B. A. R. P. R.
II
386729

ISUS VĂ CHIAMĂ

PREDICI DE CHEMARE

ROSTITE DE

TUDOR POPESCU

VOL. I

EDIȚIA III-a

A OPTA ȘI A NOUA MIE

B. A. R. P.
L. 5686/1939
PRIMIRI

BUCUREȘTI
1 9 3 9

Scanned by CamScanner

ISUS VĂ CHIAMĂ

PREDICI DE CHEMARE

ROSTITE DE

TUDOR POPESCU

VOL. I

EDIŢIA III-a

A OPTA ŞI A NOUA MIE

BIBLIOTECA
* ACADEMIEI *
ROMÂNE

BUCUREŞTI
1 9 3 9

Scanned by CamScanner

BIBLIOTECA * ACADEMIEI * ROMÂNE

PREFAŢĂ LA EDIŢIA A TREIA

Predicile cuprinse în acest volum au fost ţinute în biserica „Cuibu cu barză" din Capitală. Ele s'au răspândit până acum în şapte mii exemplare: cinci mii în prima ediţie, două mii în a doua ediţie. Şi pentrucă de câţiva ani se terminase şi a doua ediţie, s'a scos acum a treia ediţie.

Ediţia de faţă este revăzută şi simţitor îmbunătăţită. Oricine a tipărit cărţi ştie că, oricât de îngrijit tipărită ar fi o carte, la ediţiile care urmează, se găsesc mereu îndreptări de făcut. Socot că nimeni nu va găsi îndreptările făcute ca necorespunzătoare cuvântului „rostite" de pe copertă, fiindcă este la mintea oricui că aceste predici n'au fost rostite cuvânt cu cuvânt, aşa cum au fost tipărite în prima ediţie. Mi-am păstrat totdeauna libertate în vorbire. De altfel, îndreptările făcute sunt puţine ca fond; cele mai multe sunt ca formă, ortografie şi punctuaţie.

Dumnezeu care, în nemărginita Sa bunătate, a găsit cu cale să binecuvinteze până acum această carte şi s'o facă să fie spre binele a mii de suflete, dacă voieşte, poate s'o binecuvinteze şi de acum înainte, ca să fie spre binele altor mii. Aceasta este rugăciunea şi nădejdea cu care se dă drumul în public şi ediţiei de faţă.

T. Popescu

Bucureşti, Mai 1939.

Scanned by CamScanner

GRAIUL CRUCII

„In ce mă priveşte, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită faţă de mine şi eu faţă de lume“ (Galateni 6.14).

Gândesc că unul din lucrurile care izbesc privirea călătorului străin, venit aici la noi din cine ştie ce ţară depărtată, este mulţimea crucilor răspândite pe tot întinsul ţării noastre. In adevăr, cruci se văd nu numai deasupra bisericilor şi în cimitire, ci şi la răspântiile drumurilor şi la fântâni; iar închinăciunea oamenilor dela noi stă în facerea semnului crucii. Văzând aceste lucruri, omul din ţări străine ar putea să-şi zică: „La acest popor, crucea este în mare cinste, de aceea trebue să fie un popor credincios“. Dacă însă ar trebui să locuiască mai multă vreme printre noi şi ar cunoaşte astfel mai de aproape vieaţa noastră, ar descoperi cu uimire că s'a înşelat când şi-a închipuit că poporul nostru trebue să fie un popor credincios. Nu, nu. Starea în care se găseşte poporul nostru, în ce priveşte credinţa, nu e mai bună decât starea în care se găsea poporul evreu pe vremea Mântuitorului. Dacă ai fi judecat pe acel popor după străşnicia cu care împlinea unele lucruri dinafară: jertfe, curăţiri, sărbători, dări la Templu, — ai fi zis că este poporul cel mai credincios din lume; dacă însă te uitai mai cu băgare de seamă, ai fi văzut că toate acele lucruri se făceau numai de formă, numai de ochii lumii sau numai din

Scanned by CamScanner

pricină că aşa au apucat. „Poporul acesta Mă cinsteşte cu gura şi cu buzele, dar inima lui este departe de Mine“ — a zis Dumnezeu despre Evrei prin Proorocul Isaia (29.13). Ei bine, în aceeaşi stare se găseşte şi poporul nostru. Toată credinţa lui este cuprinsă în nişte forme religioase, lipsite de vieaţă. O dovadă despre acest adevăr este şi mulţimea crucilor. Căci, deşi crucea se vede aşa de des, nu ştiu dacă dintr'o sută vei găsi unul în a cărui vieaţă adevărul crucii să-şi aibă adevăratul lui rost.

Iată de ce mi-am ales să vorbesc astăzi despre cruce; dar nu despre cruce ca lucru văzut, ci despre adevărul pe care îl grăieşte crucea, despre graiul crucii Domnului Hristos. Insemnătatea acestui graiu o arată cum nu se poate mai lămurit Apostolul Pavel în epistola către Galateni (capitolul 6 vers 14), când zice: „In ce mă priveşte, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos“.

Aceste cuvinte voiesc să le lămuresc astăzi.

Mai întâi cred că nimeni de aici nu este aşa de nepriceput încât, prin crucea de care vorbeşte Apostolul, să înţeleagă lemnul pe care a fost răstignit Mântuitorul, ca şi cum Apostolul Pavel ar fi avut cu el acel lemn şi l-ar fi purtat din loc în loc, lăudându-se că are un lucru de mare preţ. (Aşa făceau altădată mai toţi cei ce mergeau la Ierusalim. Ei aduceau de acolo fel de fel de lucruri, pe care puneau mare preţ, şi se lăudau că le au; dar inima le era aceeaşi cu care porniseră de aici din ţară, fără nicio schimbare). Prin crucea de care este vorba în cuvintele Apostolului Pavel, se înţelege răstignirea Domnului Hristos, jertfa de pe cruce. Cu aceasta se lăuda Apostolul Pavel.

— Dar bine, Pavele, nu găseai tu altceva cu care

Scanned by CamScanner

să te lauzi? Puteai să te lauzi cu adânca ta cunoştinţă în ce priveşte Legea şi cu păzirea cu străşnicie a poruncilor ei, doar ai fost fariseu, cu râvnă mare pentru Lege şi obiceiurile strămoşeşti, din care pricină ai şi prigonit pe creştini. Despre acestea însă ai spus că le socoteşti ca o pierdere din pricina lui Hristos (Filipeni 3.7). Puteai să te lauzi cu suferinţele tale pentru Hristos (2 Corinteni 11.21—27); dar tu singur spui că vorbeşti despre ele ca şi cum ai fi ajuns nebun (2 Corinteni 12.11). Puteai să te lauzi cu vedeniile şi descoperirile făcute ţie de Domnul, căci ai fost răpit în raiu şi ai auzit acolo cuvinte care nu se pot spune (2 Corinteni 12.1—14). Dar nu, departe de tine gândul să te lauzi cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos.

— Şi de ce tocmai cu răstignirea Lui? De ce nu te-ai lăudat cu naşterea Lui, când îngerii i-au cântat şi magii i s'au închinat? De ce nu te-ai lăudat cu vieaţa Lui, căci n'a mai fost pe pământ vieaţă ca a Lui? De ce nu te-ai lăudat cu învierea Lui, temelia credinţei creştine şi izvor de nădejde pentru toţi cei ce au adormit şi adorm în Domnul? De ce nu te-ai lăudat cu înălţarea Lui la cer, prin care a deschis poarta slavei tuturor celor ce-L urmează? De ce nu cu a doua venire a Lui, aşa de mult dorită şi aşteptată de cei aleşi? De ce tocmai cu răstignirea Lui?

Pentrucă răstignirea Domnului Hristos, unită în chip nedespărţit cu învierea Lui, este punctul cel mai însemnat din toată legea creştină, este temelia creştinismului. Daţi la o parte această temelie, şi atunci Domnul Isus Hristos este orice, numai Mântuitor nu este. Punctul acesta este ţinta batjocurii şi a dispreţului lumii necredincioase (1 Corinteni 1). Totuşi, tocmai acest punct îl scotea în faţă Apostolul Pavel. Şi de ce? Pentrucă, fără jertfa de pe Golgota,

Scanned by CamScanner

nu este mântuire. Iată ce cred că vedea Apostolul Pavel în răstignirea Domnului Hristos:

1. Mai întâi, în ea, dreptatea lui Dumnezeu se arată în toată străşnicia ei. Dumnezeu este drept. Acesta este un adevăr de căpetenie. Fiind drept, El trebue să pedepsească păcatul. Gândul acesta este nesuferit oamenilor. Ei ar voi un Dumnezeu care să le dea bine, dar să nu-i tragă la răspundere pentru păcatele lor. Când însă este vorba de ei între ei, oamenii vor să se facă deosebire între omul care este cumsecade şi între cel ce nu este cumsecade. Ba mai mult, când vreun păcat se răspândeşte într'un chip neobişnuit încât, pentru stârpirea lui, nu mai sunt deajuns mijloacele obişnuite, atunci chiar oamenii care nu vor să audă că Dumnezeu este drept şi-i va trage la răspundere pentru păcatele lor, cer cele mai grele pedepse pentru semenii lor răi. Aşa se cere, de pildă, astăzi spânzurătoarea pentru cei ce s'au îmbogăţit, furând din punga statului. Dacă dreptatea stă la temelia vieţuirii laolaltă a oamenilor, cu atât mai mult Dumnezeu, fiind drept, trebue să pedepsească păcatul, orice păcat. „Plata păcatului este moartea“ (Romani 6.23). Şi pentrucă orice om este un păcătos, tot neamul omenesc trebuia să fie aruncat în osânda veşnică. Dumnezeu a găsit însă mijlocul prin care să pedepsească păcatul, fără să lovească pe păcătos. O, adâncul înţelepciunii şi al îndurării lui Dumnezeu! El face din Fiul Său înlocuitorul întregului neam omenesc păcătos, pune adică asupra Lui păcatele tuturor oamenilor (ale mele şi ale tale) şi face din El „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii“. Astfel Domnul Isus Hristos a primit pedeapsa care ni se cuvenea nouă (mie şi ţie), murind pe cruce pentru păcatele noastre. Judecă acum şi vezi ce grozav lucru este păcatul, dacă, pentru

Scanned by CamScanner

ispăşirea lui, n'a fost alt mijloc decât moartea a însuşi Fiului lui Dumnezeu! Judecă acum şi vezi ce drept este Dumnezeu! O întâmplare petrecută într'o ţară depărtată, va înlesni, poate, întru câtva, priceperea acestui lucru. Un judecător din acea ţară avea să judece pe un bun prieten al său. Acela, depărtându-se de pe calea cinstei, săvârşise o faptă rea, pe care legea o pedepsea aspru. Toţi erau cu luare-aminte să vadă ce va face judecătorul. Dacă pedepsea după lege pe prietenul său, biruia dreptatea, dar suferea bunătatea; dacă-l ierta, biruia bunătatea, dar suferea dreptatea. Judecătorul l-a osândit după dreptate la o amendă mare; dar după ce a rostit osânda, s'a sculat de pe scaun şi a plătit, până într'un ban, amenda la care osândise pe prietenul său. In felul acesta, el a dovedit că este şi drept şi bun. Ei bine, tot aşa a lucrat şi Dumnezeu în Domnul Isus Hristos.

Omul este rânduit să fie slujitorul lui Dumnezeu, din a cărui voie să nu iasă; dar s'a abătut şi a căzut în păcat. Prin aceasta, şi-a atras asupra sa pedeapsa. Domnul Isus a venit însă în lume şi a luat asupra Sa păcatele lumii; şi când zic aceasta, tu să înţelegi păcatele mele şi ale tale. In felul acesta, El, Cel Nevinovat, a murit în locul celor vinovaţi (1 Petru 3.18). Tatăl nu i-a micşorat pedeapsa cuvenită nouă, măcar că-i era Fiu. Aşa că Dumnezeu este Acela care a rostit pe drept pedeapsa şi tot El a făcut ca această pedeapsă să cadă peste Fiul Său, Domnul Hristos, — cum spunea Proorocul Isaia (53.3): „Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El". In felul acesta, dreptatea lui Dumnezeu rămâne dreptate; nimic nu s'a ştirbit din ea. O mântuire care ar fi ştirbit ceva din dreptatea lui Dumnezeu, n'ar fi mulţumit nici cugetul omului, cuget care cere dreptate şi face legătură între o faptă şi urmarea ei.

Scanned by CamScanner

Iată de ce Ap. Pavel se laudă cu răstignirea Domnului Hristos: prin această răstignire dreptatea lui Dumnezeu s'a împlinit şi a rămas neştirbită.

2. In al doilea rând, el se laudă cu crucea Domnului Hristos, pentrucă, prin răstignirea Domnului Hristos, ni s'a dat o dovadă fără pereche despre iubirea lui Dumnezeu. In epistola către Romani (5.8) citim: „Dumnezeu Işi arată dragostea Sa faţă de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoşi, Hristos a murit pentru noi".

Iată un lucru care n'a putut să fie născocit de nicio minte omenească sau îngerească. Numai Dumnezeu a putut să scoată din nesfârşita Sa comoară de înţelepciune, un plan atât de minunat: să facă adică din Domnul Isus Hristos purtătorul păcatelor noastre, ca să primească El osânda cuvenită nouă şi astfel, cei ce cred în El să nu mai fie pedepsiţi. Căci dacă Domnul Isus Hristos a luat osânda cuvenită nouă, Tatăl ceresc nu este nedrept, ca să pedepsească de două ori pentru acelaşi lucru: să-L osândească adică pe Domnul Hristos odată şi pe mine încă odată, pentru aceleaşi păcate. Ca să fim iertaţi şi mântuiţi, n'avem decât să privim la suferinţele Domnului Hristos pe crucea de pe Golgota şi să luăm jertfa Lui ca făcută pentru noi, adică să credem în El, şi astfel să fim în dar mântuiţi, prin credinţă (Efeseni 2.8).

Ah, dacă toţi aţi voi să credeţi din toată inima că în ceea ce s'a făcut pe crucea de pe Golgota stă mântuirea şi împăcarea noastră cu Dumnezeu! O, de mi-ar da Dumnezeu limbă ca de foc, ca să vestesc cum se cuvine jertfa de pe cruce a Domnului Hristos!

Simt că atunci când vorbesc despre jertfa Domnului Hristos, trâmbiţe îngereşti ar trebui să însoţească vorbirea mea. Iar tu, care mă asculţi, deschide ochii mari, ca în faţa unui lucru care uimeşte;

Scanned by CamScanner

deschide urechile, ca în faţa unor cuvinte neobişnuite; deschide mai ales inima, ca să înţelegi acest graiu al crucii!

Dacă nu ţi-ar fi inima plină de gânduri străine de Hristos, dacă nu te-ai legăna cu gândul că ai o credinţă, care totuşi nu este credinţa care mântueşte, auzind aceste lucruri şi primindu-le, bucuria pe care ai avea-o n'ar cunoaşte margini. Câtă vreme n'am înţeles graiul crucii, adică adevărul mântuirii prin jertfa de pe cruce, eu n'am ştiut cât de drept este Dumnezeu, nu mi-am dat seama ce grozav lucru este păcatul şi n'am bănuit cât de mare este iubirea lui Dumnezeu; Evanghelia Lui n'am înţeles-o; iertarea, pacea şi bucuria au fost departe de mine. Dar de când acest adevăr al răstignirii Domnului Hristos în locul meu s'a lămurit în mintea şi în inima mea, de atunci mă bucur că am pace cu Dumnezeu (Romani 5.1) şi sunt un copil al lui Dumnezeu (Ioan 1.12), scăpat pentru totdeauna de pedeapsă, prin Cel ce S'a jertfit pe cruce pentru mine. Acum înţeleg de ce Ap. Pavel zice că este departe de el gândul de a se lăuda cu altceva decât cu crucea Domnului Isus Hristos şi de ce ţine el sus acest adevăr atât în faţa Iudeului, căruia îi era nesuferit să audă de un Mântuitor (Mesia) răstignit, cât şi a Grecului, care nu numai că nu găsea nicio înţelepciune în o astfel de propovăduire, dar o socotea drept o nebunie (1 Corinteni 1.22—23). Apostolul ştia însă în Cine crede şi de ce crede. El ducea în lume vestea despre mântuirea săvârşită pe cruce, ca o făclie aprinsă. Vedea ridicându-se vrăjmaşi din toate părţile, dar vedea şi atâtea suflete înnoindu-se prin credinţa în Hristos cel răstignit. Vestea despre Isus cel răstignit împărţea lumea în două: de o parte cei ce credeau, de altă parte cei ce nu credeau;

Scanned by CamScanner

cruce odată pentru totdeauna. Rămâne numai ca tu să crezi lucrul acesta şi să fii mântuit.

Cât despre mine, după pilda Ap. Pavel, eu n'am să predic lumii altceva mai însemnat decât pe Hristos cel răstignit (1 Corinteni 2.2). Dacă aş fi acum în cer şi aş fi întrebat de îngeri ce am văzut sau ce am auzit mai minunat pe pământ, n'aş avea alt răspuns de dat decât acesta: răstignirea Domnului pentru noi. Şi câte zile îmi va dărui Dumnezeu, voiu vesti pe Domnul Hristos cel răstignit şi înviat pentru noi.

Pune la inimă aceste cuvinte! Şi dacă vrei, ia în mână Noul Testament, citeşte-l şi vei vedea că acest adevăr e firul care străbate întreaga carte, ba chiar întreaga Scriptură, dela un capăt la altul. Şi lăsând să cadă la pământ zidurile nepăsării care te înconjoară, vei putea să te uneşti cu mine, pentru ca, împreună cu Ap. Pavel, să strigăm: „Cât despre noi, departe de noi gândul de a ne lăuda cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos". Da, nu este laudă mai bună şi mai potrivită ca aceasta. Lauda cu cele trecătoare e zadarnică. Unul se laudă cu puterea lui, care totuşi nu întrece pe a unui bou; altul cu frumuseţea lui, care mâne se va veşteji sau o va înghiţi pământul; altul cu banii lui, pe care aşa de uşor poate să-i piardă sau să-i părăsească; altul cu talentul lui, pe care totuşi nu-l are dela el însuşi şi nu va ţine multă vreme. Lauda cea mai bună este cu cele netrecătoare: cu iertarea, cu mântuirea, cu pacea, cu ceea ce a făcut şi face Domnul pentru voi, cu Domnul însuşi.

O, de ar fi Domnul Isus Hristos lauda noastră a tuturor!

Scanned by CamScanner

MULȚIMEA INGROZITĂ

„Și tot norodul care venise la priveliștea aceea, când a văzut cele întâmplate, s'a întors bătându-se în piept“ (Luca 23.48).

Priveliștea răstignirii a trei oameni era un lucru destul de însemnat, ca să tragă spre el o mare mulțime de popor. Da, mulțime mare s'a strâns pe Golgota. Unii din cei ce veniseră acolo vor fi fost aduși de ură înverșunată, doritori să se vadă scăpați de Cel pe care-L urau de moarte. Aceștia erau preoții, fariseii și cărturarii. Ceilalți erau aduși de curiozitate, ca să vadă ceva ce nu se vedea în toate zilele. Nu va fi trecut multă vreme, până când toți cei de acolo s'au unit în batjocuri arătate în cuvinte și în gesturi. Unele din aceste cuvinte ne-au fost păstrate în Evanghelii, dar negreșit nu toate. Unii au scos strigătul „Ua“ ceea ce la noi ar fi un fel de „Ptiu“; alții vor fi scos limba; alții vor fi dat din cap și se vor fi strâmbat la El. Niciodată omul nu s'a arătat mai rău ca atunci. De obiceiu, oamenii au milă de cei ce sufer, mai ales de cei ce mor, oricare ar fi pricina morții lor, dar cu Domnul Isus n'a fost așa.

De când este el, pământul n'a mai văzut așa ceva și s'a cutremurat. Soarele s'a ascuns și întunerec s'a făcut peste toată țara timp de trei ceasuri. Perdeaua din Templu s'a rupt în două, de sus până jos.

Când s'a făcut întunerec, o mare spaimă i-a cuprins pe toți. Batjocura a încetat și se întorceau

Scanned by CamScanner

acasă bătându-se în piept, semn că i-a cuprins o groază mare.

Mare este puterea lui Dumnezeu! E destul ca El să facă un semn în natură, pentru ca batjocura să amuţească şi groaza să-i ia locul.

La fel lucrează El şi astăzi. Câţi nu vin acolo unde se vesteşte Evanghelia, cu gânduri străine de Evanghelie, şi totuşi, ascultând cele ce li se vestesc, se întorc acasă cutremuraţi! O, de s'ar cutremura toţi, ca să fugă de mânia viitoare cât mai este vreme! Domnul Isus va şi judeca pe oameni. Toţi se vor înfăţişa înaintea Lui la judecată. Atunci o mare groază va cuprinde pe cei ce nu i-au urmat. Ceva din această groază este arătată în cuvintele pe care le vor rosti aceia atunci, căci vor chema munţi şi dealuri ca să-i acopere (Luca 23.30), dar nu va fi chip de scăpare. Scăparea este acum, este aici, primind pe Domnul Isus ca Stăpân şi Mântuitor, şi urmându-i.

Dar să urmărim pe cei ce se întorceau acasă bătându-se în piept. Cum ieşiseră din Ierusalim şi cum intrau acum în el! Vor fi vorbit ei oare între ei în drum spre casă? Nu e greu de închipuit.

Unii vor fi zis: „Acesta n'a fost un om de rând. Rău au făcut că s'au purtat aşa cu El. Cât o ţine acest întunerec? Ce-o mai veni peste noi?“ Dar după trei ore, întunerecul s'a risipit. Ei vor fi răsuflat atunci uşuraţi că s'au ales numai cu spaima. De a doua zi s'au dat iarăşi după treburi, aşa că în curând vor fi uitat groaza care i-a cuprins. Doar o simţire trecătoare, iată partea lor. Acelaşi lucru se petrece şi cu mulţi din cei ce ascultă predica. Ei pot să fie mişcaţi de cele auzite, adesea chiar îngroziţi; dar, neajungând la sdrobirea inimii, rămân aşa cum au fost.

Alţii vor fi mers ceva mai departe şi vor fi zis: „Acesta n'a fost un făcător de rele, vrednic de pe-

Scanned by CamScanner

deapsa cu moartea; dimpotrivă, făcea mult bine; iar cuvintele Lui erau cuvinte înţelepte. Imi pare rău că m'am luat după alţii şi m'am unit cu ei, bătându-mi joc de El. N'am să uit niciodată faţa Lui, când sta pe cruce! Câtă răbdare, câtă blândeţe! N'a scos o vorbă de răzbunare. Ce bun era El, stând acolo răstignit, şi ce răi eram noi cu toţii!" Şi vorbind aşa, poate că lacrimi se prelingeau pe obrajii lor. Cred că nu este om care, citind sau auzind cum a fost răstignit Domnul Isus, să nu se înduioşeze. Un rege al Franţei a fost atât de mişcat de patimile Domnului, că a zis că de-ar fi fost el pe atunci, ar fi luat zece mii de ostaşi şi ar fi omorît pe aceia care ar fi voit să pună mâna pe Domnul Isus, ca să-i facă rău. Dar nici această înduioşare nu aduce cine ştie ce folos sufletesc. Da, sunt persoane care pot să plângă când citesc sau aud vorbindu-se despre suferinţele Domnului Hristos, şi totuşi, acele lacrimi nu moaie decât batistele lor, nu şi inimile lor. Şi voi, care mă ascultaţi acum aici, să ştiţi că atâta vreme cât nu veţi vedea în Domnul Isus Hristos pe ispăşitorul păcatelor voastre, lucrul de căpetenie din patimile Lui încă nu l-aţi văzut şi primit.

Alţii vor fi mers poate şi mai departe şi vor fi zis: „Am omorît pe Proorocul, pe Trimesul lui Dumnezeu. Vieaţa Lui, cuvintele Lui, minunile Lui dovedesc lucrul acesta. El S'a dat drept Mesia şi a fost. Ah, de veacuri neamul nostru tot d'astea face: omoară pe prooroci şi după aceea le împodobeşte mormintele. Sângele Lui, moartea Lui, va apăsa greu asupra noastră şi a copiilor noştri". Cine va fi gândit aşa, se va fi întristat cu o întristare după voia lui Dumnezeu. Ei vor fi fost aceia care, în ziua Cincizecimii, ascultând cuvântarea Apostolului Petru care-i învinuia pe faţă: „Voi L-aţi răstignit" (Faptele Apost. 2.23),

Scanned by CamScanner

au rămas străpunşi în inimă şi au zis lui Petru şi celorlalţi apostoli: „Fraţilor, ce să facem?“ (Fapte 2.37) şi s'au întors la Domnul.

Dar eu mă întreb dacă vor fi fost acolo între ei şi de aceia care vor fi recunoscut în Domnul Isus pe Fiul lui Dumnezeu, care a venit de sus la noi, a luat trup ca al nostru, dar fără păcat, şi „a purtat în trupul Său pe lemn păcatele noastre“ (1 Petru 2.24), „a fost străpuns pentru păcatele noastre, sdrobit pentru fărădelegile noastre“ (Isaia 53.5). De vor fi fost şi de aceştia, aceia au ajuns la ce-i trebue cuiva ca să fie mântuit.

Să lăsăm pe aceşti oameni şi să venim la noi înşine.

Oriunde se vesteşte Evanghelia, trebue să se vestească răstignirea Domnului Hristos. Scriind Galatenilor, Apostolul Pavel spune că înaintea ochilor lor Isus Hristos a fost zugrăvit răstignit (Galateni 3.1). Aşa dar, în predicile pe care Apostolul Pavel le-a ţinut Galatenilor, le-a vorbit despre răstignirea Domnului Isus Hristos aşa de lămurit, că le-a rămas întipărită răstignirea Domnului, ca şi cum ar fi văzut-o cu ochii. Tot aşa a fost şi în veacurile care au urmat, aşa este şi astăzi şi aşa va fi şi în viitor. Toate cele patru Evanghelii vorbesc pe larg despre patimile Domnului Hristos. Ele stau la îndemâna oricui vrea să le citească; iar cei ce le vor citi cu luare-aminte, se vor înfiora. In adevăr, nu este priveliste mai sguduitoare ca priveliştea răstignirii Domnului Hristos. Uitaţi-vă la faţa Lui! Ea i-a fost lovită cu pumnii şi se va fi umflat şi învineţit, apoi a fost scuipat, iar pe cruce şiroaie de sânge ieşit din împunsăturile spinilor se prelingeau pe faţa Lui. Priviţi capul Lui! Poartă o cunună de spini, peste care a fost lovit şi astfel spinii s'au înfipt adânc în

Scanned by CamScanner

pielea capului, producând dureri de care noi n'avem idee, fiindcă n'am îndurat niciodată aşa ceva. Priviţi-i spatele! Este sdrelit de loviturile bicelor. „Plugarii au arat pe spinarea mea, au tras brazde lungi pe ea" (Psalmul 129.3). Ah, ce brazde dureroase! Priviţi-i mânile şi picioarele prinse în piroanele care le-au străpuns! Priviţi-i tot trupul Lui gol şi despoiat, încât a trebuit să dispreţuiască ruşinea (Evrei 12.2). Priviţi-L cum atârnă pe cruce între cer şi între pământ, parcă n'ar fi fost bun nici pentru unul nici pentru altul! Pământul se lepădase de El, cerul încă nu-L primea. Dar cine poate să-i măsoare durerile sufletului? „Ocara îmi rupe inima" spune într'un Psalm (69.20). Işi bat joc de puterea Lui de a mântui pe alţii, îşi bat joc chiar de rugăciunea Lui. „Eloi, Eloi, lama sabactani?" zice El, vorbind cu Tatăl din ceruri; dar ei zic între ei: „Strigă pe Ilie. Lasă să vedem dacă va veni Ilie să-L mântuiască!"

Numai înşirarea acestor câteva suferinţe trezesc în noi fiori de groază. Ce trebue să fi fost ele în adevăr! Ce trebue să însemne faptul că El a fost făcut păcat pentru noi (2 Corinteni 5.21), blestem pentru noi (Galateni 3.13), cum spune Apostolul Pavel!

Iar noi ce am făcut? Am stat nepăsători şi ne-am văzut fiecare de drumul nostru, ca şi cum Domnul Hristos n'ar fi făcut nimic pentru noi. Ne-am interesat de orice altceva, dar de El nu ne-a păsat. Am căutat să cunoaştem multe şi de toate, dar pe El n'am căutat să-L cunoaştem mai de aproape. Ne-am mulţumit să ştim despre El atât cât am auzit dela părinţii noştri sau cât am învăţat în şcoală, dar această cunoştinţă a fost neîndestulătoare şi a rămas numai în cap, şi la inimă nu s'a pogorît. Vieaţa n'a fost înrâurită cu nimic. Păcatul s'a făptuit ca şi cum

Scanned by CamScanner

n'ar fi fost Dumnezeu şi ca şi cum El n'ar fi făcut nimic pentru noi. De câte ori am păcătuit, nu ne-am adus aminte cât de greu a suferit Domnul Isus pentru păcatele noastre. Am stat reci şi nepăsători faţă de El. El nu ne-a atras, nouă nu ne-a plăcut de El, fiindcă ne-a atras altceva, ne-a plăcut altceva: să umblăm de capul nostru, fără să căutăm împărăţia lui Dumnezeu şi o vieaţă sfântă. In felul acesta, păcat peste păcat s'a adăugat şi zidul care ne despărţea de Dumnezeu s'a tot mărit (Isaia 59.2).

Dar iată că într'o zi ca aceasta, ţi-au fost puse în faţă aceste lucruri şi va trebui să te opreşti în faţa lor, vreau să zic în faţa Domnului Hristos răstignit, şi să vezi ce spune această răstignire fiecăruia dintre noi.

Şi dacă-mi este îngăduit să spun ceva din vieaţa mea, o voiu spune. Am ştiut câte ceva despre Domnul Hristos, mai mult din şcoală decât din casa părinţilor mei. Am cunoscut „Crezul" şi de foarte multe ori l-am zis pe dinafară. Am zis deci şi cuvintele din „Crez": „Şi S'a răstignit pentru noi", dar nu m'am întrebat niciodată cine sunt aceşti „noi". Am cunoscut multe din cuvintele Domnului Isus, dar niciodată nu m'am oprit în faţa jertfei Lui, ca să-i pătrund înţelesul. Când însă Dumnezeu, în îndurarea Sa cea mare, a găsit cu cale să-mi ia de pe ochi perdeaua care-mi acoperea vederea, când m'a făcut să iau seama la căile mele şi mai ales la păcatele mele, atunci m'a oprit din drumul meu şi mi-a îndreptat privirile spre Domnul Hristos şi anume spre răstignirea Lui. Şi am recunoscut în El pe Acela care a suferit în locul m e u. Pedeapsa care trebuia să cadă asupra m e a, a căzut asupra Lui (Isaia 53.3). Am recunoscut că El pentru m i n e a murit şi a înviat. Am văzut în răstignirea Lui ispăşite păcatele m e l e, deci am luat răstignirea

Scanned by CamScanner

Lui ca un fapt făcut pentru mine anume. Abia atunci am cunoscut grozăvia păcatului şi ce mare jertfă a trebuit să fie adusă, pentru ca păcatul să fie ispăşit şi şters; am cunoscut dreptatea lui Dumnezeu care pedepseşte păcatul, dar şi iubirea cu care iubeşte pe păcătosul care se recunoaşte păcătos şi doreşte să iasă din starea de păcat, să fie iertat şi să înceapă o vieaţă nouă. Da, pe temeiul jertfei de pe Golgota, Dumnezeu iartă şi primeşte pe păcătosul care se pocăeşte şi crede, şi-l primeşte ca copil al Său, pentru ca, bucurându-se de această stare nouă, să meargă pe o cale nouă. Şi ce s'a petrecut cu mine s'a petrecut cu mulţi alţii.

Am spus aceasta nu ca să mă laud înaintea dumneavoastră, căci — după cum vedeţi — în istorisirea mea nu este nimic de laudă pentru mine, ci numai şi numai pentru Dumnezeu. Spunând cele ce am spus, gândul meu este să ajut şi pe alţii să vadă în răstignirea Domnului Hristos ceea ce am văzut eu în ea şi să aibă ceea ce oricine poate să aibă prin ea: iertare de păcate şi împăcare cu Dumnezeu. Da, sângele lui Isus Hristos ne curăţeşte de orice păcat (1 Ioan 1.7), adică prin credinţa în jertfa Domnului Hristos căpătăm iertarea păcatelor, pentru ca, iertaţi şi împăcaţi cu El, să mergem pe o cale nouă, „calea neprihănirii". Această cale merge pe urma paşilor Domnului Isus, adică trăind în ascultare de El.

Iar dacă cineva nu va voi să privească spre Domnul Hristos răstignit şi va sta mai departe nepăsător faţă de o mântuire aşa de mare (Evrei 2.3), câştigată cu un preţ aşa de mare: moartea pe cruce a însuşi Fiului lui Dumnezeu, aceluia îi spun în faţă că-şi închide singur şi pentru totdeauna porţile mântuirii (dacă, bine înţeles, stăruеşte până la sfârşit în necredinţă şi nepăsare). Cine însă priveşte spre El cum se cu-

Scanned by CamScanner

vine, cu privirea credinţei, şi-L primeşte ca Stăpân şi Mântuitor, capătă prin aceasta ceea ce căpătau Evreii în pustie când erau muşcaţi de şerpi: cine privea spre şarpele de aramă înălţat de Moise într'o prăjină, după porunca lui Dumnezeu, — era vindecat. Tot aşa şi astăzi: cine priveşte prin credinţă pe Domnul Isus răstignit pentru noi şi ia jertfa Lui ca adusă pentru fiecare din noi, acela trăieşte ce spune Isaia proorocul: „Şi prin rănile Lui suntem tămăduiţi" (53.5), tămăduiţi adică de rănile pe care păcatele din trecut ni le-au făcut în cuget cum şi de păcatele care, acum şi în viitor, vor să ne mai rănească încă.

El vrea să-L cunoaştem, să credem în El, să-L iubim şi să-i urmăm cu bucurie şi cu toată inima. Aşa vom scăpa de orice teamă din trecut, de acum şi din viitor. Gândul la El nu ne va îngrozi, ci ne va bucura; şi, fericiţi, vom aştepta acea clipă mare când să-L vedem faţă către faţă. El are gânduri mari cu noi. Dacă noi ne lipim de El, îşi va împlini cu noi aceste gânduri, care înseamnă slavă şi fericire veşnică.

Scanned by CamScanner

AL CUI EŞTI ŞI CUI SLUJEŞTI?

„Căci aţi fost cumpăraţi cu un preţ. Proslăviţi dar pe Dumnezeu în trupul şi în duhul vostru!“ (1 Corinteni 6.20).

Trei băieţi s'au dus în pădure. Unul a adunat de acolo un mănunchiu de flori din cele mai frumoase pe care le-a găsit şi venind acasă, şi-a făcut în grădiniţă un mic strat, a înfipt în el florile culese, le-a udat şi s'a bucurat că acum are şi el grădiniţa lui cu flori. Altul a adus acasă un mănunchiu de rădăcini, care negreşit nu erau frumoase la vedere; a făcut şi el un strat, a sădit acolo rădăcinile aduse şi le-a udat. Cel dintâiu s'a bucurat o zi, două, de florile lui; mai pe urmă acelea s'au veştejit şi s'au uscat, pentrucă n'aveau rădăcini. Cel de al doilea s'a bucurat vara întreagă de rădăcinile lui, care au dat verdeaţă şi flori. Al treilea băiat a făcut ce au făcut ceilalţi doi: a adunat şi rădăcini şi flori; şi s'a bucurat şi de unele şi de altele.

Timpul în care staţi aici şi ascultaţi cele ce vi se vestesc, este un timp în care sufletele voastre culeg. Cei ce culeg s'ar putea împărţi în trei cete: unii culeg numai flori, alţii numai rădăcini, iar alţii şi unele şi altele. Cei ce culeg numai flori sunt aceia care se desfătează în timpul predicii, auzind vreo istorioară care le place sau vreo asemănare care-i mişcă sau luând vreo bună hotărîre; în felul acesta, ei se simt bine. Dar această stare nu ţine mult, fiindcă florile fără rădăcini se veştejesc curând şi se usucă.

Scanned by CamScanner

Alţii culeg rădăcini, şi prin rădăcini înţeleg adevărul mântuirii prin jertfa Domnului Isus Hristos. La început, acest adevăr este neplăcut pentru om, pentrucă-i vorbeşte de păcat şi de osândă, de suferinţe şi de sânge, de moartea Unuia pentru toţi. Când aceste lucruri pătrund în suflet, produc dureri; dar dacă sunt bine sădite, adică bine înţelese şi bine puse la inimi, aduc pace şi bucurie, cum şi o minunată schimbare a vieţii: flori şi roadă pentru Dumnezeu. A treia ceată e alcătuită din aceia care de mai nainte au primit în inimile lor adevărul despre mântuirea prin jertfa Domnului Hristos. Ei nu pot să audă îndeajuns despre Domnul lor; şi fiecare cuvânt al Scripturii, când le este lămurit, este pentru ei ceea ce este apa pentru plante: le înviorează, le face să-şi adâncească rădăcinile şi să dea flori şi fructe. Aceştia preţuesc cum se cuvine şi rădăcinile şi florile.

Să trec acum la cuvintele Scripturii pe care vreau să vi le lămuresc. Sunt cuvintele Apostolului Pavel din epistola întâia către Corinteni şi sună aşa: „Voi nu sunteţi ai voştri, căci aţi fost cumpăraţi cu un preţ. Proslăviţi dar pe Dumnezeu în trupul şi în duhul vostru!“ (6.20).

Cuvintele acestea erau uşoare de înţeles pentru Corinteni, fiindcă ele cuprind o asemănare cu stări de lucruri care erau pe vremea aceea, dar nu mai sunt şi astăzi. Pe atunci, oamenii erau vânduţi în piaţă, ca vitele la obor. Ori că ajungeau singuri în mânile altora ori că erau luaţi prizonieri în războaie, erau vânduţi altora ca robi. Cine plătea preţul, avea o slugă, ba mai mult decât o slugă, un rob pe toată vieaţa. Ca să poată să fie scăpat după aceea din robie, trebuia să plătească un preţ; iar acest preţ se numea preţ de răscumpărare. Ferice de cine făcea rost de acest preţ sau avea pe cineva care să plă-

Scanned by CamScanner

tească pentru el acest preţ, căci de atunci el nu mai era rob, ci slobod!

Gândul acesta este cuprins în cuvintele Apostolului Pavel. El vrea deci să ne spună că omul a ajuns rob păcatului, „vândut rob păcatului“ (Romani 7.14). Vorba aceasta se potriveşte întocmai cu ceea ce spune Domnul Isus când zice: „Adevărat, adevărat vă spun că oricine trăieşte în păcat, este rob păcatului“ (Ioan 8.34). Păcatul repetându-se, a ajuns să robească pe om până acolo încât, când vrea să nu mai păcătuiască, omul vede cu ce lanţuri grele l-a legat păcatul şi nu poate decât să asculte de el. Luaţi, de pildă, beţia. Ce cumplită robie! Beţivul are clipe când vede răul care-l stăpâneşte, vrea să i se împotrivească, dar după un timp patima îl răpune din nou. Aşa este cu desfrânarea, cu hoţia, cu fumatul, cu jocul de cărţi, cu minciuna, cu mânia, cu iuţimea şi cu multe alte rele.

Ei bine, ca să ne scoată din această robie a venit Domnul Isus la noi şi Şi-a dat vieaţa pe cruce ca preţ de răscumpărare pentru noi. Orice am fi făcut noi, nu puteam să ieşim de sub robia păcatului; nu puteam să scăpăm nici de vina păcatelor săvârşite nici de puterea păcatului care ne pândeşte la tot pasul. Cu multe lucruri şi cu multe izbânzi se pot făli oamenii; când însă e vorba de păcat, aici nu este izbândă şi nu este scăpare deplină, prin puterile lor. Aşa citim în Psalmul 49: „Ei se încred în avuţiile lor şi se fălesc cu bogăţia lor cea mare. Dar nu pot să se răscumpere unul pe altul nici să dea lui Dumnezeu preţul răscumpărării. Răscumpărarea sufletului lor este aşa de scumpă, că nu se va face niciodată“ (Versetul 6—8). Dar ceea ce nu putea să facă niciun om, a făcut Domnul Hristos pentru noi toţi. El şi-a vărsat scumpul Său sânge ca preţ de

Scanned by CamScanner

răscumpărare pentru noi (Matei 20.28). Păcatele noastre cereau pedeapsă şi pedeapsă a luat El în locul nostru. Şi încă ce pedeapsă! Moartea pe cruce în chinuri de nespus. De aceea Apostolul Pavel zice în epistola către Efeseni: „In El avem răscumpărarea, prin sângele Lui iertarea păcatelor“ (1.7).

Cine crede în jertfa Domnului Hristos, se ştie cu păcatele iertate şi în acelaşi timp este scos de sub puterea, adică din robia, păcatelor. Privirea spre jertfa de pe Golgota i-a adus şi una şi alta. Este vorba deci de păcatele săvârşite în trecut? Sângele Domnului Isus dă răspuns, fiindcă sângele Lui ne curăţeşte de orice păcat (1 Ioan 1.7). Este vorba de păcatul care te pândeşte, de ispita care vrea să te doboare? Aceeaşi scăpare este: la Domnul Isus. Gândirea la ceea ce L-a costat pe El ispăşirea păcatelor noastre, ne aduce în suflet fiori de groază, aşa că păcatul nu numai că nu ne mai place, dar ne şi îngrozeşte; iar chemarea Lui în ajutorul nostru, ne face biruitori aşa fel încât păcatul nu mai domneşte peste noi.

Credinciosul nu mai trăieşte de acum pentru sine, pentru lume şi păcat, ci pentru Domnul Isus, a cărui voie şi-a ales s'o facă totdeauna şi pe deplin. El are acum în Domnul Isus un Stăpân de care ascultă. Ascultând de Domnul Isus, el a ieşit de sub robia păcatului şi este slobod să aleagă şi să facă voia lui Dumnezeu.

Unor astfel de oameni le scria Apostolul Pavel: „Voi nu mai sunteţi ai voştri, căci aţi fost cumpăraţi cu un preţ. Proslăviţi dar pe Dumnezeu în trupul şi în duhul vostru!“

Iată deci o nouă faţă a jertfei de pe Golgota! Iată o nouă urmare a acestei jertfe, spusă în cuvinte pline de putere.

Scanned by CamScanner

„Voi nu sunteţi ai voştri“, ca să mai trăiţi de capul vostru, făcând voia firii voastre rele şi urmând pornirilor voastre spre păcat. Dar ai cui? Ai Celui ce v'a cumpărat, ai Celui ce a dat un preţ pe voi; şi acel preţ este însuşi sângele Său, care a curs pe cruce pentru voi. „El S'a dat pe Sine însuşi pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege şi să-Şi curăţească un popor care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune“ (Tit 2.14). Apostolul Petru întrebuinţează acelaşi cuvânt, când spune: „Căci ştiţi că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, aţi fost răscumpăraţi din felul deşert de vieţuire pe care-l moşteniserăţi dela părinţii voştri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur şi fără prihană“ (1 Petru 1.18—19).

Deci ai Domnului Isus, ai lui Dumnezeu, nu sunt decât aceia care au fost cumpăraţi cu un preţ: sângele curs pe Golgota al Domnului Isus; iar aceia care nu cunosc preţul acesta sau îl cunosc şi nu-l primesc, nu sunt ai lui Dumnezeu.

Poate că vorba aceasta vă miră şi dacă aţi putea, m'aţi întrerupe şi mi-aţi cere lămuriri. „Cum?“ ziceţi voi. „Nu sunt toţi oamenii făpturi ale lui Dumnezeu? Nu se găsesc toţi în grija şi sub paza Lui? Nu le poartă El grijă la toţi şi le dă tot ce le trebue?...“ Da, este adevărat, răspund eu. Toţi sunt în vieaţă prin voia lui Dumnezeu, toţi au parte de bunuri din partea lui Dumnezeu şi toţi sunt răspunzători în faţa lui Dumnezeu; cu toate acestea, nu toţi sunt robi ai lui Dumnezeu. Cei ce sunt ai lui Dumnezeu, ascultă în totul de Dumnezeu. Ei au în ei Duhul de înfiere prin care zic lui Dumnezeu „Tată“. Ei sunt astfel nişte făpturi noi, cu o vieaţă nouă. Ei ştiu că sunt ai lui Dumnezeu şi slujesc lui Dumnezeu. Ei proslăvesc pe Dumnezeu în trupul şi în duhul lor.

Scanned by CamScanner

Aşa sunteţi? Cu toţii sunteţi aşa? Dacă da, atunci sunteţi ai Domnului Isus, în care v'aţi găsit rostul vieţii voastre de acum şi de totdeauna. A face voia Lui şi numai pe a Lui este fericirea voastră; a-L avea pe El este bogăţia voastră; a-L urma pe El este mângâierea voastră; a fi cu El este siguranţa şi slava voastră.

Se pare cuiva că, vorbind în felul acesta, spun prea mult şi prea înflorit? O, nu! Nu spun decât prea puţin şi în totul după adevăr.

Gândiţi-vă la o corabie care ar ajunge să fie fără cârmă. Lăsată în voia valurilor, ea este purtată încoace şi încolo, până când o vor înghiţi apele. Aşa este omul care n'are pe Domnul Isus ca Mântuitor şi Stăpân: el este purtat în toate părţile de gândurile, planurile şi poftele lui, gata în toată clipa să fie înghiţit de osânda veşnică. Gândiţi-vă însă şi la altă corabie, la a cărei cârmă se află un om puternic şi priceput, şi care ştie bine de unde a pornit şi unde trebue să ajungă; ea îşi urmează drumul fără abatere. Ei bine, credinciosul are de cârmaciu şi călăuzitor al vieţii sale pe Mântuitorul său, în a cărui înţelepciune, putere şi dragoste se încrede pe deplin.

Gândiţi-vă la o oaie! Lăsată singură în munte sau pe câmp, ea ar pieri negreşit. Siguranţa şi scăparea ei este în păstorul ei. Păstorul credinciosului este Domnul Hristos.

Gândiţi-vă la o fată care se mărită. După rânduiala dumnezeiască şi omenească, intrând în căsnicie, ea intră într'o stare de supunere şi ascultare de soţul ei. Dacă îşi iubeşte bărbatul, supunerea şi ascultarea de el nu înseamnă pentru ea robie amară, ci siguranţă şi mulţumire.

Credinciosul este în întregime: suflet, trup şi duh, al Mântuitorului său. Aceasta înseamnă: trupul meu

Scanned by CamScanner

nu mai este al meu, ci al Celui ce m'a cumpărat; de aceea, nu pot să fac cu el ce vreau eu, ci numai ceea ce vrea El. Iată de ce păcate ca: beţia, nesaţiul la mâncare, desfrâul, truda fără răgaz pentru înavuţire, necurăţia şi alte păcate care întinează sau vatămă trupul, sunt părăsite cu totul de cei credincioşi. Trupul lor este templul Duhului Sfânt care locueşte în ei şi aşa se şi poartă cu el.

Proorocul Elisei s'a dus odată cu nişte fii de prooroci să taie lemne lângă râul Iordan. Tăind ei lemne, toporul unuia din tineri a ieşit din coadă şi a căzut în apă. Atunci tânărul a zis lui Elisei: „Ah, domnul meu, era împrumutat!" Dacă ar fi fost al lui, nu i-ar fi părut aşa de rău (2 Impăraţi 6).

O mamă stă şi coase. Intr'un dulap din odaie se găsesc nişte cărţi, care nu mai sunt de trebuinţă. Copilul ia de acolo una câte una şi începe să le mâzgălească. Intre acelea este însă şi o carte împrumutată. Copilul o ia şi pe aceea; dar mama îi ia cartea din mână şi-i zice: „Nu, mamă, că nu este a noastră". Iată cu ce grijă se poartă omul cu lucrul altuia! V'aţi gândit vreodată că aşa trebue să vă purtaţi cu trupul vostru, dacă în adevăr aţi crezut că aţi fost cumpăraţi cu preţ?

Şi dacă trupul este al lui Dumnezeu, atunci n'am dreptul nici să-l ţin în nelucrare şi trândăvie. In fabrica unde este bună rânduială, când a fluierat, fiecare trebue să se apuce de lucru. Numai străinul, care nu este în slujba celui cu fabrica, stă şi se uită la cei ce lucrează.

Tot aşa este şi în ce priveşte sufletul. El trebue să fie ferit de tot ce poate să-l întineze. Văd, de pildă, o revistă cu poze ruşinoase sau văd o carte scrisă în chip neruşinat. Aş putea s'o iau şi s'o citesc, dar îmi zic: De ce să-mi târăsc sufletul prin acest noroiu,

Scanned by CamScanner

când ştiu bine că nimic bun n'o să am din aceasta? Cu ce drept? Ştiu că sunt doctorii şi pentru otravă, dar eu nu vreau să-mi otrăvesc sufletul, care este al lui Dumnezeu.

De câte ori şi în câte feluri caută Satana să câştige iarăşi pe cel ce s'a smuls din ghiarele lui! Insă cel răscumpărat ştie bine şi nu uită al Cui este şi de Cine ascultă. Vezi o grădină, să zicem, a palatului Cotroceni, şi dai să intri în ea. Dar sentinela te opreşte la poartă şi-ţi zice: „Nu e voie. Am poruncă să nu las pe nimeni să intre înăuntru". Diavolul caută să se furişeze în grădina sufletului celui mântuit, prin gânduri şi dorinţe care nu sunt dela Dumnezeu, dar duhul stă de veghe şi le înlătură cu vorba: „Fugiţi, gânduri deşarte! Stăpânului meu nu-i sunteţi pe plac şi nici mie".

„Proslăviţi dar pe Dumnezeu în trupul şi în duhul vostru!" Proslăvim pe Dumnezeu în trupul nostru prin curăţie, prin cumpătare în hrană, băutură, muncă, îmbrăcăminte, odihnă. „Fie că mâncaţi, fie că beţi, fie că faceţi altceva, să faceţi totul pentru slava lui Dumnezeu" (1 Corinteni 10.31). Toate mădularele trupului nostru trebuesc puse în slujba lui Dumnezeu. Picioarele noastre, care altădată ne purtau în locuri şi localuri care nu plac lui Dumnezeu, ne vor purta acum acolo unde se vesteşte Cuvântul lui Dumnezeu sau acolo unde este ceva de lucrat pentru Dumnezeu. Ochii noştri, atât de doritori să se desfăteze privind la lucruri care nu sunt plăcute înaintea lui Dumnezeu, se vor îndrepta acum spre lucruri care plac lui Dumnezeu. Urechile noastre, pornite să asculte lucruri osândite de Dumnezeu, se vor pleca acum să asculte cuvintele lui Dumnezeu. Mânile noastre vor lucra ce este bun. Gura noastră va vesti lauda Lui.

Scanned by CamScanner

Ce zici tu de toate acestea? Dacă, auzind acestea, cineva îşi zice în gând: „O, e prea mult! Eu nu ţintesc să fiu sfânt! Fac ce pot!“ — atunci îi spun: Gândirea şi vorbirea aceasta nu este dela Dumnezeu; ba chiar este împotriva Cuvântului lui Dumnezeu. Şi câtă vreme vei gândi şi vei vorbi aşa, nu crezi în Domnul Hristos şi nu eşti al Lui. Te amăgeşti cu o credinţă care nu este credinţă.

Dar cine zice: „Aşa vreau să trăiesc: ascultând de Acela care m'a cumpărat cu preţul sângelui Său, pentru ca de acum numai voia Lui să stăpânească în mine“, acela îşi dă seama că n'a trăit în curăţenie înaintea lui Dumnezeu şi vrea să înceapă o vieaţă nouă. Ei bine, la această încredinţare şi dorinţă îmi este în gând să duc pe oricine. Astfel de dorinţă lucrează Domnul în sufletul care se deschide pentru El şi începe să creadă în El; şi tot El, care face să se nască în noi astfel de dorinţe, ne dă şi puterea trebuitoare pentru înfăptuirea lor. (Filipeni 2.13).

Incredeţi-vă în El şi îndrăsniţi! El ne dă biruinţa împotriva ispitelor şi a păcatelor, şi tot El ne ajută să facem voia Lui. Cu viaţa creştină, care iese din credinţa, adică din legătura cu Domnul Isus, se întâmplă acelaşi lucru ca la o gârlă, pe malul căreia se găsesc mai mulţi copii care vor să se scalde. Unul din ei s'a desbrăcat şi, vârînd mâna în apă, strigă: „Uf, da' rece mai e!“ Altul păşeşte încet şi, intrând în apă până la genunchi, strigă şi mai tare: „E rece de tot!“ Al treilea însă se aruncă deodată în apă şi începe să dea din mâni şi din picioare. După un timp iese afară din apă şi zice: „Ce mai baie!“

Tot aşa, sunt mulţi oameni care se pretind credincioşi, dar credinţa lor nu este decât o părere. Ei se opresc pe malul vieţei creştine, ating cu degetul

Scanned by CamScanner

câteva din datoriile creştineşti şi încep să strige: „O, e greu!“ Alţii par puţin mai îndrăsneţi şi încep să ia câte ceva în serios. Dar cum dau de greutăţi, strigă: „O, e foarte greu să fii creştin!“ Sunt însă şi de aceia care se aruncă deodată în braţele Mântuitorului, Il iubesc şi se încred în El cu toată inima. Pe aceştia, Domnul îi face biruitori împotriva ispitelor şi a păcatelor. Vieaţa nu mai este pentru ei o trudă, ci o necurmată privire spre Domnul Isus şi o strânsă legătură cu El. „Bucuria Domnului este tăria lor“ (Neemia 8.10).

Asupra acestor curagioşi lumea îşi îndreaptă privirile, dar şi loviturile. Mărturiseşte lumii pe faţă că acum ai aflat adevărul şi că ai pe Domnul Isus ca Stăpân şi Mântuitor al tău, — şi vei vedea că toţi încep să se uite la tine ca la unul venit de pe altă lume. Fiece mişcare, fiece cuvânt, fiece faptă ţi-e cântărită şi judecată cu cea mai mare asprime. Şi este firesc să fie aşa. Dacă te duci undeva şi acolo ţi se arată mai mulţi cai, între care este şi calul regelui, nu este aşa că te vei uita mai cu băgare de seamă la acest cal, tocmai pentrucă este al regelui? Aşa face şi lumea cu aceia care, prin credinţa în Domnul Isus Hristos, au ajuns să fie copii ai lui Dumnezeu: se uită la ei cu mare băgare de seamă. „Zici că acum eşti un copil al lui Dumnezeu? Să vedem!“ îşi zic ei. Şi încep să te urmărească. Acesta nu este însă un lucru rău; dimpotrivă, să mulţumim lui Dumnezeu că este aşa, fiindcă, în felul acesta, ei ne fac să umblăm cu mai multă băgare de seamă. Cei ce sunt copii ai lui Dumnezeu sunt o lumină în lume; iar lumina de aceea este lumină, pentrucă poate să fie văzută de oricine. Adevăraţii credincioşi sunt ca o cetate aşezată pe munte: ea nu se poate ascunde de vederea oamenilor. Lumea are dreptul să aştepte mult dela adevăraţii

Scanned by CamScanner

creştini, ca unii care sunt aleşi de Dumnezeu ca să fie ai Lui. Ei au cunoscut şi au crezut că au fost cumpăraţi cu preţul sângelui Domnului Isus Hristos. Aceasta îi face să proslăvească pe Dumnezeu în toate.

Recunoaşteţi deci cu toţii preţul pe care l-a dat Domnul Hristos pentru noi şi ieşind de sub robia păcatului şi a diavolului, să trecem de partea Domnului Hristos, ca să trăim o vieaţă nouă, în deplină ascultare de El, căci de cine asculţi, al aceluia eşti.

Scanned by CamScanner

LUMINA LUMII

„Voi sunteţi lumina lumii. O cetate aşezată pe un munte, nu poate să rămână ascunsă. Şi oamenii n'aprind lumina ca s'o pună sub obroc, ci o pun în sfeşnic şi luminează tuturor celor din casă“ (Matei 5.14—15).

Aceste cuvinte au fost spuse de Domnul Hristos ucenicilor Săi, adică acelor oameni care Il urmau şi Il ascultau. Căci ce este un ucenic sau o ucenică? Este băiatul sau fata care şi-a ales un stăpân sau o stăpână dela care vrea să înveţe o meserie. Ucenicul sau ucenica Domnului Hristos este acela sau aceea care şi L-a ales pe El de Stăpân şi model, pentru ca dela El să înveţe să cunoască pe Dumnezeu, să iubească pe Dumnezeu şi să trăiască pentru Dumnezeu. Acelora deci care făcuseră pasul de a veni la El şi a-I urma, acelora le spune Domnul Isus că sunt „lumina lumii“.

„Cum, Doamne — ar fi putut să zică ucenicii — noi, lumina lumii? Noi să luminăm lumea? Noi, nişte pescari neînvăţaţi, pe care lumea nu-i bagă în seamă? Suntem noi oare nişte cărturari în stare să învăţăm pe alţii? Suntem noi nişte filosofi sau înţelepţi, care să uimim lumea cu adâncimea gândirii noastre? Ce lumină să răspândim noi?“

„Eu sunt lumina lumii“ zice Mântuitorul. „Cine mă urmează pe Mine, nu va umbla în întunerec, ci va avea lumina vieţii“ (Ioan 8.12). Deci voi n'aveţi să răspândiţi lumina voastră, ci pe a Mea, pe Mine însumi. E drept că acum sunteţi

Scanned by CamScanner

nişte oameni neluminaţi în multe privinţe, dar va veni vremea când veţi fi luminaţi şi atunci veţi duce până la marginile lumii lumina Mea. — Aceasta s'a şi întâmplat când s'a pogorît Duhul Sfânt asupra lor. Venind Duhul Sfânt peste ei, lumina a fost aprinsă şi pusă în sfeşnic, şi astfel au luminat lumea.

Dar lumina aprinsă în ei n'a rămas numai în ei. Ea s'a aprins în toate inimile care au primit pe Domnul Hristos şi i-au slujit. Aşa că de atunci şi până astăzi, Domnul Hristos şi-a avut mereu pe pământ credincioşi ai Săi, adică lumini ale Sale.

Intrebarea este: Cum ajunge cineva să fie o lumină a Domnului Hristos? Pentru a înţelege cum vine aceasta, uitaţi-vă la o lumânare. Ea are la mijloc un fitil şi de jur împrejur un acoperiş de ceară sau de altceva care arde. Dar o lumânare nu este încă o lumină, până nu este aprinsă. Şi iarăşi, lumânarea n'are lumină dela ea însăşi, ci trebue s'o ia dela alta. Aşa este şi cu orice om. El poate să fie născut din părinţi cumsecade, poate să fi primit o creştere îngrijită, poate să fi învăţat carte, poate să fie harnic şi priceput, poate să fie religios, — şi totuşi să nu fie în el lumina lui Hristos. Ceea ce poate să facă omul este numai adunătură de material, numai feştilă şi ceară; ca să lumineze, lumânarea trebue să fie aprinsă. Cu alte cuvinte, omul trebue să fie luminat de Dumnezeu.

Când a făcut Dumnezeu lumea, a zis: „Să fie lumină!“ Astăzi, când un om ajunge să se pocăiască şi să creadă cu adevărat în Domnul Isus Hristos, tot Dumnezeu este acela care zice: „Să fie lumină!“ E o minune fără îndoială, dar o minune pe care El o face în orice suflet care se pocăeşte şi crede în Domnul Isus Hristos. Aşa că orice suflet care s'a întors la Dumnezeu şi a primit pe Domnul Hristos, a trecut

Scanned by CamScanner

din întunerec la lumină (1 Petru 2.9) şi s'a făcut din fiu al întunerecului un fiu al luminii (Ioan 12.36,46).

„Dumnezeu a despărţit lumina de întunerec şi a numit lumina zi, iar întunerecul noapte". Oricine n'a cunoscut lumina Evangheliei ca să trăiască în ea, este încă în întunerec. Cât de mare este acest întunerec, abia după ce cunoaşte lumina Evangheliei poate să vadă. Numai după ce lumina Duhului Sfânt a început să străbată inima celui ce crede cu adevărat, numai atunci întunerecul se arată ca întunerec. Intunerecul luptă negreşit împotriva luminii, dar nu-i este dat s'o biruiască. „Lumina luminează în întunerec şi întunerecul n'a biruit-o" (Ioan 1.). Aşa a fost la venirea Mântuitorului în lume. Fariseii şi cărturarii, stăpâniţi de întunerec şi păcat, căutau să acopere lumina Mântuitorului, care îi arăta aşa cum erau. Ei s'au împotrivit până acolo, că L-au omorît; dar Domnul a înviat şi astfel întunerecul n'a putut să-L biruiască. Acelaşi lucru se petrece şi în ziua de astăzi, când lumina Evangheliei străbate într'o inimă. Abia în această lumină, omul îşi dă seama pe ce drum greşit se află şi în ce stare rea se găseşte. Intunerecul nu se dă însă bătut şi vrea să stăpânească mai departe. Dar, cu cât omul înţelege mai bine planul de mântuire al lui Dumnezeu şi deschide Domnului Isus inima sa, cu atât mai mult se lipeşte de Mântuitorul său şi umblă în lumina Lui. Atunci lumina a biruit.

Sunt şi oameni care fug de lumină. Ei se tem că vor ajunge să fie altfel de cum sunt şi nu vor să audă de o vieaţă de sfinţenie. Lumina Evangheliei li se pare prea mare, iar păcatul le este prea dulce. Ei văd de ce este vorba şi întorc spatele Cuvântului lui Dumnezeu.

Lăsând la o parte pe aceştia, mă îndrept cu întrebarea spre voi cei de faţă şi vă întreb: Este lumină

Scanned by CamScanner

în sufletele voastre? Dacă ziceţi că este, ce fel de lumină este? Se vede la voi lumina lui Hristos? Dar poate mă veţi întreba: „Cum poate să se arate această lumină?“ Foarte simplu: în vieaţa de toate zilele. Cine te cunoaşte, poate să spună despre tine că nu mai eşti acela care ai fost? Ai ajuns tu la acea stare încât, oricât de plăcut sau de neînsemnat ţi s'ar părea un păcat, în ruptul capului nu vrei să-l mai faci, ca să nu superi pe Mântuitorul tău? S'a curăţit cu desăvârşire vorbirea ta de orice vorbe rele şi chiar numai nefolositoare? Te stăpânesc acum gânduri curate şi sfinte? — Se înţelege că tu singur eşti cel dintâiu care îţi dai seama de acest lucru. Când ai ajuns să fii, cum zice Apostolul Pavel, un om în Hristos, adică un adevărat credincios, fără să-ţi dai seama luminezi în jurul tău, chiar fără vorbe.

Mulţi sunt gata să lumineze pe cei din jurul lor cu vorba, dând adică sfaturi bune, pe care ei nu le trăiesc. Dacă însă cu vorba nu se uneşte şi fapta, adică pilda, lumina care este în omul acela este ca lumina unei lămpi care scoate fum; şi se ştie că decât cu astfel de lumină, mai bine de loc. Cunosc oameni care pot să vorbească din Cuvântul lui Dumnezeu cu oarecare pricepere, dar vieaţa lor nu este potrivită cu vorba lor. Cum nu le-o fi sunând acestor oameni în urechi cuvintele: „Doctore, vindecă-te mai întâi pe tine însuţi“?

Când a ajuns cineva să fie o lumină, poate că ar vrea să fie aşezat într'un felinar de pe Calea Victoriei[1]). Totuşi, şi întunecatele mahalale au nevoie de lumină. Cine a ajuns să fie o lumină a lui Hristos, ar vrea poate să strălucească în lume, fie ca vestitori ai Cuvântului, fie făcând cine ştie ce fapte mari. Totuşi,

1) Stradă principală în Bucureşti.

Scanned by CamScanner

cea dintâi datorie a credinciosului este să lumineze în casa lui. Tu, omule, care de aici mergi acasă şi începi să strigi la soţia ta şi să fii foarte nervos din pricină că a întârziat puţin cu masa sau începi să te cerţi cu vecinul tău din pricină că găina lui a sărit în curtea ta şi a râcâit puţin acolo, — să nu mai spui că ai fost acolo unde se predică Evanghelia, fiindcă aceasta va fi spre ruşinea ta. Oricine ar putea să te întrebe: „Asta ai învăţat tu de acolo unde ai fost? Aceasta este lumina pe care o aduci de acolo?"

Tu, femeie, care, mergând acasă, la o vorbă mai aspră a bărbatului tău, răspunzi cu asprime şi ajungi să te cerţi cu el, — tu, care, când eşti împreună cu altele care n'au auzit ce ai auzit tu aici, eşti tot aşa de uşuratică la vorbire şi la îmbrăcăminte ca şi ele, — tu, care-ţi pierzi atâta vreme cu jurnalele de modă şi cu plimbări, — tu, care pe nişte vremuri grele ca acestea nu poţi să te lipseşti de unele podoabe, — tu, care eşti tot atât de gălăgioasă şi de cicălitoare cu servitoarea ca şi vecina de alături, — nu mai spune că ai fost acolo unde se predică Evanghelia! Lumea nu vrea să ştie unde ai fost, ci vrea să vadă ce lumină arde în sufletul tău, dacă întradevăr arde vreuna.

Se înţelege că dacă are cineva lumina Evangheliei în el, duce cu el această lumină oriunde merge. Şi multă nevoie are lumea de această lumină! Căci dacă ea stă nepăsătoare faţă de Evanghelie, e şi din pricină că nu vede adevăraţi creştini, care să trăiască Evanghelia.

Dar cineva ar putea să zică: „Dacă am în mine lumina lui Hristos, o să merg acum să spun acest lucru la toată lumea?" Nu; eu n'am vorbit de ceea ce poţi să spui cu gura ta despre Mântuitorul tău, cu toate că nici aceasta nu este un lucru de puţină însemnătate (Romani 10.9), ci de ceea ce spune vieaţa

Scanned by CamScanner

ta. Uitaţi-vă la o lumină! Datoria ei este să ardă şi astfel să lumineze. Ce este în jurul ei, are parte, fără sgomot, de lumina ei. Datoria credinciosului este să trăiască mai întâi ca om credincios. Cei din jurul lui vor putea să vadă şi vor fi astfel înrâuriţi. Cel mai puternic graiu îl are vieaţa trăită. Ea dă pe faţă ce este în sufletul omului. De aceea, Mântuitorul zice: „Tot aşa să lumineze şi lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune şi să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri" (Matei 5.16).

Nu pot să sfârşesc această vorbire fără să amintesc şi faptul că lumina care este în cei credincioşi, trebue îngrijită şi mărită. Din partea mea, mărturisesc că simt mereu nevoia să-mi luminez sufletul cu Cuvântul lui Dumnezeu şi cer fără încetare lumina Duhului Sfânt atât pentru vieaţa de fiecare zi, cât şi pentru slujba pe care mi-a dat-o Domnul s'o fac.

Se spune că un străin a întrebat odată pe îngrijitorul lămpilor unui far[1]): „Dacă s'ar stinge odată lămpile din acest far, ce s'ar întâmpla?" — „Asta nu se poate. Pe aici trec multe corăbii. Dacă s'ar stinge lămpile, peste câtăva vreme ar sosi de undeva vestea că o corabie s'a scufundat din pricină că lămpile din farul acesta s'au stins. Când fac aceste lămpi, mi se pare că toată lumea se uită la mine. Să se stingă? Să nu lumineze? Niciodată!"

Răspunsul acestui om trebue să fie răspunsul fiecărui om în care s'a aprins lumina Domnului Hristos. „Să se stingă? Să nu lumineze? Câtă vreme Domnul meu este al meu şi lumina Lui este în mine, ea va lumina mereu. In bunătatea Sa faţă de mine, El va mări lumina mea" (Proverbe 4.18).

---

1) Farul este lumina aşezată pe malul mării, în locuri primejdioase pentru corăbii şi vapoare. Luminându-le drumul, farul le ajută să ocolească primejdiile.

Scanned by CamScanner

SAREA PĂMÂNTULUI

„Voi sunteţi sarea pământului. Dar dacă sarea îşi pierde gustul, prin ce îşi va căpăta iarăşi puterea de a săra? Atunci nu mai este bună la nimic decât să fie lepădată afară şi călcată în picioare de oameni“ (Matei 5.13).

Săptămâna aceasta am aflat un lucru care m'a bucurat. Un băiat a fost dumineca trecută aici împreună cu tatăl şi cu mama lui. Ajungând acasă, servitoarea a spart, din greşeală, un lucru, faptă pentru care s'ar fi cuvenit să primească cel puţin o aspră mustrare. Şi cum se întâmplă adesea că mustrările se prefac în certuri şi, prin aceasta, supărarea creşte şi la unii, şi la alţii, aşa era să fie şi în casa aceea. Dar băiatul, îndată ce a văzut vasul spart, a zis: „Las'o mamă, nu-i mai zice nimic! Ai auzit ce ni s'a spus“. El auzise aici despre lumina Evangheliei, lumină pe care, cine o are, trebue s'o arate întâi în casa lui. Băiatului i-a intrat la inimă ceva din cele auzite şi, cu vorba lui, a făcut un bine servitoarei, dar şi părinţilor lui, fiindcă le-a dat prilejul să tacă şi să ierte, şi astfel să se aşeze în tihnă la masă.

Băiatul acela a început să lumineze cu lumina pe care o căpătase. Din purtarea lui, deosebită de cea de altădată, înţelegi numaidecât că a luat ceva din cele auzite. Mă tem însă că nu va avea mereu aceeaşi purtare; şi chiar aşa va fi, dacă nu va fi primit pe Domnul Isus ca Mântuitor şi Stăpân al său.

Scanned by CamScanner

Ca acest băiat sunt mulţi din cei ce vin aici. E frumos că predica Evangheliei a ajuns pentru ei un lucru dorit. E frumos că măcar un ceas, ei se smulg din mijlocul lumii care-i înconjoară, ca să asculte Cuvântul lui Dumnezeu. Am nădejdea că-şi vor aduce aminte de unele din cele auzite şi poate că-şi vor îmbunătăţi vieaţa. Dar nu este destul atâta. Lumina Domnului Hristos trebue să pătrundă adânc în lăuntrul nostru, pentru ca, oriunde şi oricând, să trăim în ea şi s'o răspândim.

Când ai stat un timp oarecare într'o prăvălie unde se vând parfumuri, hainele tale vor împrumuta ceva din mirosul parfumului de acolo şi se va cunoaşte unde ai fost. Aşa a fost şi cu acel băiat. Dar acest miros se pierde curând. El durează numai atunci când omul ar avea în el însuşi acest parfum (2 Corinteni 2.14). (Spun aceasta numai ca o asemănare, căci n'am de gând să recomand întrebuinţarea parfumului). Dacă cineva se poartă frumos numai în ziua când a auzit o predică, însemnează că lumina n'a pătruns adânc în el. Mântuitorul are trebuinţă de oameni dintr'o bucată, care să-L urmeze cu statornicie, nu odată să-L slăvească şi să i se închine, şi de o sută de ori să se lepede de El şi să-L tăgăduiască. Numai unor oameni hotărîţi în totul pentru El, le zice: „Voi sunteţi lumina lumii". Unor astfel de oameni le zice şi: „Voi sunteţi sarea pământului. Dar dacă sarea îşi pierde gustul, prin ce îşi va căpăta iarăşi puterea de a săra? Atunci nu mai este bună la nimic decât să fie lepădată afară şi să fie călcată în picioare de oameni".

Iată deci, ce mai este un adevărat credincios: sarea pământului. Sarea nu este un lucru rar sau prea scump; ea este însă un lucru foarte trebuincios. Ce

Scanned by CamScanner

este o mâncare fără sare? Aibă ca tot ce-i trebue, dacă îi lipseşte sarea, îi lipseşte gustul. Tot sarea împiedecă stricarea: carnea sărată, peştele sărat, zarzavaturile puse în apă sărată nu se strică; ea se răspândeşte între părţile lucrului sărat şi îl împiedecă de a se strica. Ce s'ar face apa din mări fără sare? S'ar strica; iar stricarea ei ar face ca aerul să fie atât de vătămător, că ar omorî lumea toată.

Cartea numită chimie spune că sarea este o amestecătură de două lucruri: natriu şi clor. Natriul e lucru bun, clorul e otravă. Din unirea acestor două lucruri iese sarea, care este atât de trebuincioasă. Acest gând poate să ne slujească drept asemănare, prin care cuvântul Domnului Hristos să ni se facă mai luminos.

Mântuitorul spune celor ce sunt ai Săi: „Voi sunteţi sarea pământului". Dacă ucenicii s'ar fi cunoscut mai bine, când li s'au spus aceste cuvinte, ar fi putut să-şi arate aceeaşi nedumerire ca şi atunci când au fost numiţi „lumina lumii" şi să răspundă: „Noi, Doamne? Noi, sarea pământului? Dar putem noi să trăim în această lume fără să ne întinăm de necurăţiile şi păcatele ei şi să răspândim astfel curăţia morală în jurul nostru?"

Şi ar fi avut dreptate să vorbească aşa. Ba încă ar fi putut să adauge: „Doamne, Tu ne cunoşti mai bine decât ne cunoaştem noi înşine şi ştii că n'avem în noi decât otrava păcatului. Atunci, cum putem să fim sau să ajungem sare, sarea pământului?"

Totuşi, au ajuns să fie sarea pământului. Cum? Unindu-se, prin credinţă, cu Domnul Isus Hristos şi rămânând în necurmată legătură cu El. Ei au iubit pe Domnul Hristos de când i-a chemat ca să-L urmeze; iar după învierea Lui şi mai ales după pogorîrea Duhului Sfânt, au ajuns să cunoască şi mai bine pe Domnul Hristos, în moartea Lui pe cruce

Scanned by CamScanner

ca ispăşire pentru păcatele noastre şi în învierea Lui pentru neprihănirea noastră. Atunci L-au iubit şi mai mult, au crezut în El şi mai mult şi i-au urmat aşa fel încât au trăit o vieaţă frumoasă, despărţiţi de lume şi păcat, biruitori împotriva ispitelor şi a păcatelor, şi au fost şi lucrători neobosiţi ca să ducă până la marginile lumii vestea despre Domnul Isus. Domnul Hristos trăia în ei. El era totul pentru ei. Unirea între ei şi Mântuitorul lor era strânsă. Oameni care, fără Domnul Hristos, erau o otravă ca şi ceilalţi, unindu-se cu El, ajung sarea pământului. Gândiţi-vă numai la Apostolul Pavel! Ce era el înainte de a cunoaşte pe Mântuitorul? O otravă, un om care prigonea pe creştini, un om care răspândea groaza şi moartea, un vrăjmaş neîmpăcat al lui Hristos. Şi ce ajunge el după ce cunoaşte pe Domnul, crede în El şi se predă Lui? O sare binecuvântată, care a trăit o vieaţă de aleasă sfinţenie, un om prin care Evanghelia a ajuns până la marginile lumii cunoscute pe atunci.

Minunea aceasta se săvârşeşte şi astăzi. Nu, n'a trecut vremea minunilor. Dumnezeu lucrează mereu în chip minunat. El vrea să facă, poate să facă şi face şi astăzi dintr'un om care este o otravă, o sare binecuvântată. Prin ce? Prin Domnul Isus Hristos. Căci oricine Il primeşte pe El ca Stăpân şi Mântuitor, ajunge prin aceasta o sare a pământului.

După cum îmi este obiceiul, întreb acum pe fiecare: Ce eşti tu? Eşti tu o sare, adică o binecuvântare a lui Hristos? Crezi tu cu adevărat că El pentru tine s'a răstignit? Ai luat tu prin aceasta iertarea pentru toate păcatele tale şi L-ai primit în inima ta ca Stăpân şi Mântuitor, pentru ca să trăieşti ascultând în totul de El?

Dacă răspunsul tău este: „Da, L-am primit, ştiu că păcatele îmi sunt iertate şi am pace cu Dumnezeu;

Scanned by CamScanner

puterea Lui lucrează acum în mine şi mă înnoeşte zi de zi" — atunci datoria mea este să-ţi doresc să fii mereu o sare binecuvântată; iar puterea Duhului Sfânt care este în tine să lucreze neîncetat şi să te ferească de orice întinăciune dinăuntru şi dinafară (2 Corinteni 7.1) în mijlocul unei lumi care zace în cel rău. Curăţia vieţii tale să înrâurească în bine în casa ta, în familia ta, între prietenii şi cunoscuţii tăi, şi oriunde te vei afla. Vorba ta, fapta ta să fie aşa de curată încât oricine să poată spune că este o vorbă şi o faptă de adevărat creştin. Şi dacă prietenii sau prietenele tale vorbesc în chip necuviincios, tu să nu iei parte la o astfel de vorbire, ca nu cumva să te pătezi cu ceva. Taci; şi tăcerea ta va arăta că nu-ţi place răul şi te fereşti de păcat. Şi dacă, neluând parte la stricăciunea care domneşte în lume prin păcat, te vei alege cu batjocoră, bucură-te de lucrul acesta, pentrucă Domnul este proslăvit prin tine.

Dacă o lume întreagă aleargă nebuneşte după avere cu orice preţ şi vorbeşte de bine numai pe cine se pricepe să-şi strângă averi, tu arată că înaintea averii, stă împlinirea datoriei, şi înaintea împlinirii datoriei, stă împărăţia lui Dumnezeu. Dacă o lume întreagă e apăsată de grija zilei de mâne, tu arată că ai un Tată care, la vreme potrivită, îţi dă ce-ţi trebue şi că cea dintâi grijă a ta este să faci voia Lui. Dacă o lume întreagă se frământă fără astâmpăr, fără răgaz şi fără mulţumire, tu rămâi mereu lângă Domnul tău, în care ai totul deplin.

Sarea are o lucrare ascunsă. Presară un pumn de sare peste nişte carne şi vei vedea că, pe tăcute şi fără sgomot, ea se răspândeşte în carne şi-şi face lucrarea. Tot aşa şi vieaţa oricărui credincios face o lucrare tăcută şi totuşi bine văzută. Câtă nevoie are lumea de astfel de sare! Ce binecuvântare este în

Scanned by CamScanner

familia în care tatăl sau mama sau numai un copil este credincios aşa cum cere Evanghelia! Ce binecuvântare sunt credincioşii când vin în legătură cu sufletele care însetează după Dumnezeu! Ce binecuvântare e în ţară când numărul adevăraţilor credincioşi sporeşte! Numai zece oameni credincioşi dacă ar fi avut Sodoma, ea n'ar fi pierit!

Mântuitorul vorbeşte însă şi de o sare care poate să-şi piardă puterea de a săra şi n'ar mai fi atunci bună decât de aruncat afară, ca să fie călcată în picioare.

Cum îşi pierde sarea puterea de a săra, nu ştiu. Ştiu însă că dacă cineva, care zice că a crezut şi merge pe cale, nu se fereşte de întinăciunea care domneşte în lume prin păcat şi nu veghiază asupra căilor sale, ci se dedă iarăşi la păcat, acela ajunge să nu mai fie bun de nimic, nici pentru Dumnezeu, nici pentru oameni. El ajunge de râsul altora şi o mare piedecă pentru Evanghelie. Iată o înştiinţare foarte serioasă.

Dar mă veţi întreba: Cum ajunge cineva să fie o sare a pământului?

Dacă aţi fost vreodată mai cu luare-aminte asupra voastră înşivă, aţi putut să vedeţi că vă găsiţi într'o stare de suflet care nu este bună înaintea lui Dumnezeu şi aţi dorit să vă schimbaţi. Dacă aţi încercat să fiţi altfel, aţi văzut că n'aţi izbutit. Pricina neizbânzii voastre stă în faptul că n'aţi alergat la Acela care poate să vă schimbe şi să vă dea o inimă nouă, adică la Domnul Isus. Primiţi-L acum prin credinţă ca Stăpân şi Mântuitor şi veţi ajunge o sare binecuvântată. Este vremea să-L primiţi, pentru ca, din această unire cu Domnul Isus, să fiţi nişte făpturi noi. Faceţi acum lucrul acesta, hotărîţi-vă să urmaţi Domnului Isus, căci, dacă nu faceţi acum lucrul acesta,

Scanned by CamScanner

va veni vremea când veţi voi să-l faceţi, şi nu veţi putea să-l mai faceţi. Am fost ieri la un bolnav, om în vârstă de peste 60 ani. O vieaţă întreagă, el nu s'a interesat mai de aproape de Dumnezeu şi de voia Lui. Acum mărturisea şi spunea suspinând: „Am socotit grija de suflet ca o nimica. Am trăit, pot zice, fără Dumnezeu în lume. Nu m'am gândit niciodată că va trebui să mă înfăţişez la judecată înaintea Lui. Acum văd că rostul vieţii mele era să trăiesc pentru Dumnezeu; dar este prea târziu. Păcatele mă apasă...".

I-am vestit, se înţelege, iertarea prin credinţa în jertfa Domnului Hristos şi i-am înfăţişat răstignirea Domnului ca făcută şi pentru el. Omul asculta cu luare-aminte, dar vedeam bine că nu credea, căci, dacă ar fi crezut, s'ar fi ştiut îndată scăpat de păcate şi de osândă, şi primit de Domnul Isus, ca şi tâlharul de pe cruce. Bietul bolnav se uita nedumerit la mine şi nu-i venea să creadă.

Domnul să vă ferească să n'ajungeţi şi voi în starea lui! Pentru aceasta nu amânaţi până pe patul de boală şi de moarte, împăcarea voastră cu Dumnezeu, ci primiţi acum pe Domnul Hristos ca pe Acela care pentru voi a murit şi a înviat, şi de care să ascultaţi!

Fiţi de acum nişte adevăraţi ucenici ai Lui! Nu trăim de două ori pe acest pământ; iar vieaţa pe care o trăim, s'o trăim cu Domnul Isus şi astfel să fim o binecuvântată sare a pământului.

Scanned by CamScanner

ROADA PENTRU DUMNEZEU

„Eu sunt vița, voi mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci, despărțiți de Mine, nu puteți să faceți nimic“ (Ioan 15.5).

Un credincios călătorea odată în tren. Alături de el, sta un domn cu care a intrat în vorbă. Intr'un timp, credinciosul l-a întrebat: Dumneata ești creștin? — Se 'nțelege, a răspuns cel întrebat. — De când ești dumneata creștin? — Ce întrebare ciudată! De când m'am botezat! — Care va să zică, a răspuns creștinul, ca să fie cineva creștin, doar atât i se cere: să fie botezat. Atunci, casele de desfrâu, cârciumile, pușcăriile, ocnele sunt pline de creștini, pentrucă toți cei de acolo sau aproape toți au fost botezați.

Cel întrebat nu se gândise niciodată la așa ceva și de aceea n'a putut să mai zică niciun cuvânt.

Dacă în locul acelui om ar fi fost vreunul din noi, ar fi putut oare să mai spună vreo vorbă?

Sfântul Ioan Gură-de-Aur se întreba odată cu multă amărăciune: De ce lumea care se numește creștină este așa de departe de Dumnezeu? N'avem noi oare, cei de astăzi, aceeași învățătură ca și cei de odinioară? De ce aceia erau sfinți în purtarea lor, iar cei de astăzi sunt păgâni în purtarea lor? Și tot el răspunde: Aceia se făceau creștini, pe când cei de astăzi se nasc creștini; aceia treceau prin pocăință și credință de partea Domnului Isus ca să-L urmeze, pe când cei de astăzi se mulțumesc doar să

Scanned by CamScanner

fie botezaţi şi nu se mai întreabă de mântuire şi de vieaţa cu Dumnezeu.

Ce-ar zice Ioan Gură-de-Aur dacă ar trăi în zilele noastre? Negreşit ar zice că ceea ce avem noi astăzi, numai creştinism nu este. Lumea şi-a făurit un alt creştinism, care nu este acela al Evangheliei şi se leagănă cu gândul că este bine aşa cum este. Ba mai mult, când vede pe cineva că ia în serios Evanghelia, că citeşte Noul Testament, că vorbeşte despre Domnul Hristos, că şi-a schimbat vieaţa dându-i o altă îndrumare, — se miră, batjocureşte, urăşte. De ce? Pentrucă li se dărâmă sprijinul de care se rezemau. Ei dorm pe perna moale pe care singuri şi-au pus-o sub cap şi nu îngădue să li se ia această pernă şi să fie deşteptaţi din somnul păcatului şi al morţii. Voieşti să te încredinţezi dacă cineva este credincios sau nu? Pune-i întrebarea pe care o pun acum fiecăruia din voi: Cunoşti tu pe Domnul Hristos şi ce legătură este între tine şi El? Cine n'are un răspuns lămurit la această întrebare, poate să fie de o mie de ori botezat, creştin adevărat nu este. Toată predica n'are alt scop decât să vă arate ce este omul, cine este Domnul Isus Hristos şi ce a făcut El pentru noi, pentru ca astfel, crezând în El şi primindu-L ca Stăpân şi Mântuitor, fiecare să poată să spună despre El: „e Mântuitorul meu, e Domnul meu". Când cineva poate să vorbească aşa, după adevăr, se înţelege că între el şi Domnul Hristos este legătura pe care o face credinţa. Această legătură este foarte bine arătată în cuvintele pe care le găsim în Evanghelia după Ioan capitolul 15 stih 5: „Eu sunt viţa, voi sunteţi mlădiţele. Cine rămâne în Mine şi în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci, despărţiţi de Mine, nu puteţi să faceţi nimic".

Scanned by CamScanner

Vom lămuri deci aceste cuvinte. (Am nădejdea că cei mai mulţi de aici, mergând acasă, vor citi ei înşişi acest capitol al 15-lea al Evangheliei după Ioan, poate într'o lumină nouă şi cu mai mult folos).

„Eu sunt viţa" zice Mântuitorul, ceea ce înseamnă: Eu sunt tulpina, iar voi mlădiţele, coardele. Isus este singura viţă care aduce roadă plăcută lui Dumnezeu. Oricât de bun ar fi un om şi oricâte fapte bune ar face el, dacă acelea nu sunt făcute în legătură cu Domnul Hristos şi dacă nu izvorăsc din această legătură cu El, nu pot să placă lui Dumnezeu. De ce? Pentrucă ies dintr'un izvor otrăvit, dintr'o inimă necurată; şi aşa este orice inimă care n'a fost curăţită prin sângele Domnului Isus Hristos. Numai după ce, prin credinţă, omul a ajuns să aibă legătură cu Domnul Isus Hristos şi numai după ce, prin credinţă, a fost altoit în tulpina care este Hristos, poate să rodească pentru Dumnezeu; altfel nu. Legătura dintre cel credincios şi Mântuitorul său trebue să fie tot aşa de strânsă ca legătura dintre o coardă de viţă şi tulpina ei. Cum nu este îngăduit ca o coardă de viţă să stea o zi pe tulpina ei, iar altă zi sau alte zile în alt loc, tot aşa nu este îngăduit ca un credincios să aibă numai din când în când legătură cu Mântuitorul lui.

Cei ce au primit pe Domnul Isus în inimile lor, ştiu bine că puterea lor în vieaţă nu vine decât dela El. Ei pot să spună că atunci când se slăbeşte legătura cu El, slabă le este şi puterea. Altoirea în această Tulpină aduce cu sine o vieaţă nouă. Această vieaţă trece dela Domnul Hristos în cel credincios, aşa cum trece seva din tulpină în coarde. Din legătura cu Domnul său, credinciosul soarbe cu atât mai multă putere cu cât dragostea şi supunerea lui către El este mai mare. Se înţelege că a sta în legătură cu Domnul Isus şi a păstra vechile păcate este cu nepu-

Scanned by CamScanner

tinţă. Una din două trebue să înceteze: ori legătura cu El, ori păcatele.

Intr'o grădină creştea un copăcel frumos. Ţi-era mai mare dragul să-l priveşti. Cu cât creştea în ani, cu atât creştea şi în putere şi frumuseţe. Iată însă că dela un timp copăcelul a început să stea pe loc, mai pe urmă s'a veştejit şi în cele din urmă s'a uscat şi a murit. Din ce pricină? Când fusese cumpărat, avea legată de el o sârmă care ţinea o scândurică, pe care era scris soiul copăcelului. Cu vremea, scândurica a căzut, dar sârma a rămas. Copăcelul îngroşându-se, sârma a început să-l strângă. Seva n'a mai putut să treacă în sus şi să-l hrănească, şi astfel copăcelul a murit.

Ştiu că unii din voi au intrat în legătură cu Domnul Isus, au înţeles planul de mântuire al lui Dumnezeu şi au primit pe Domnul Isus ca Mântuitor şi Stăpân al lor. Acestora le spun: luaţi seama ca nu cumva legătura voastră cu Domnul Isus să se slăbească sau să se rupă, şi voi să vă uscaţi!

Gândiţi-vă la Iuda Iscarioteanul! Şi el a fost unul din cei doisprezece; şi el a venit în legătură cu Mântuitorul; şi el s'a simţit, fără îndoială, de atâtea ori bine alături de Domnul Hristos. Rămăsese însă în jurul sufletului lui o sârmă, pe care n'a vrut s'o dea la o parte: lăcomia de bani; şi aceasta l-a dus de râpă, căci s'a spânzurat.

Apostolul Pavel avea un tovarăş de lucru numit Dima, care l-a însoţit în călătoriile pentru răspândirea Evangheliei. Ce pildă minunată de vieaţă creştină a avut acest Dima în Apostolul Pavel! Ce predici va fi ascultat el dela Apostolul Pavel! Şi totuşi, a rămas în jurul inimii lui o sârmă: dragostea pentru lumea de acum. „Căci Dima, din dragoste pentru lumea de

Scanned by CamScanner

acum, m'a părăsit şi a plecat la Tesalonic" (2 Timotei 4.10).

Este o lumină care scoate la iveală tot ce este în om: este Cuvântul şi Duhul lui Dumnezeu. In Epistola către Evrei (Capitolul 4 vers. 12—15) citim: „Cuvântul lui Dumnezeu este viu şi puternic în lucrare, mai tăietor decât orice sabie cu două tăişuri; pătrunde până acolo că desparte sufletul şi duhul, încheieturile şi măduva, judecă simţirile şi gândurile inimii. Nicio făptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol şi descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face". Credinciosul se lasă tot mai mult pătruns de această lumină; iar când, la lumina Cuvântului şi lucrarea Duhului lui Dumnezeu, descopere în el lucruri şi porniri care caută să-i taie sau numai să-i slăbească legătură cu Domnul său, înlătură în grabă acele lucruri sau porniri, pentrucă legătura aceasta îi este foarte scumpă. Este destul ca el să dorească să rămână în neîntreruptă legătură cu Domnul său, căci Domnul dă puterea pentru înfăptuirea acestei dorinţe.

Cine se încrede în Domnul şi are o neîntreruptă legătură cu El, cine este o mlădiţă care stă în necurmată legătură cu Tulpina ei, ajunge să vadă cu bucurie cum puterea Domnului lucrează în el şi-l face biruitor. După cum seva circulă fără întrerupere în pom ca şi sângele în om, tot aşa din legătura necurmată cu Domnul Isus căpătăm mereu puteri noi.

O femeie a fost pe nedrept mustrată de bărbatul ei necredincios; ba încă, fiind şi alţii de faţă. Ea a privit atunci spre Domnul Isus şi L-a rugat să-i dea putere să rabde şi să nu răspundă. După aceea îmi mărturisea că Domnul i-a dat nu numai putere, ci şi voioşie, aşa că a putut să sufere totul cu bucurie.

Scanned by CamScanner

„Cine rămâne în Mine şi în cine rămân Eu — zice Domnul — aduce multă roadă".

Dar cine nu rămâne în această legătură, se usucă şi este aruncat afară. In toamna anului trecut m'am dus la o vie şi am văzut acolo coarde purtând struguri de toată frumuseţea. La marginea viei am văzut alte coarde, făcute grămadă. Fiind din cele neroditoare, ele fuseseră tăiate şi erau acum uscate, gata de foc. De câte ori am gândit că unele suflete care ascultau predica Evangheliei au fost altoite în Tulpină! Dar acum le văd stând departe, fără rod, uscate, şi poate că aşa vor rămânea până vor fi aruncate în foc pentru veşnicie.

Este timpul să ne întrebăm fiecare în parte: Suntem noi în Hristos? Este Hristos în noi? Dacă zicem că suntem în Hristos, putem să dăm vreo dovadă despre aceasta? — Dar este vreo dovadă care se poate da? — Da, este: roada. Şi care este acea roadă, ne arată lămurit Apostolul Pavel în epistola către Galateni: „Roada Duhului este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blândeţea, înfrânarea poftelor" (5.22—23).

Cum stăm cu iubirea, care este semnul deosebitor al adevăratului creştin? „Prin aceasta vor cunoaşte toţi că sunteţi ucenicii Mei, dacă veţi avea dragoste unii pentru alţii" (Ioan 13.35). Cum stăm cu bucuria? Apostolul Pavel zice să ne bucurăm totdeauna (1 Tesal. 5.16). Şi ne bucurăm în adevăr, când ne gândim din ce ne-a scos Domnul Isus şi ce avem în El. Cum stăm cu pacea? Avem noi pace cu Dumnezeu? (Efeseni 2.13—18). Avem noi pace cu toţi semenii noştri? „Dacă este cu putinţă, întru cât atârnă de voi, trăiţi în pace cu toţi oamenii" (Romani 12.18). Dar cu îndelunga răbdare, care este totuna cu o inimă largă, încrezătoare în Domnul? Dar cu

Scanned by CamScanner

bunătatea, cu facerea de bine, cu credincioşia (ţinerea de cuvânt), cu blândeţea, cu înfrânarea poftelor?

Ce minunată este fiecare din acestea, în parte! Şi cu atât mai minunate toate laolaltă!

„Ah, eu nu pot să aduc această roadă!“ spune unul şi altul. „Lumea în mijlocul cărei trăim este aşa de rea şi de vrăjmaşă, că te scoate din fire şi te face să-ţi uiţi şi de iubire, şi de pace, şi de răbdare, şi de bunătate, şi de tot. Ajungi să minţi ca oricare altul, să te superi ca oricare altul, să te îngrijorezi ca oricare altul“. De unde vine această neputinţă? Din faptul că n'avem o legătură strânsă cu Domnul Isus Hristos. El şi numai El poate să producă în noi prin Duhul Sfânt această roadă. Fără El, nimeni nu poate s'o aibă. „Despărţiţi de Mine, nu puteţi să faceţi nimic“. Iată pricina atâtor slăbiciuni şi atâtor căderi. Şi tot de aici vine şi lipsa altei roade: aducerea sufletelor la Hristos.

Tu, tată, voieşti să aduci pe Domnul Hristos în casa ta şi te miri că ai tăi nu se mişcă de loc şi nu iau în serios ce le spui tu. Nu cumva vor fi la mijloc acele clipe când legătura dintre tine şi Mântuitorul tău e slăbită sau chiar întreruptă, când adică, ne mai ţinând seama de El, dai frâu slobod vechilor şi relelor tale porniri?

Ia seama şi tu, mamă! Poate că ai o mare râvnă să vezi casa ta creştină. Foarte frumos! Gândeşte-te însă bine dacă tot ce faci şi tot ce vorbeşti, faci şi vorbeşti în legătură cu Domnul Isus.

Tu, tinere, sau tu, tânără, ai vrea să aduci şi pe altul la picioarele Domnului Isus, şi nu vrea. De ce? Nu cumva din pricină că tu nu păstrezi, totdeauna şi în toate, legătura strânsă cu Domnul Isus?

Scanned by CamScanner

Cu părere de rău trebue să spun că sunt aici de faţă şi oameni care nu-şi dau osteneala să înţeleagă cele ce aud; sau şi dacă le înţeleg, nu-şi deschid sufletul pentru adevăr şi rămân mai departe aşa cum sunt, fără nicio schimbare. Alţii dau dreptate şi-şi zic în inima lor: „Da, aşa este, aşa ar trebui să fie toţi oamenii". Aceştia nu iau pentru ei cele vestite, căci se gândesc mereu la alţii. Dar mai sunt şi oameni care ascultă cu luare-aminte, iau pentru ei cele auzite, se cercetează pe ei înşişi şi văzând că nu sunt aşa cum trebue să fie, suspină şi doresc după altă stare. Ei zic în ei înşişi: „O, de-aş fi cunoscut mai de mult aceste lucruri! Multe rele n'ar fi fost făcute! Dar bine că le aflu acum! Fă-mă, Doamne, o mlădiţă binecuvântată, ca să aduc de acum roadă pentru Tine!" Aceştia cugetă mai departe la cele auzite. Ele li se întipăresc în suflet, o lumină nouă începe să străbată acolo şi o vieaţă nouă începe să ia naştere în ei. Domnul este la lucru în ei şi-Şi va duce mai departe lucrarea.

O, de aţi fi toţi din numărul acestora! Binecuvântarea Domnului ar fi atunci peste voi şi vieaţa voastră ar fi plină de roadă pentru Dumnezeu.

Scanned by CamScanner

INTRE SPINI

„Sămânța care a căzut între spini închipuește pe aceia care, după ce au auzit Cuvântul, își văd de drum și-l lasă să fie înnăbușit de grijile, bogățiile și plăcerile vieții acesteia și n'aduc rod care să ajungă la coacere“ (Luca 8.14).

Un om crescut în lux și în belșug și — cum se întâmplă de obiceiu — nu în prea mare încordare de muncă, așezându-se la masă, de multe ori începe să se uite lung la mâncare, o privește dintr'o parte și dintr'alta, abia o gustă și adeseori îi găsește cusur: ba că e prea grasă, ba că e prea slabă, ba că e prea sărată, ba că e nesărată, ba că e prea rece, ba că e prea fierbinte. Dar ia chiamă pe un sărac care n'a mâncat de o zi sau pe un lucrător care a început lucrul disdedimineață, și vei vedea cu ce iuțeală mânuește cuțitul și furculița și nici nu mai bagă de seamă cusururile pe care le-ar avea acea mâncare.

Trebue să spun că mi se strecoară adesea în suflet gândul că, pentru cei ce vin regulat aici, dar n'au ajuns încă la o credință hotărîtă și, prin ea, la schimbarea vieții, predica le-a ajuns un lucru obișnuit, iar urechea li s'a învățat cu toate tonurile: și cu aspra mustrare, și cu dulcea mângâiere, și cu amenințarea, și cu făgăduințele, încât, aproape sătui de cunoștință, nu mai găsesc în predică nimic nou, ori nu caută în ea decât ceva nou. Sunt însă și oameni doritori de Cuvântul lui Dumnezeu, setoși și flămânzi după acest

Scanned by CamScanner

Cuvânt. Pentru aceştia totul este bun şi de folos. Aceştia iau înaintea celorlalţi. O, de mi-ar da Dumnezeu numai astfel de ascultători!

Aţi auzit citindu-se pilda cu semănătorul. Nădăjduesc că cei mai mulţi din voi citesc în fiecare zi măcar un sfert de oră Noul Testament. In acest caz, ei au citit, fără îndoială, şi această pildă şi o cunosc. Mie, pilda aceasta îmi este deosebit de plăcută, nu numai pentrucă e cea dintâi pildă spusă de Domnul Isus, nu numai pentrucă El însuşi o lămureşte aşa de frumos şi nu numai pentrucă este aşa de bogată în gândiri, dar şi pentrucă, fiind născut la ţară şi copilărind acolo, pildele şi asemănările luate din firea înconjurătoare, de pe câmp, mă mişcă adânc. Totuşi, chiar pentru cine n'a trăit la ţară, pilda este uşoară şi bogată în învăţături. Ea se găseşte în capitolul 13 al Evangheliei după Matei, 4 dela Marcu, 8 dela Luca. Timpul fiind scurt, voiu vorbi numai despre o parte din pildă şi anume despre sămânţa căzută între spini.

Sămânţa este Cuvântul lui Dumnezeu; pământul pe care cade este inima omului; iar semănătorul este Domnul Isus Hristos, care lucrează prin cei ce răspândesc Cuvântul Său.

Sămânţa este una singură; Evanghelia este una pentru toată lumea. Cu toate acestea, nu toţi câţi aud vestea Evangheliei aduc acelaşi rod. De aceasta nu e vinovată sămânţa. Vorbind numai de lucrarea care se face aici, aceeaşi sămânţă a fost semănată în toţi cei ce vin aici; în unii, ea a răsărit şi a adus rod minunat, adică schimbarea din temelii a vieţii prin primirea Domnului Isus ca Mântuitor şi Stăpân; în alţii, ea n'a adus acest rod, ei au rămas tot aşa cum au fost.

Iubiţilor! Mă bucur că veniţi aici ca să ascultaţi

Scanned by CamScanner

Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă însă această ascultare n'aduce roadă, adică o vieaţă potrivită cu vestea pe care o auziţi, atunci aţi pierdut vremea în zadar; ba încă vă măriţi răspunderea. Inchipuiţi-vă că aţi sta la judecată alături cu un sălbatic din Africa sau de altundeva care n'a auzit niciodată de Domnul Isus Hristos. Care din doi va lua o osândă mai mare: el, care n'a auzit, sau tu, care ai auzit de atâtea ori, dar n'ai crezut cu adevărat în El şi nu ţi-ai predat Lui inima şi vieaţa?

Sămânţa căzută între spini a răsărit şi a crescut, dar n'a adus rod. Aceasta înseamnă că un om poate să ajungă să cunoască destul de bine planul de mântuire al lui Dumnezeu, să ştie cine este şi de ce a venit Domnul Isus Hristos de sus la noi, şi cu toate acestea, să fie departe de Dumnezeu. Sunt destui oameni care, ascultând vestirea Cuvântului, sunt încredinţaţi în mintea lor de adevărul Evangheliei, şi totuşi trăiesc aşa ca şi cum Evanghelia ar fi o minciună. De ce folos îţi este, omule, să cunoşti planul unei case când tu stai afară în ploaie şi în viscol? De ce folos îţi este să cunoşti Evanghelia, dacă ea n'are niciun rost în mersul vieţii tale?

De unde vine răul acesta? Nu dela sămânţă, ci dela pământ, adică dela inimă. Pământul pe care-l avem acum în vedere este un pământ cu spini. Aşa este inima omului. Păcatul este stăpân acolo. Ca să ajungi în cer, ţi se cere o cunoştinţă, o credinţă şi o vieaţă serioasă, potrivită cu credinţa; ca să ajungi în iad, n'ai decât să te laşi în voia pornirilor inimii tale. Când citim că sămânţa a căzut între spini, nu trebue să ne închipuim că spinii au fost mari de tot. Dacă ar fi fost aşa, plugarul n'ar fi putut să treacă cu plugul peste ei; iar omul nu seamănă pe unde nu este arat şi cu atât mai mult între spini (Ieremia 4.3). Spinii erau

Scanned by CamScanner

ascunşi, erau rădăcini în pământ. Acelea au dat lăstari; şi lăstarii au crescut odată cu grâul, ba chiar au luat-o înaintea grâului, sugându-i hrana; iar mai târziu, când au ajuns să acopere grâul, i-au luat şi lumina şi aerul, şi astfel l-au înnăbuşit şi l-au făcut să n'aducă rod.

Aşa se întâmplă cu multe inimi. Cuvântul lui Dumnezeu pătrunde în ele, dar păcatul se dă mai afund; şi este o vreme când, într'o astfel de inimă, par a locui împreună două lucruri care nu se potrivesc: credinţa în Domnul Isus Hristos şi păcatul. Din felurite pricini, păcatul o ia însă înainte şi creşte până acolo că înnăbuşe credinţa cu totul.

Ce nume poartă acest păcat sau aceste păcate?

Grijile lumii acesteia, înşelăciunea bogăţiilor (Matei), plăcerile vieţii acesteia (Luca) şi multe alte pofte (Marcu).

Grijile lumii acesteia stăpânesc mai ales pe cei săraci. Ei sunt mereu stăpâniţi de gândul: Ce ne vom face, ce vom mânca, cu ce ne vom îmbrăca? Chiar dacă au trecut prin vremuri mult mai grele, ei tot n'au învăţat să se încreadă în Dumnezeu. De această apăsare sunt vinovaţi şi bogaţii care au uitat cu desăvârşire datoria de a împlini lipsa săracilor. Să nu vă închipuiţi însă că spinii aceştia ai grijilor lumii acesteia sunt numai în inimile săracilor. O, nu! Ei sunt şi în inimile multor bogaţi. Ba adeseori am văzut mulţi bogaţi îngrijoraţi mai abitir decât săracii. Aceşti bogaţi se gândesc: Ce să fac ca să nu pierd ceea ce am? Ce să fac ca să nu mă ating de ceea ce am strâns? Cum să înmulţesc, căci dacă nu înmulţesc, însemnează că sărăcesc? — Ei bine, cei ce lasă să crească aceste griji, să ştie că ele vor ajunge să înnăbuşe picul de credinţă pe care-l vor fi având. Nu e prea mult loc în sufletul omenesc, ca să locuiască

Scanned by CamScanner

acolo, ca în nişte cămări cu totul deosebite, gânduri deosebite, protivnice unele altora. După Evanghelie, cea dintâi grijă a omului trebue să fie cea cuprinsă în cuvintele: „Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi sfinţenia vieţii cerută de El, şi toate aceste lucruri (ce vom mânca, cu ce ne vom îmbrăca) vi se vor da pe deasupra“ (Matei 6.33).

Alt spin este înşelăciunea bogăţiilor. Bogăţia este înşelătoare, pentrucă nu dă ceea ce aşteaptă lumea dela ea. Merge vorba că cine are bani are de toate; dar nu este aşa. E drept că dacă ai bani, poţi să faci rost de multe lucruri, dar nu de toate. Cu bani poţi să cumperi de-ale mâncării, dar nu şi pofta de mâncare; poţi să cumperi pat, saltele şi perne moi, dar nu şi somn; poţi să ajungi la multă carte, dar nu şi la voie bună; poţi să te înconjuri cu multe lucruri, dar nu şi cu bucuria de a le avea; poţi să petreci, dar nu şi să fii fericit; poţi să-ţi faci vieaţa mai uşoară, dar pace să nu ai; poţi să-ţi faci multe cunoştinţe, dar nu şi adevărate prieteniii. Cu bani cumperi, ca să zic aşa, coaja lucrurilor, nu şi miezul lor. Ba mai mult, bogăţia are cu ea şi multe primejdii. Goana după bogăţie ucide credinţa. „Când un credincios începe să se îmbogăţească, să te rogi mai mult pentru el, — a zis odată un om al lui Dumnezeu — fiindcă se găseşte în mare primejdie“. „Nu-mi da, Doamne, nici sărăcie, nici bogăţie — a zis înţeleptul Agur — dă-mi pânea care-mi trebue. Ca nu cumva, în belşug, să mă lepăd de Tine şi să zic: „Cine este Domnul?“ Sau ca nu cumva, în sărăcie, să fur şi să iau în deşert numele Dumnezeului meu“ (Proverbe 30.8—9). Bogăţia te ajută să duci un traiu mai înlesnit, e adevărat, dar tot ea dă putinţa împlinirii unor pofte păcătoase. Băieţi dela ţară care, când vin la oraş, sunt sfioşi şi aşezaţi, ajungând să agoni-

Scanned by CamScanner

sească ceva bani, cad în stricăciuni, de care ar fi fost feriţi, dacă nu s'ar fi îmbogăţit. Aceasta nu înseamnă însă că averea este rea în ea însăşi. O vorbă spune că bogăţia e bună ca slugă, dar nu ca stăpân. Şi de multe ori omul ajunge robul averii. E înşelătoare bogăţia şi din pricină că în ea se amestecă furtul şi înşelătoria. Dacă ar fi aici de faţă o sută de bogaţi şi dacă în locul meu ar fi Acela care ştie toate şi ar zice: „Bogatul care n'a făcut nicio nedreptate în strângerea bogăţiilor lui, să ridice mâna în sus" — nu ştiu de s'ar găsi unul care să ridice mâna în sus. Afară de aceasta, bogăţia ori te lasă când o pierzi, ori o laşi când mori. „Nebunule, chiar în noaptea aceasta ţi se va cere înapoi sufletul; şi lucrurile pe care le-ai pregătit ale cui vor fi?" (Luca 12.20).

Alţi spini sunt plăcerile vieţii acesteia şi multe alte pofte. Mai toţi oamenii sunt de părere că, dela războiu încoace, spinii aceştia au crescut îngrozitor. Fiecare om parcă ar vrea doar să petreacă, fără să muncească. Şi când tu găseşti că cine face aşa, bine face; când şi tu, dacă ai avea putinţa, la fel ai face; când te uiţi cu pismă la cine poate să petreacă, atunci şi în tine sunt aceiaşi spini. Recunosc însă că cine n'are în suflet ceva mai de preţ, se simte nenorocit că altul petrece şi el nu, altul îşi face poftele şi el nu. Cine însă are pe Domnul Isus, are în El o bogăţie aşa de mare că nu numai că nu mai pismueşte bogăţia pământească a altora, dar se uită la ei cu milă, fiindcă ştie că aceia sunt morţi în păcate şi fărădelegi şi pierduţi pe veci, dacă nu se întorc la Dumnezeu şi nu primesc pe Domnul Isus. Fiecare vârstă îşi are poftele şi plăcerile ei. Aceste pofte şi plăceri nu numai că înnăbuşe Cuvântul lui Dumnezeu, dar de atâtea ori sunt chiar piedecă pentru primirea acestui Cuvânt. O pildă. Trei tinere

Scanned by CamScanner

luau parte în chip regulat la vestirea Evangheliei; dar tot aşa de regulat, după ce ieşeau de acolo, mergeau la plimbare şi la cofetărie. Pe cât am putut să văd, ele n'au luat nimic la inimă din cele vestite. De ce? Pentrucă tot timpul cât ţinea predica, ele nu se gândeau decât la plimbarea şi la prăjiturile care vor urma. Când se sfârşea predica, fără îndoială că răsuflau uşurate. Şi dacă o poftă ca aceasta este o piedecă, ce piedecă sunt celelalte „multe alte pofte"!

Spinii n'au oprit sămânţa de a fi aruncată între ei; au împiedecat-o însă să aducă rod. Nu spun că cine are în inima lui aceşti spini: grijile lumii acesteia, înşelăciunea bogăţiilor, plăcerile vieţii acesteia şi multe alte pofte, este neapărat un vrăjmaş pe faţă al lui Dumnezeu; pot să spun însă că dacă aceşti spini nu sunt cunoscuţi şi înlăturaţi, înnăbuşe credinţa şi o fac să n'aducă rod. Aşa se face că atâţia oameni sunt creştini doar cu numele.

Un băiat striga odată pe stradă: „Cornuri calde! Calde cornuri!" Cineva l-a chemat să-i cumpere câteva. „Bine, mă băiete, — i-a zis acela pipăind cornurile — numai calde nu sunt cornurile astea! De ce tot strigi „Cornuri calde?" — „De, domnule, dacă aşa le zice!" a răspuns băiatul. Aşa este şi cu cei mai mulţi oameni. Ei se numesc creştini, fiindcă nu li se poate zice că sunt Turci sau Evrei; încolo, ei nu se deosebesc cu nimic, în purtarea lor, de Turci sau de Evrei.

Trebue să adaug că spinii de care am vorbit ajung cu vremea tot mai dureroşi. Foarte dureroşi sunt ei pe patul de moarte, când stau, dacă pot să zic aşa, înfipţi în perna pe care omul îşi sprijineşte capul. Ce chin şi ce durere pricinuesc ei atunci! Dar în veşnicie? Plâns şi scrâşnire de dinţi!

Ce este de făcut? Cercetează-te şi vezi ce spini

Scanned by CamScanner

sunt în inima ta; şi aflându-i, fă ce face copilul când s'a înţepat: vine plângând la mama lui ca să-i scoată ghimpele. Mama nu pune atunci mâna pe nuia, ci-i scoate ghimpele fără întârziere. Dacă, la lumina Evangheliei, vezi spinii din inima ta, aleargă la Domnul Isus, spune-i durerea, recunoaşte neputinţa de a scăpa singur de spini, dă-i Lui inima ta şi lasă-L să lucreze El! Vei vedea atunci cum El îţi scoate spinii, îţi şterge trecutul cu sângele Său şi, punând stăpânire pe inima ta, face să se nască înăuntrul tău o inimă nouă şi o vieaţă nouă, care se arată apoi şi înafară.

Dacă plugul Cuvântului lui Dumnezeu ţi-a răscolit astăzi inima şi a scos la iveală unii din spinii care sunt în tine, nu face greşeala de a căuta să-i ascunzi din nou în inima ta, ci lasă-i scoşi afară, daţi la iveală şi bine cunoscuţi şi osândiţi. Şi dacă dragostea Domnului Hristos se toarnă în inima ta, ea poate să ajungă în tine focul care să-i ardă. Atunci sămânţa lui Dumnezeu va aduce în tine ca rod o vieaţă sfântă şi plăcută lui Dumnezeu.

Scanned by CamScanner

„DACĂ AR INVIA CINEVA DIN MORŢI“

„Şi Avraam i-a răspuns: „Dacă nu ascultă pe Moise şi pe prooroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morţi“ (Luca 16.31).

Partea citită acum din Evanghelie (Luca 16.19—31), ne înfăţişează doi oameni cu totul deosebiţi: unul tânăr şi bogat, trăind în belşug şi în petreceri, — altul sărac şi cerşetor, bolnav şi în suferinţă. Cel dintâiu este bogatul nemilostiv, cel de al doilea este săracul Lazăr. Starea lor este aşa fel zugrăvită încât purtarea bogatului ne scârbeşte, iar a săracului ne înduioşează. Cum este cu putinţă o purtare ca aceea a acestui bogat? — ne întrebăm noi aproape revoltaţi. De aici, vechii predicatori au luat îndemnul să mustre aspru pe bogaţi şi să mângâie pe săraci. In cuvântările lor, ei merg câteodată aşa de departe că ar fi gata să te facă să crezi că cine are avere, are şi toate păcatele; pe când săracul, care duce lipsă de toate, poate să se aştepte pentru aceasta la răsplată. Dar felul acesta de gândire nu este după adevăr. E adevărat că bogăţia cuprinde în ea mari primejdii pentru suflet; dar tot atât de adevărat este că şi sărăcia îşi are şi ea păcatele ei multe. Dacă ar fi să urmez pilda predicatorilor de demult, aş începe să tun şi să fulger împotriva bogaţilor care sunt aşa de sgârciţi faţă de cei săraci. Dar la ce bun? Să ne închipuim că unuia sau altuia i s'ar înmuia inima, ba chiar că toţi bogaţii s'ar grăbi să dea pentru săraci şi că fiecare

Scanned by CamScanner

sărac ar primi cât îi trebue ca să trăiască. Aceasta ar fi, fără îndoială, mult, foarte mult; dar n'ar fi ceea ce trebue, adică schimbarea inimii, căci răul nu este atât înafară, cât mai ales înlăuntru, în inimă, şi la unii, şi la alţii. Dacă bogaţii ar fi siliţi să îndestuleze nevoile săracilor, s'ar ajunge acolo ca toţi să fie nemulţumiţi: bogaţilor li s'ar părea o sarcină prea grea, săracilor li s'ar părea că nu li se dă destul.

In cele spuse de Domnul Isus, lucrurile nu sunt judecate avându-se în vedere starea de pe pământ, cât mai ales lumea de dincolo. Acolo, bogatul a avut parte de chinuri, iar săracul de mângâieri, în sânul lui Avraam. Omul care nu cunoaşte adevărul Evangheliei, ar putea să scoată de aici o învăţătură greşită, că adică dincolo vei avea ce n'ai aici. Ai fost aici bogat? Ai dus aici o vieaţă de belşug? Aşteaptă-te acolo la suferinţă! Ai avut aici parte de lipsuri şi de suferinţe? Aşteaptă-te acolo la mângâieri! Dar nu este aşa. Nu sărăcia l-a dus pe unul în fericire, ci credinţa; şi nu bogăţia l-a dus pe altul în chin, ci necredinţa. Lazăr a fost dus în sânul lui Avraam, fiindcă a avut credinţa lui Avraam; bogatul a fost dus în locul de chin, pentrucă-i lipsea această credinţă. De unde se vede lucrul acesta? Din purtarea fiecăruia. Iacov zice: „Fraţii mei, ce-i foloseşte cuiva să spună că are credinţă, dacă n'are fapte? Poate oare credinţa aceasta să-l mântuiască? Dacă un frate sau o soră sunt goi şi lipsiţi de hrana de toate zilele, şi unul din voi le zice: „Duceţi-vă în pace, încălziţi-vă şi săturaţi-vă!“ fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce i-ar folosi? Tot aşa şi credinţa: dacă n'are fapte, este moartă în ea însăşi. Dar va zice cineva: „Tu ai credinţa, şi eu am faptele“. Arată-mi credinţa ta fără fapte, şi eu îţi voiu arăta credinţa mea din faptele mele“ (2.14—18).

Scanned by CamScanner

Trăim în vremuri când necredinţa păşeşte cu tot mai mare îndrăsneală. Altădată, când ar fi cutezat cineva să arate că se îndoieşte că există Dumnezeu, lumea ar fi zis îngrozită: „Nu ţi-e teamă de Dumnezeu?“ — acum însă până şi băietanul cu trei, patru clase de liceu socoteşte ca o fală să spună că nu există Dumnezeu. Altădată, când cineva zicea raiu şi iad, vorbea despre lucruri de care nu se îndoia; astăzi însă, când este atâta spoială de ştiinţă, mulţi zic: „Aici e raiul, aici e iadul; dincolo nu mai este nimic“.

Ce bine le-ar părea necredincioşilor să fie aşa! Ce bine le-ar părea dacă ar putea să nimicească de tot credinţa într'o lume de dincolo, nu de dragul adevărului, — fiţi siguri — ci ca să poată să păcătuiască în voie! Da, aici e raiul şi aici este iadul — zic ei câtă vreme moartea şi judecata li se par departe; dar nu vor mai zice aşa când va veni boala sau moartea cuiva din ai lor sau moartea lor. Un mare bogătaş, mustrat de cuget şi chinuit de o mare teamă, zicea pe patul de moarte că dă întreaga lui avere aceluia care-i va dovedi că nu este iad. Nimeni n'a putut să-i aducă dovezi care să nu poată fi răsturnate.

Slavă Domnului că nu ne-a lăsat să orbecăim în întunerec! El ne-a descoperit adevărul şi asupra acestui lucru. De aceea ne ţinem strâns de ceea ce ne-a descoperit El, în Cuvântul Său. Acolo, El ne vorbeşte de o răsplată veşnică şi de un chin veşnic; şi atâta ne este deajuns.

„Dar ce s'a întors cineva de acolo, ca să ne spună ce este pe acolo?“ — întreabă mulţi din zilele noastre. „Nimeni n'a venit de pe cealaltă lume, aşa că nu putem să ştim nimic. Dacă ar veni cineva de acolo, atunci, da, am crede şi noi“. Este aceeaşi dorinţă ca a bogatului chinuit, din pilda noastră. El zicea lui Avraam că mai are cinci fraţi, să trimeată deci pe

Scanned by CamScanner

cineva să le spună, ca să n'ajungă şi ei în acelaşi loc de osândă; şi Avraam îi răspunde: „Au pe Moise şi pe prooroci — au deci Sfânta Scriptură — să-i asculte pe ei". — „Nu, părinte Avraame, — a zis bogatul — ci dacă se va duce la ei cineva din morţi, se vor pocăi". Şi Avraam i-a răspuns: „Dacă n'ascultă pe Moise şi pe prooroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morţi".

Să ne oprim puţin asupra dorinţei acestui om, dorinţă care este a multora.

Să ne închipuim că unul care a murit demult ar învia, să zicem, în acest oraş. Nu este aşa că vestea despre el s'ar răspândi în toate părţile, că oamenii s'ar strânge cu grămada ca să-l asculte, că fiecare s'ar sili să nu scape o vorbă din cele spuse de el, că numai în câteva zile vestea despre el s'ar duce până la capătul lumii, că de acolo ar veni oameni ca să vadă pe cel înviat şi să-l asculte, că aceasta ar fi cea mai puternică dovadă despre vieaţa de dincolo şi că toţi ar părăsi necredinţa sau măcar îndoiala?

Ce vis! Dar nu este decât un vis! Credeţi oare că dacă, prin învierea cuiva din morţi, adevărul Evangheliei s'ar întări, Dumnezeu nu s'ar folosi şi de acest mijloc? Sfânta Scriptură ne vorbeşte de morţi care au fost înviaţi, dar — lucru de mirare! — nu ne arată nimic din cele ce au spus aceia despre cealaltă lume: niciun cuvânt dela Lazăr cel înviat, niciun cuvânt dela Eutih cel înviat prin Apostolul Pavel, niciun cuvânt dela Tabita înviată prin Apostolul Petru. Dar ce puteau să spună aceştia mai mult decât ne spune Sfânta Scriptură? Sunt bine încredinţat că, chiar dacă ar învia astăzi cineva din morţi, lumea necredincioasă tot necredincioasă ar rămânea.

Câţi nu s'ar găsi atunci care să spună în faţă celui înviat: „Nu cred că ai fost mort şi ai înviat. Tu spui

Scanned by CamScanner

că ai fost dincolo, dar eu nu te cred până nu-mi aduci dovadă că ai fost mort. Adu-mi deci actul tău de deces!“ Să ne închipuim că i l-ar aduce. Atunci alt şir de vorbe i s'ar putea spune: „Nu cred că ai fost îngropat. Fă această dovadă!“ Să zicem că ar face şi această dovadă. „Da de unde să ştiu eu că chiar tu eşti acela din act şi nu altul?“ — „Eu sunt. N'am venit aici să vă spun minciuni“. — „Şi cum te-ai găsit tocmai tu să înviezi, şi nu tatăl meu sau mama mea sau fratele meu?“ In felul acesta, vorba s'ar lungi cât poftiţi. Dar, ia închipuiţi-vă că ar învia cineva din morţi nu aici, ci undeva într'o ţară depărtată. Când s'ar citi în gazete această veste, ce ar zice necredincioşii? — „Credeţi dumneavoastră astfel de copilării? Vor fi fost altădată minuni; dar acum nu mai sunt. Nu ştiţi poezia: „Nu învie morţii, e'n zadar, copile!“

Sunt apoi atâţia oameni a căror minte este stăpânită numai de lucrurile de pe pământ. De dimineaţa până seara, ei nu se gândesc decât la prăvălia lor, la cumpărare şi la vânzare, la plăţi şi la încasări. Ce trece peste aceste lucruri, nu-i interesează. Călăuziţi de gândul de câştig, aceşti oameni vor să fie bine cu toţi. Zice unul că e adevărat ce se aude? Zic şi ei la fel. Zice altul că nu este aşa? La fel zic şi ei. Credeţi că astfel de oameni, chiar când ar învia cineva din morţi, ar căuta să afle adevărul mai mult decât caută acum? Dacă vreun băiat din prăvălie i-ar spune că a auzit pe cineva spunând că a înviat undeva un mort, el numaidecât i-ar răspunde: „Ia să ne vedem de treabă! N'avem noi vreme pentru d'alde d'astea“. Chefliii ar zice: „Mofturi! Să le creadă cine o vrea, noi nu“.

Şi apoi, ce ar putea să spună un înviat din morţi? Dacă ar fi dintre cei din chinuri, ar zugrăvi soarta lui şi a celor ca el, aşa fel că ne-am îngrozi; dacă ar fi

Scanned by CamScanner

dintre cei mângâiaţi şi fericiţi, ar zugrăvi starea lui aşa de frumos că am rămânea uimiţi şi încântaţi. Cele auzite ne-ar face pe de o parte să ne îngrozim de păcat şi de osândă, şi pe de alta să ne umplem de dragoste pentru Dumnezeu şi sfinţenia cerută de El. Adevărat să fie oare?

Dar toate aceste lucruri nu le ştim noi acum? Nu ni le spune lămurit Sfânta Scriptură? Nu ni le-a zugrăvit Mântuitorul cum nu se poate mai bine? „Duceţi-vă dela Mine, blestemaţilor, în focul cel veşnic, care a fost pregătit diavolului şi îngerilor lui.... acolo unde viermele lor nu moare şi focul nu se stinge". Se poate ceva mai îngrozitor? Şi cu toate acestea, câţi se înfioară? Săptămâna trecută vorbeam în cancelaria unei şcoli cu trei doamne catolice, despre starea sufletelor după moarte. Le întrebam unde cred ele că vor merge sufletele lor după moarte. „In purgatoriu" mi-au răspuns ele. (Catolicii cred că, după moarte, sufletul merge pentru un timp într'un foc curăţitor, căruia ei îi zic purgatoriu). M'a înfiorat uşurinţa cu care vorbeau acele doamne despre acest foc. „Doamnelor", le-am zis eu, „dacă aici în curte ar fi un foc mare şi aş zice uneia dintre dumneavoastră să pună un deget în acel foc, aţi face acest lucru? Atunci, cum nu vă îngroziţi de un foc în care veţi arde, fie chiar numai pentru un timp?" — „Dar dumneata unde crezi că ai să mergi?" m'au întrebat ele. — „La Domnul Isus, în care cred şi care mi-a făgăduit să mă primească acolo unde este El; şi unde este El, foc şi chin nu poate să fie". — „Foarte frumos, foarte frumos!" mi-au răspuns doamnele pe franţuzeşte... şi atâta tot.

Venind de dincolo un înviat, te-ai aştepta să auzi dela el lucruri noi. Nu este aşa? Dar ce alte lucruri ar putea el să spună afară de ceea ce este spus? Fie că ar vorbi de chin, fie că ar vorbi de fericire, necre-

Scanned by CamScanner

dinciosul ar putea să-i răspundă: „Apoi astea le ştiam noi! Credeam că o să ne spui ceva nou!“ Aşteaptă cineva să-i spună cum va fi judecata? Dar şi acest lucru ne este spus desluşit în Evanghelie.

Dar un înviat din morţi va vorbi el oare mai cu putere, fiindcă a văzut ce spune? Nici acest lucru nu este adevărat. De câte ori v'aţi încredinţat voi că vieaţa trăită în ascultare de Domnul Isus este adevărata vieaţă? De ce nu v'aţi hotărît să-L urmaţi? De câte ori nu v'aţi cutremurat auzind de soarta celor păcătoşi şi necredincioşi? De ce groaza aceea nu v'a făcut să fugiţi de păcat? De câte ori nu vi s'a înfăţişat iubirea Mântuitorului şi fericirea de a-L avea ca Stăpân şi Păstor?! L-aţi primit? De câte ori aţi văzut cu ochii voştri urmările îngrozitoare ale păcatului, dar păcatul nu l-aţi părăsit! De câte ori aţi osândit pe vreun om mândru, pe vreun luxos, pe vreun sgârcit, pe vreun desfrânat, pe vreun beţiv, pe vreun uşuratic, pe vreun leneş, pe vreun nepăsător?! De ce n'aţi părăsit toate aceste lucruri? De câte ori n'aţi văzut, cum se zice, moartea cu ochii şi de câte ori n'aţi zis: „Nu e nimic de lumea asta! Mormântul înghite toate!“ — totuşi, aţi urmat a trăi mai departe aceeaşi vieaţă, fără Dumnezeu şi fără Hristos în lume. De câte ori înmormântarea unui cunoscut v'a fost o predică mai puternică decât oricare altă predică?! De ce nu v'aţi schimbat?

Nu vreau să sfârşesc fără să spun apăsat că a venit cineva de dincolo şi ne-a spus ce este pe acolo. A venit nu un muritor oarecare, ci însuşi Fiul lui Dumnezeu, Domnul Isus Hristos, şi ne-a spus ce este acolo. El a grăit adevărul în orice privinţă. Ce ne-a spus El, se găseşte în Sfânta Evanghelie. Dacă cineva nu vrea să creadă ce spune în Evanghelie, face mincinos pe Domnul Hristos (1 Ioan

Scanned by CamScanner

1.10). Cu ce faţă se va înfăţişa un astfel de om înaintea Domnului Hristos, care va judeca pe toţi? Am fi noi mai gata să credem pe un om înviat din morţi decât pe Domnul Hristos care a venit de sus la noi?

Poate că până acum dorinţa de a vedea pe cineva înviat din morţi şi neputinţa împlinirii acestei dorinţe a fost pentru unii de aici întăritura în dosul căreia căutau să-şi ascundă necredinţa lor. Iată însă că în clipele de acum am avut prilejul să ne lămurim asupra acestei dorinţe şi să vedem că ea este cel puţin zadarnică, dacă nu chiar nechibzuită. Mai bine să luăm pe Dumnezeu pe cuvânt şi să credem ce ne spune El în Cuvântul Său. Chiar dacă toată lumea ar striga: „Aici e raiul şi aici e iadul" — noi să ştim că dreptatea este totdeauna de partea lui Dumnezeu. Numai El spune adevărul, pe când omul poate să fie un mincinos, mai ales când se apucă să vorbească despre lucruri care trec peste mintea lui. In cine să ne încredem: în Dumnezeu sau în oameni? De cine să ascultăm: de Dumnezeu sau de oameni? După cine să ne rânduim vieaţa: după Cuvântul lui Dumnezeu sau după cuvântul oamenilor?

Crede cu adevărat în Domnul Isus, urmează Lui şi vei vedea atunci ce preţ capătă pentru tine Cuvântul lui Dumnezeu. Prin credinţa în Domnul Isus vei scăpa de orice îndoială şi vei ajunge la o deplină siguranţă şi cu privire la vieaţa de dincolo.

Scanned by CamScanner

„CRED IN ISUS, DAR N'AM A FACE CU EL"

„Când a văzut pe Isus, a scos un strigăt ascuţit, a căzut jos înaintea Lui şi a zis cu glas tare: „Ce ai cu mine, Isuse, Fiul Dumnezeului Celui-Prea-Inalt? Te rog nu mă chinui!" (Luca 8.28).

Un copil era bolnav. Auzise mai înainte că doctorii dau doctoriii rele, ba chiar că ei taie câteodată pe bolnavi. Şi prinsese copilul frică de doctor. Auzind pe părinţii săi că au să cheme doctorul, a început să strige: „Nu, să nu-l chemaţi! Nu vreau să-l văd". Când a venit doctorul, copilul l-a întâmpinat cu vorba: „Cine te-a chemat? De ce-ai venit? N'am nimic. N'am nevoie de dumneata".

Un soldat e rănit şi zace într'un spital. Trebue să i se facă operaţie. Din câte a auzit el, operaţia este pentru el totuna cu moartea. De aceea, se vaită îngrozit: „Cine a mai lăsat doctori pe lume! Oameni fără milă! Plăcerea lor este să taie şi să omoare pe alţii. Au să vină şi la mine, dar n'am să-i las să mă taie. Ce zor au ei cu mine? Dacă mor, mă priveşte pe mine. Să mă lase'n pace!"

„Sărmanii!" zicem noi. Sărman copil, sărman soldat, cum nu înţelegeţi voi binele vostru!

Aceeaşi milă simţim şi când citim minunea cu vindecarea unui îndrăcit istorisită în Evanghelia după Luca, la capitolul 8 stih. 26—39. Ea ne vorbeşte despre un om stăpânit de draci de multă vreme. Omul acela ajunsese spaima ţinutului Gherghesenilor. In

haină nu se îmbrăca, în casă nu locuia. Era legat cu cătuşe şi obezi la mâni şi la picioare; dar rupea legăturile. Nimeni nu putea să-l domolească; şi era gonit de dracul prin pustii. Se tăia cu pietre, ţipa înfiorător şi nimeni nu cuteza să treacă pe acolo. (Matei 8.28). La un astfel de om a venit Domnul Hristos. Şi ştiţi cum îl întâmpină cel îndrăcit? „Ce ai cu mine, Isuse, Fiul Dumnezeului Celui-Prea-Inalt? Te rog nu mă chinui!“ Sărmanul de el! Se găsea în faţa Celui care putea să-l vindece, şi totuşi cum Îl primeşte! Isus venise să-l vindece, şi el îi zice: „Nu mă chinui!“ ca şi cum Mântuitorul avea să-l ducă într'o stare mai rea decât acea în care se găsea. Osândiţi-l, dacă voiţi; dar luaţi seama să nu vă osândiţi singuri! Dar fie şi aşa, căci, văzând că vă osândiţi singuri, veţi fugi poate de judecata care aşteaptă pe toţi aceia care nu se întorc la Dumnezeu.

Iubiţilor! Nu este greu să vedeţi că starea oricărui om care n'a ajuns la o credinţă lămurită şi prin aceasta la o vieaţă nouă, nu se deosebeşte de starea acelui îndrăcit. Asemănarea este aspră, dar adevărată. Ce se vede la acel om? Că rupea tot de pe el, că nimeni nu-l putea domoli, că singur îşi tăia trupul cu pietre, că ţipa cât îl lua gura, că nu locuia în casă, ci în morminte sau în peşteri, care slujeau de morminte. — Creşterea pe care ai primit-o, sfaturile care ţi s'au dat, aveau să fie haina care să te apere de rele în vieaţă. N'ai rupt niciodată această haină? Credinţa că este un Dumnezeu care te vede şi te judecă, trebuia să fie lanţul care să-ţi lege gândul, limba, ochiul, mâna, piciorul, dela rele. N'ai rupt niciodată acest lanţ? Cartea pe care ai învăţat-o, pildele pe care ţi le-au văzut ochii, păţaniile tale trebuiau să te domolească în pornirile tale rele. Te-au

Scanned by CamScanner

domolit? Ţi-ai rănit singur şi trup, şi suflet, cu atâtea păcate. Ba poate pe unele le-ai şi strigat, lăudându-te cu ele în gura mare. Şi apoi, de câte ori ai săvârşit în ascuns, ca în mormânt, lucruri de care trebue să-ţi fie ruşine? De câte ori ai umblat prin locuri pustii de orice teamă de Dumnezeu?

In această stare se află orice om înainte de a primi pe Domnul Isus. Unii îşi dau seama de ea şi doresc să fie scăpaţi. Ei primesc pe Domnul Isus şi sunt mântuiţi. Alţii însă, când aud chemarea Domnului Isus ca să-i urmeze, Il întâmpină cum L-a întâmpinat omul din ţinutul Gherghesenilor: „Ce ai cu mine, Isuse, Fiul Dumnezeului Celui-Prea-Inalt? Te rog nu mă chinui!“ Cu alte vorbe, ei vor să spună: Da, noi credem că Isus este Fiul lui Dumnezeu, dar nu vrem să avem a face cu El, nu vrem ca El să stăpânească peste noi. Vestea despre El nu ne place, predica despre El ne plictiseşte, ba chiar ne chinueşte.

Este adevărat că oriunde se predică Evanghelia Domnului Hristos, păcătoşii sunt puşi pe gânduri. Această predică ustură adeseori cum ustură sarea pusă pe o rană deschisă sau cum ustură nuiaua pe spinarea goală. Sabia taie adânc şi doare; şi această sabie este Cuvântul lui Dumnezeu (Evrei 4.12).

Au fost aici mulţi oameni care, în cele ce au auzit, s'au văzut aşa fel zugrăviţi, ca şi cum cel ce le-a vorbit, anume la ei s'ar fi gândit. Nu puţini şi-au zis: „Ori mă las de păcat, ori nu mai vin aici, căci prea mă loveşte“. Mă bucur când cineva simte durere, pentrucă durerea aceasta înseamnă cel dintâiu pas spre însănătoşare. Dar durerea aceasta nu ţine decât până când omul se hotărăşte să urmeze Domnului Hristos şi să trăiască în ascultare de El. Durerea rămâne însă pentru cei ce trăiesc mai de-

Scanned by CamScanner

parte în păcat, chiar dacă deocamdată n'o simt atât de mult.

Oricine a primit pe Domnul Isus ca Mântuitor şi Stăpân, poate să spună că şi în sufletul său a fost cândva frământare şi durere, dar acum acestea s'au dus. Cum? Crezând cu tărie în jertfa de pe cruce a Domnului Hristos, care a murit pentru noi, ne-a ispăşit păcatele şi ne-a împăcat cu Dumnezeu Tatăl. Din clipa în care omul s'a pocăit şi crede cu adevărat în jertfa Domnului Hristos, el se ştie iertat de păcate şi împăcat cu Dumnezeu.

Sunt sigur că dacă aş veni acum la fiecare din voi şi v'aş întreba: „Crezi tu în Domnul Isus Hristos? Crezi tu că El pe cruce în locul tău a suferit?" — mi-ar răspunde cum mi-a răspuns mai alaltăieri o femeie: „Cred, cum să nu cred?!" Dar pe faţa ei nu se vedea nicio credinţă. Zicea aşa, numai pentrucă nu putea să zică altfel. Dacă ar fi crezut cu adevărat, altfel i-ar fi arătat faţa şi mai ales altfel i-ar fi fost vorba şi vieaţa.

Dacă însă toţi sunteţi gata să mărturisiţi cu gura că voi credeţi în Fiul lui Dumnezeu, este sigur că nu toţi aveţi legătură cu El. Şi dacă n'aveţi cu El legătura strânsă care este între mlădiţă şi tulpina ei, atunci credinţa voastră nu este credinţa adevărată; şi de aici vine lipsa de pace, de lumină, de mângâiere, de bucurie, de putere pentru a birui ispita şi păcatul.

Credinţa, dacă este adevărată, te face să ai legătură cu Acela în care crezi. De ce nu voiţi să aveţi legătură cu Domnul Isus, dacă în adevăr credeţi în El? Vă este teamă că veţi duce o vieaţă nefericită? Dar ia spuneţi-mi: Acum sunteţi fericiţi? Vă temeţi că vi se duce bucuria? Dar oricât de mare ar fi bucuria pe care v'o aduce tinereţea, sănătatea, averea,

Scanned by CamScanner

izbânda, — nu veţi putea să mă faceţi să nu văd în dosul acestora multe mustrări de cuget şi nemulţumiri. De câte ori, omul este doar un biet actor! La teatru, face pe împăratul sau pe milionarul; dar acasă, abia îşi duce zilele. Câtă silinţă îşi dă omul să pară în faţa lumii altfel de cum este! Dar, hai să zicem că, fără Domnul Hristos aşa cum vi se predică, aţi putea să fiţi fericiţi. Vă întreb: Cât va ţine această fericire? Puteţi să fiţi siguri de ea măcar douăsprezece ore? Credeţi-mă, fericirea de care vă agăţaţi acum nu este decât un balon de săpun. Bucuriile pe care le aveţi acum, fără Domnul Isus, nu sunt vrednice de o fiinţă nemuritoare. Ele sunt neîndestulătoare, amăgitoare şi vătămătoare. Iar dacă Evanghelia ia unele bucurii, nu le ia decât pe acelea care sunt rele şi aduc osândă.

Vă temeţi că dacă vă hotărîţi să duceţi o vieaţă în ascultare de Domnul Isus, vi s'au dus bucuriile? Mă rog, care bucurii? Bucuria de a întemeia o familie, de a creşte copii, de a face bine, de a-ţi împlini datoria, de a avea un cuget curat, de a putea să ţii fruntea sus în faţa oricui, de a avea o bună nădejde pentru veşnicie, de a avea un bun Prieten, căruia să-i împărtăşeşti toate grijile tale, de a avea un Tată în cer pe care să-L iubeşti şi căruia să-I spui toate păsurile tale? Domnul Hristos nu ia niciuna din aceste bucurii, dimpotrivă le dă. A, ştiu la ce bucurii vă gândiţi: la bucuriile vinovate, la bucuria de a minţi, de a fura, de a cleveti, de a râde de altul, de a fi uşuratic, de a bea, de a desfrâna, de a juca cărţi... Nu tăgăduesc că acestea pot să vă dea oarecare mulţumire, dar puteţi să ştiţi tot aşa de bine ca şi mine că ele nu satură, îmbolnăvesc, întinează şi chiamă mereu alte plăceri vinovate, până vă duc la pierzare.

Alţii se tem să ajungă credincioşi, ca nu cumva să

Scanned by CamScanner

intre la stăpân şi să-şi piardă astfel slobozenia. Să ne înţelegem însă, care slobozenie? Slobozenia de a trăi cinstit, de a iubi pe aproapele, de a fi bun cu cei nerecunoscători, de a face bine oricui, de a fi cu băgare de seamă în toată purtarea ta, de a ierta, de a te împotrivi oricărui rău? Domnul Hristos nu ia niciuna din aceste slobozenii; dimpotrivă, El ne dă slobozenia pe care o dă adevărul. „Veţi cunoaşte adevărul, şi adevărul vă va face slobozi“ (Ioan 8.32). Dacă trăieşti cu Domnul Isus, eşti slobod să slujeşti cu un cuget curat Dumnezeului celui viu şi adevărat. A, cunosc slobozenia pe care nu vrei s'o pierzi: este slobozenia de a păcătui. Dar a trăi aşa cum trăieşte toată lumea, adică în păcat, aceasta nu este slobozenie, ci curată robie. A trăi în ascultare de Domnul Isus, aceasta este slobozenie. „Dacă Fiul vă face slobozi, veţi fi cu adevărat slobozi“ (Ioan 8.36). Smuls de sub robia păcatului, credinciosul este slobod să slujească lui Dumnezeu. Un porc trebue să se tăvălească în noroiu, pentrucă aşa îi este firea lui. Un înger însă nu poate să se tăvălească în noroiu, pentrucă aceasta este împotriva firii lui. Aşa este şi cu omul care se hotărăşte pentru Domnul: când primeşte prin credinţă pe Domnul Isus în inima sa, primeşte o fire nouă; şi de atunci vieaţa şi desfătarea sa este să facă numai voia lui Dumnezeu.

Iată de ce vieaţa cu Domnul Isus nu înseamnă pierderea slobozeniei, ci ieşirea de sub robia păcatelor şi căpătarea slobozeniei de a sluji lui Dumnezeu. „Da“, va zice cineva, „dar a avea un stăpân, fie acela chiar Hristos, nu înseamnă jug, robie?“ E adevărat, răspundem noi, credinciosul a luat asupra sa jugul lui Hristos (Matei 11.29) şi este robul neprihănirii (Romani 6); dar jugul ascultării de El este bun şi aduce înăuntru o pace şi o mulţumire tot mai

Scanned by CamScanner

mare, pe când jugul lumii şi al păcatelor este rău şi are ca urmare chinul veşnic.

Ii trece cuiva prin minte că Fiul lui Dumnezeu a venit în lume ca să facă nefericit pe cineva? Arătaţi-mi un singur loc din Noul Testament în care să-i fie oprită credinciosului bucuria. Eu vă pot arăta că Mântuitorul îşi începe predica de pe munte cu „fericirile"; vă pot arăta că Apostolul Pavel vorbeşte de multe ori în epistolele sale de bucurie. „Bucuraţi-vă totdeauna în Domnul! Iarăşi zic: Bucuraţi-vă!" (Filipeni 4.4). Intrebaţi apoi pe cei ce s'au hotărît să urmeze şi urmează Domnului Isus Hristos şi ei vă vor spune că sunt fericiţi. „Toţi cei cu inima fără prihană se laudă că sunt fericiţi" (Psalmul 64.10). Veţi fi văzut poate prin mânăstiri acele feţe de oameni posomorîţi, răspândind în jurul lor răceala zidurilor mânăstireşti şi vă veţi fi închipuit că aşa trebue să fie creştinul. Nimic mai greşit. Creştinul adevărat are faţa veselă şi încrezătoare, pentrucă are în inimă pe Domnul Isus. In timp ce omul din lume aleargă ca fluturele din floare în floare fără să-şi îndestuleze foamea, sau, ca şi fluturele de noapte, se învârteşte în jurul lămpilor până îşi arde aripile, — creştinul adevărat a dat peste izvorul care îi potoleşte pe deplin setea sufletului său şi trăieşte într'o lumină care-l face tot mai vesel, mai încrezător şi mai biruitor.

Incă o întrebare şi am sfârşit. De ce, aproape toţi oamenii caută, într'un fel sau altul, la sfârşitul vieţii lor, împăcarea cu Dumnezeu? Nu cumva pentrucă atunci, pe pragul veşniciei, omul are o mai bună înţelegere a lucrurilor de pe pământ şi doreşte lucrul cel mai de seamă? Poate să facă lucrul acesta de frică, nu zic ba; dar oricum ar fi, clipa intrării în veşnicie este aproape tot aşa de serioasă ca însăşi veşnicia. Atunci, de ce să nu scapi de pe acum de această frică? De ce

Scanned by CamScanner

să nu te împaci acum cu Dumnezeu? Căci vă spun apăsat: Dacă n'aţi aflat pe Domnul Isus trăind, este foarte greu să-l mai aflaţi murind. Ai dat păcatului, diavolului şi lumii ani întregi de vieaţă, şi vrei să dai Domnului clipa din urmă, când îţi iese sufletul? E drept aşa?

O, de ai vrea tu, dragul meu, să înţelegi glasul de chemare al Domnului! Dacă ai vrea să-ţi pui toată inima să cauţi şi să afli pe Domnul Isus! Dacă ai vrea să laşi la o parte închipuirile greşite pe care ţi le faci despre vieaţa cu Domnul Isus! Dacă măcar ţi-ar fi milă de tine însuţi şi te-ai gândi la veşnicia ta! O, atunci cât de serios ai privi aceste lucruri şi cum ai căuta să pui în rânduială starea ta faţă de Dumnezeu!

Un osândit la moarte sta în închisoare şi scria de zor soţiei lui, ca s'o înveţe ce trebue să facă după moartea lui şi ca s'o mângâie. In timpul acesta însă, un trimes al împăratului căută să-l oprească din scris şi să-i spună că-i aduce decretul de graţiere[1]). Dar el nu vrea să se oprească din scris. „Lasă-mă în pace — îi zise el — eu am acum să-mi rânduesc treburile; iar soţia trebue mângâiată". Şi-şi vedea mai departe de scris. Trimesul căută din nou să-i vorbească, dar osânditul din nou îi răspunse: „Am şi copii şi trebue să le dau şi lor îndrumări, ca să ştie pe ce cale să apuce". Şi scrie şi scrie. Nu e aşa că omul acesta ar face mai bine să apuce întâi decretul de graţiere şi după aceea să-şi vadă de treburi?

Luaţi seama să nu fiţi şi voi ca acela! Evanghelia, adică vestea bună de iertare şi vieaţă nouă prin Domnul Isus Hristos, este decretul de graţiere. Ea vă aduce la cunoştinţă iertarea, pacea şi bucuria. Tri-

1) Hârtia prin care i se face cunoscut că este iertat, deci scăpat dela moarte.

Scanned by CamScanner

mesul Impăratului vă îmbie mereu să-L primiţi, adică să credeţi; dar voi, dintr'o pricină sau alta, mereu tot amânaţi. Limpeziţi întâi acest lucru, împăcaţi-vă cu Dumnezeu; după aceea veţi rândui pe toate celelalte. Primiţi întâi iertarea prin credinţa în sângele care a curs pe Golgota pentru păcatele noastre şi după aceea, rânduiţi toate după voia Domnului. Atunci veţi vedea că vieaţa cu Domnul Hristos ca Stăpân nu numai că nu nefericeşte pe om, dar chiar este singura vieaţă vrednică de a fi trăită, fiindcă este din Dumnezeu. Atunci veţi şti ce este credinţa adevărată în Domnul Isus, fiindcă veţi avea mereu a face cu El, adică o strânsă legătură cu El, şi această legătură vă va face fericiţi şi aici şi în veşnicie.

Scanned by CamScanner

CE VA SĂ ZICĂ A CREDE

„Isus i-a zis: „Indrăsneşte, fiică, credinţa ta te-a mântuit, du-te în pace!“ (Luca 8.48).

Citesc din Evanghelia după Luca, la capitolul 8, stih 43—48.

Cum vedeţi, aici este vorba de o femeie, a cărei boală era de aşa fel că trebuia să rămână ascunsă. Ea a crezut că chiar numai dacă se va atinge de haina Mântuitorului, se va vindeca. Şi aşa a şi fost. Dar iată că Domnul o sileşte să spună ce a avut şi cum s'a tămăduit. De ce oare? Nu putea El să lase pe femeie cu o binefacere pe care numai ea s'o ştie? Avea El nevoie ca ea să mărturisească în gura mare vindecarea de o boală despre care nu se poate vorbi? Nu. Nu El avea nevoie de aşa ceva, ci femeia. Căci, dacă ea nu mărturisea ce s'a petrecut cu ea, avea să-i vină în suflet temerea că ar putea să piardă ce a luat pe ascuns; însă mărturisind, Domnul adevereşte că ce s'a petrecut a fost cu voia Lui şi că ceea ce a căpătat ea, este pentru totdeauna. Şi sfârşeşte cu cuvintele: „Indrăsneşte, fiică, credinţa ta te-a mântuit, du-te în pace!“

„Credinţa ta te-a mântuit“. Acest cuvânt este poate cel mai cunoscut cuvânt din Evanghelie; şi totuşi, poate că nu este alt cuvânt mai greşit înţeles ca acesta. In adevăr, pe cine n'auzi spunând: „Credinţa te mântueşte“? Dar nimeni nu întreabă: care credinţă?

Scanned by CamScanner

Nu-i este îngăduit nimănui să desprindă o vorbă din Evanghelie, s'o scoată din legătura ei cu alte vorbe şi s'o trântească oriunde-i vine, şi apoi să pretindă că vorbeşte drept, după Evanghelie. Aşa se întâmplă cu această vorbă. De obiceiu, ea este scoasă din legătura ei. De aceea, ca să putem s'o înţelegem bine, trebue s'o punem iarăşi la locul ei şi atunci înţelesul ei nu este greu de aflat.

Din cele citite, aţi văzut că această vorbă este spusă de Domnul Hristos femeii care a fost vindecată. Şi dacă ne întrebăm: care credinţă a mântuit pe această femeie? — vom răspunde că a mântuit-o **credinţa în Domnul Isus Hristos şi numai această credinţă;** căci îşi zicea că i-ar fi deajuns numai să se atingă de marginea hainei Lui şi se va tămădui. Iată credinţa care mântueşte: credinţa în Domnul Isus Hristos. Vindecarea acestei femei a venit, se înţelege, dela mila şi bunătatea Domnului, dar ceea ce a făcut pe femeie să se amestece în mulţime, să dea busna până să ajungă la Isus, să se atingă de El şi să primească vindecarea, — a fost încredinţarea ei că Domnul Isus poate să facă ce doreşte ea. Aşa se face că a venit în legătură cu El.

Domnul Isus Hristos este — dacă pot să fac această asemănare — ca o uzină electrică, în care se află toată electricitatea care trebueşte fiecărei case din oraş şi încă şi mai mult; însă, pentru ca fiecare casă să primească electricitatea de care are nevoie, trebue să fie legată cu uzina prin fire de sârmă care, la vedere, se arată ca unul singur. Firul acesta e lucru neînsemnat, dar, dacă lipseşte el, electricitatea nu vine. Aşa este şi credinţa. Ea este firul care te pune în legătură cu Acela care este comoara tuturor bunătăţilor şi care are toată puterea în cer şi pe pământ. Nimeni nu se uită la fir ca şi cum lui i s'ar datora

Scanned by CamScanner

electricitatea. De aceea nimeni nu trebue să se uite la credinţa sa ca să facă din ea un Dumnezeu, ci la Domnul Isus cu care intri în legătură prin credinţă.

Credinţa se mai poate asemăna cu ţeava pe care vine apa dela un izvor. Nu ţeava dă apa, ci izvorul; însă, fără ţeavă, apa nu vine până la noi.

Gândesc că acum înţelegeţi, cum se cuvine, vorba Mântuitorului: „Credinţa ta te-a mântuit". Credinţa a mântuit pe femeie, pentrucă prin credinţă ea a intrat în legătură cu Acela care singur poate să mântuiască.

Iubiţilor! Poate că despre niciun lucru nu se spun atâtea vorbe goale ca despre credinţă. Câte şi mai câte se spun despre credinţă; dar ce este credinţa, puţini oameni sunt în stare să spună.

Dacă vreţi, faceţi încercarea şi întrebaţi pe oricine pretinde că are credinţă ce este credinţa, — şi veţi vedea că foarte puţini ştiu ce este credinţa. Poate că este aşa şi pentru faptul că ea este un lucru simplu; dar tocmai lucrurile cele mai simple sunt adesea mai greu de lămurit. Am dat lămuririle pe care le-aţi auzit. Vreau să mai adaog şi alte lămuriri.

Credinţa cuprinde în sine trei lucruri: cunoştinţă, adevăr şi încredere.

Ca să mă faci să cred un lucru, trebue mai întâi să aud de ce este vorba, adică să cunosc acel lucru. Apostolul Pavel spune în epistola către Romani (10.17): „Credinţa vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos". Tot el mai spune (10.14): „Cum vor chema pe Acela despre care n'au auzit? Şi cum vor auzi despre El, fără propovăduitor?" Iată deci rostul predicii: să facă cunoscut pe Domnul Isus Hristos, pentru ca oamenii să ştie în Cine să creadă.

Căutaţi cu stăruinţă să cunoaşteţi pe Dumnezeu, să cunoaşteţi Evanghelia, adică vestea bună despre

Scanned by CamScanner

mântuirea prin Domnul Isus Hristos, siliţi-vă să cunoaşteţi cuvintele şi lucrarea Lui, şi în deosebi jertfa Lui de pe cruce, căci în aceasta este mântuirea noastră.

Credinţa începe deci cu cunoştinţa. Iată de ce e de neapărată trebuinţă ca oamenii să audă predicându-li-se Evanghelia, pentru ca, prin vestirea Evangheliei, să poată să cunoască pe Domnul Hristos.

Al doilea lucru este adevărul, adică, după ce ai auzit vorbindu-ţi-se despre Domnul Isus Hristos, despre răstignirea Lui pentru păcatele noastre, despre învierea Lui, despre venirea Lui, despre judecata care aşteaptă pe fiecare, — să te încredinţezi că toate acestea sunt adevărate. Pe ce temeiu? Pe temeiul celor scrise în Evanghelie. Nu eu, nu un episcop oarecare, nu un mitropolit, dar nici chiar un înger din cer n'are dreptul să vină şi să vă spună: „Să mă credeţi pe mine, fiindcă eu ştiu mai bine ca voi". Nu. Orice adevărat credincios va zice: „Să credeţi Cuvântul lui Dumnezeu". Ce este împotriva acestui Cuvânt al lui Dumnezeu, nu trebue primit. Aceasta este pricina care m'a făcut să caut să vă pun în mână Noul Testament, pentru ca astfel credinţa voastră să se întemeieze nu pe spusa vreunui om, ci pe Dumnezeu, pe Cuvântul Lui. Şi mă aştept şi îndemn pe orice om ca, mergând acasă, să deschidă el însuşi Noul Testament şi să citească cu ochii lui, cu mintea lui, partea care i s'a lămurit; şi dacă găseşte acolo cele ce i s'au vestit aici, să primească adevărul pe care-l află, căci dela Dumnezeu este. Este o mare pagubă că poporul nostru n'a fost îndrumat până acum să citească această carte, care nu trebue socotită ca o carte popească sau ca o carte care trebue citită numai în biserică sau ca o carte oarecare, — pentrucă ea este Cuvântul lui Dumnezeu, adică Dumnezeu însuşi

Scanned by CamScanner

ne vorbeşte în ea. Sunt încredinţat că dacă aţi citi voi înşivă Noul Testament şi nu v'aţi mulţumi numai cu cele auzite, aţi ajunge curând la încredinţarea că cele ce vi se predică sunt adevărate.

In felul acesta, aţi ajunge şi la al treilea şi cel mai însemnat lucru, care este încrederea. Cunoscând că adevărat tot ce spune Dumnezeu în Cuvântul Său, veţi fi încredinţaţi pe deplin de păcatele voastre, care nu pot să aibă altă urmare decât osânda şi pierzarea veşnică; dar veţi mai afla şi vă veţi încredinţa că pentru nişte păcătoşi ca noi a murit Domnul Isus pe cruce şi că sângele Lui care a curs acolo, ne curăţeşte de orice păcat şi veţi lua astfel în dar iertarea, prin credinţă. Veţi primi şi veţi şti că aţi primit pe Domnul Isus ca Stăpân şi Mântuitor şi că prin aceasta sunteţi copii ai lui Dumnezeu (Ioan 1.12). Vă veţi bucura că aţi venit la Domnul Isus şi, pe temeiul cuvintelor Lui că nu dă afară pe nimeni din cei ce vin la El, veţi şti că v'a primit (Ioan 6.37). Judecata de osândă nu vă mai ameninţă (Romani 8.1). „Oricine crede în El, nu este judecat" (Ioan 3.18). Veţi fi siguri că aveţi vieaţa veşnică, pentrucă este scris: „Cine crede în Fiul, are vieaţa veşnică" (Ioan 3.36). Domnul Isus va fi soarele care vă va încălzi şi vă va lumina sufletul zi de zi, şi aceasta, pentrucă vă încredeţi în El.

Aceasta este credinţa care mântueşte. A crede deci nu înseamnă a primi ca adevărat orice ţi-ar spune cineva despre Dumnezeu, ci ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu (Sf. Scriptură).

Credinţa nu este un lucru orbesc. Cine a zis „crede şi nu cercetа", a fost vrăjmaş al Evangheliei. Noul Testament ne spune dimpotrivă: „Cercetaţi toate şi păstraţi ce este bun" (I Tesaloniceni 5.21); „Căutaţi şi veţi afla" (Matei 7.7).

Scanned by CamScanner

Iată acum câteva pilde care vor să arate cum, prin credinţă, intri şi stai în legătură cu Dumnezeu. Am citit că pe stâncile de pe malul mării sunt nişte vieţuitoare cărora le zice moluşte. Dacă dai cu bâţul într'una din ele, cade jos, pentrucă ai lovit-o pe neaşteptate; dacă însă dai şi în vecina ei, pe aceea nu mai poţi s'o deslipeşti de stâncă. De ce? Ea a auzit lovitura primită de vecina ei şi, ca să nu i se întâmple şi ei la fel, se ţine strâns lipită de stâncă. Ce ştie această moluscă despre stâncă? Ea ştie doar atâta: că stânca poate s'o ţină şi că vieaţa ei atârnă de stâncă. Tot aşa, se prea poate ca cineva să nu ştie multe lucruri despre Domnul Isus Hristos, ci numai atâta: că El a murit pentru păcatele noastre, că ne iartă dacă noi credem în jertfa Lui şi că trebue să ascultăm în totul de El. O, de aţi fi încredinţaţi numai de atâta, aţi avea credinţa care mântueşte!

Un om se încrede în alt om, când îl socoteşte mai priceput; un orb se încrede în omul care vede. Dacă s'a născut orb, el nu ştie ce este vederea; ştie însă că sunt oameni care văd şi de aceea se încrede în ei. Noi putem să fim bine încredinţaţi că, în orice privinţă, Domnul Hristos are lumina şi puterea pe care noi n'o avem şi de aceea putem să ne încredem în El fără şovăire. Ba mai mult. Putem să ştim că El ne şi iubeşte, deci cu atât mai mult putem să ne încredem în El. Dacă soţia unui doctor vestit este bolnavă, ea poate să fie liniştită şi încrezătoare, fiindcă ştie că soţul ei este foarte priceput în boala de care sufere ea şi că el a vindecat pe mulţi. Pe lângă aceasta, ea mai ştie că soţul ei o iubeşte şi faptul acesta îi măreşte încrederea. Tot aşa, poţi să fii bolnav sufleteşte, păcătos şi rob al păcatelor; dar poţi să ştii şi că Domnul Isus Hristos a iertat pe oricine a crezut în El şi a făcut din ei oameni noi. Şi poţi să mai ştii

Scanned by CamScanner

că El te şi iubeşte şi a dovedit aceasta, prin faptul că a murit în locul tău (Ioan 15.13). Deci poţi să te încrezi în El în chip desăvârşit.

Sunt oameni care spun că ei cred în Dumnezeu; când însă e vorba să creadă în Domnul Isus Hristos, au greutăţi. Dacă aceşti oameni ar fi cu adevărat serioşi şi sinceri, ar spune lui Dumnezeu că nu pot să creadă în Domnul Isus Hristos: „Doamne, din cutare şi cutare pricină, nu pot să cred în Isus Hristos aşa cum Il înfăţişează Evanghelia; Te rog să mă lămureşti". Dacă un om a scris o carte, iar eu nu înţeleg ceva din ea, omul acela va fi bucuros când îi voiu cere lămuriri asupra lucrului pe care nu l-am înţeles.

Adeseori, la credinţă ajungi după ce ai auzit sau ai citit de mai multe ori adevărurile pe care trebue să le crezi. De aceea, cine are greutăţi, dar vrea să creadă, să nu se mărginească numai să asculte cele ce i se vestesc, ci să citească el însuşi Evanghelia şi să se roage ca s'o înţeleagă. Chiar numai dorinţa aceasta este un semn că Duhul lui Dumnezeu a început să lucreze în el. Este bine apoi să ia seama la cei ce cred şi să caute să stea de vorbă cu ei. Din aceasta nu vor avea decât folos. Eu cred, de pildă, că undeva la capătul pământului e foarte frig, cu toate că n'am fost acolo; au fost însă alţii şi îi cred pe ei. Căutaţi deci să staţi de vorbă cu cei credincioşi şi veţi fi foarte folosiţi.

Ţineţi seama apoi cine este Acela care vă spune să credeţi. Insuşi Dumnezeu. Un lucrător dintr'o fabrică avea greutăţi să creadă. Stăpânul lui, un om credincios, i-a trimes într'o zi un bilet prin care îl poftea să vină la el, după ce va fluiera de încetarea lucrului. Lucrătorul a venit. Stăpânul s'a făcut atunci că nu ştie de bilet. „Cu ce drept vii dumneata să mă turburi

Scanned by CamScanner

în ceasul când toţi şi-au lăsat lucrul?“ — „Domnule director, am primit un bilet dela dumneavoastră“. — „Crezi dumneata că, dacă ai acest bilet, poţi să vii la mine în vremea asta?“ — „Domnule director, nu mai înţeleg nimic“. — „Poftim înăuntru, căci am să-ţi spun ceva mai de seamă. Dumneata ai primit un bilet dela mine şi pe temeiul lui ai venit aici. Domnul Isus a lăsat însă o scrisoare pentru dumneata în care îţi spune: „Veniţi la Mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi“. De ce nu vrei să vii la El, să crezi în El şi să-ţi dai inima Lui?“ Lucrătorul a înţeles şi a crezut. Iată deci cine îţi zice să crezi. Poţi să iei vorba Lui ca pe a unui om oarecare?

Gândeşte-te apoi ce-ţi spune să crezi: că Domnul Isus a pătimit pentru noi, a murit pentru noi, a înviat pentru noi şi poate să mântuiască în chip desăvârşit pe oricine se încrede în El (Evrei 7.25). Poate să fie ceva mai de preţ ca aceasta?

El este Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii şi Păstorul cel bun care şi-a dat vieaţa pentru oi. A crede în El este datoria oricărui om, care vrea să fie mântuit. A crede în El înseamnă a te încrede în El şi a sta în necurmată legătură cu El, ca să asculţi de El în orice privinţă şi astfel să trăieşti o vieaţă nouă şi curată înaintea Lui.

Scanned by CamScanner

VIEAŢA VEŞNICĂ

„Invăţătorule, ce să fac ca să moştenesc vieaţa veşnică?“ (Luca 10.25).

In vremea când nu cunoşteam pe Domnul Isus Hristos aşa cum îl cunosc acum, dacă m'aş fi gândit mai adânc la cele citite acum în Evanghelie, întrebarea învăţătorului de Lege care a dat Mântuitorului prilejul să spună pilda cu Samariteanul milostiv, mi s'ar fi părut la locul ei. „Vrea omul să ştie cum să moştenească vieaţa de veci — mi-aş fi zis eu — şi bine a făcut că s'a îndreptat cu întrebarea spre Domnul Isus, fiindcă nimeni altul n'ar fi fost în stare să-i dea răspuns lămurit ca El“. Astăzi însă, felul cum întreabă acel învăţător de Lege nu mi se mai pare potrivit. Şi ca să vedeţi că în adevăr aşa este, vă dau o pildă. Inchipuiţi-vă că unul din noi s'ar duce la un avocat oarecare şi l-ar întreba aşa: „Domnule avocat, ce să fac să moştenesc averea cutăruia?“ Avocatul ar rămânea o clipă mirat şi după aceea te-ar întreba: „Eşti ruda lui apropiată? Dacă eşti, moştenirea îţi vine de drept, de-a-gata; dacă nu eşti, nu poţi să-l moşteneşti, orice ai face“. Tot aşa este şi cu învăţătorul acesta de Lege: dacă el era un copil al lui Dumnezeu, atunci moştenirea vieţii de veci îi venea de-a-gata, numai datorită faptului că era un copil al lui Dumnezeu; iar dacă nu era un copil al lui Dumnezeu, nu putea să moştenească vieaţa de veci, orice-ar fi făcut el. Da, vieaţa veşnică este un dar, o moştenire dela Dumnezeu, căci zice Apos-

Scanned by CamScanner

tolul Pavel: „Plata păcatului este moartea; dar darul fără plată al lui Dumnezeu este vieața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru“ (Romani 6.23). De acest dar au parte toți câți sunt copii ai lui Dumnezeu, căci zice același Apostol în aceeași epistolă: „Și dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El“ (8.17).

Dacă însă vieața veșnică ar fi un lucru pe care să-l pot câștiga prin ceea ce pot să fac eu, atunci nu se mai numește că o moștenesc, ci o câștig, o dobândesc.

Precum vedeți, întrebarea nu este bine pusă.

Dar veți zice: „Atunci de ce Domnul Hristos nu-l lămurește pe om și nu-i arată greșeala?“ Eu cred că-l lămurește și iată cum.

Ca să arate oamenilor cât sunt de păcătoși, Dumnezeu le-a dat Legea cu poruncile ei și a făgăduit că cine le va ține, va trăi prin ele, va avea deci vieața veșnică. Omul este dator să caute să cunoască bine aceste porunci, să cugete adânc la ele și să-și dea toată silința să le împlinească în totul și întocmai. Care va fi urmarea? Aceea pe care o arată Apostolul Petru în cuvintele: „Nici părinții noștri nici noi n'am putut să purtăm acest jug“ (Faptele Ap. 15.10), adică să țină Legea și să fie mântuiți prin ea. Și atunci, pentrucă, pe calea poruncilor, omul nu putea să vină la Dumnezeu și să-i fie plăcut, a venit Dumnezeu la noi și ne-a arătat că ne iubește. „Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos“ (Ioan 1.17). Și nu numai atât, dar a și lucrat, a și suferit ca noi să fim mântuiți și împăcați cu Dumnezeu și să avem astfel în dar vieața veșnică.

Pe vremea Domnului Hristos era multă vorbă între

Scanned by CamScanner

Iudei care poruncă din Lege este mai mare. Invăţătorul de Lege care a venit la Domnul Isus făcea parte din partida care zicea — şi cu drept cuvânt — că a iubi pe Dumnezeu mai pe sus de toate şi pe aproapele ca pe tine însuţi este cea mai mare poruncă. Domnul Hristos a găsit dreaptă această judecată şi n'a avut de adăugat decât atât: „Fă aşa şi vei avea vieaţa veşnică". Invăţătorul de Lege a găsit atunci cu cale să pună întrebarea: „Şi cine este aproapele meu?" La această întrebare, Domnul Hristos a răspuns cu pilda Samariteanului milostiv. „Un om — negreşit un Evreu — se cobora din Ierusalim la Ierihon. A căzut între nişte tâlhari, care l-au desbrăcat, l-au jefuit de tot, l-au bătut sdravăn, au plecat şi l-au lăsat aproape mort. Din întâmplare, se cobora pe acelaşi drum un preot şi, când a văzut pe omul acesta, a trecut înainte pe alături. Un Levit trecea şi el prin locul acela şi, când l-a văzut, a trecut înainte pe alături. Dar un Samaritean, care era în călătorie, a venit la locul unde era el şi, când l-a văzut, i s'a făcut milă de el. S'a apropiat şi i-a legat rănile şi a turnat peste ele untdelemn şi vin; apoi l-a pus pe dobitocul lui, l-a dus la o casă de poposire şi a îngrijit de el. A doua zi, când a pornit la drum, a scos doi dinari, i-a dat gazdei şi i-a zis: „Ai grijă de el şi orice vei mai cheltui, îţi voiu da înapoi la întoarcere". Care dintr'aceşti trei ţi se pare că s'a făcut aproapele celui ce căzuse între tâlhari?" — „Cel ce şi-a făcut milă cu el" a răspuns învăţătorul Legii. — „Du-te de fă şi tu la fel" i-a zis Isus.

Trebue să ştim că între Evrei şi Samariteni era o ură de moarte. Evreul mai bine ocolea cale lungă decât să treacă prin Samaria, căci socotea pe Samariteni ca pe nişte spurcaţi. Şi totuşi, iată că un Samaritean se găsise să facă bine unui Evreu, lucru pe

Scanned by CamScanner

care cei din neamul lui, preotul şi levitul, nu i-l făcuseră.

La auzul acestei pilde şi mai ales la îndemnul: „Du-te şi fă şi tu la fel“, ce ar fi trebuit să răspundă învăţătorul Legii? Cred că ar fi trebuit să răspundă aşa: „Eu nu ştiu dacă aş fi fost în stare să fac ce a făcut acest Samaritean, şi încă unuia de alt neam, care îl socotea vrăjmaş şi spurcat. Eu văd că, de atâtea ori, nici măcar pe cei mai de aproape ai mei nu-i iubesc. Cum să iubesc şi pe vrăjmaşi? Poate doar dacă aş avea altă inimă“.

Aşa trebue să răspundă orice om serios, când stă în faţa poruncilor lui Dumnezeu: „Da, Doamne, porunca este sfântă, dreaptă şi bună; dar eu sunt vândut rob păcatului. Imi place voia Ta, dar când vreau să fac binele, răul stă lipit de mine. Nimic bun nu locueşte în mine şi nimic bun nu pot să aştept dela mine. Sunt ca un închis şi nu pot să ies. Cu cât mă silesc mai mult să fac numai voia Ta, cu atât mă văd mai neputincios şi mai păcătos. Ai milă de mine şi scoate-mă din această stare!“

Cine vorbeşte de mântuire prin ţinerea poruncilor şi prin aşa numitele fapte bune, nu ştie ce vorbeşte; acela nu cunoaşte nici sfinţenia şi dreptatea lui Dumnezeu, nici adânca ticăloşie şi stricăciune a firii omeneşti.

Cu toate acestea, gândul că omul ar putea să se facă plăcut lui Dumnezeu prin ţinerea poruncilor şi a datinilor, este adânc înrădăcinat în inima oricărui om. Ia vorbeşte unui om despre păcat şi despre mântuire, şi este aproape sigur că, în nouă cazuri din zece, îl vei auzi spunându-ţi: „N'am omorît pe nimeni, n'am spart casa nimănui, nu mă bucur la averea altuia, fac bine pe cât pot, mă închin, postesc câteodată, ţin ce am apucat...“.

Scanned by CamScanner

Cu alte cuvinte, oamenii aşteaptă ca Dumnezeu să le dea vieaţa şi fericirea veşnică drept răsplată pentru ceea ce fac ei, pentru faptele lor bune. Dacă însă s'ar cunoaşte cât de păcătoşi sunt, dacă şi-ar da seama ce este păcatul înaintea lui Dumnezeu, n'ar mai avea această părere, ci s'ar întreba mai de grabă cum să scape de păcatele lor. Scriptura spune că nu este om care să nu păcătuiască (1 Impăraţi 8.46), oricât de bun şi de evlavios ar părea el în ochii oamenilor.

— Dar cei ce se numesc creştini adevăraţi — va întreba cineva — împlinesc ei toate poruncile lui Dumnezeu, fără nicio abatere? — Nu întrebaţi în felul acesta, fiindcă nu calea poruncilor este calea mântuirii, ci credinţa în Domnul Isus Hristos. La această credinţă, mulţi au ajuns aşa: Ascultând cele vestite din Cuvântul lui Dumnezeu sau citind Cuvântul lui Dumnezeu (Sfânta Scriptură), am văzut că de atâtea ori şi în atâtea chipuri am călcat poruncile lui Dumnezeu; şi este cu neputinţă să nu le calci, oricâtă silinţă ţi-ai da, atât de stricată şi de păcătoasă este firea pe care o avem în noi. Cât de adevărate sunt cuvintele Apostolului Pavel: „Ştiu în adevăr că nimic bun nu locueşte în mine“ (Romani 7.18). Cunoscând aceste lucruri, am încetat de a mai aştepta ceva bun dela noi. Am aflat însă pe Domnul Isus Hristos, care a luat asupra Sa păcatele noastre şi le-a ispăşit pe cruce, murind în locul nostru. Am crezut lucrul acesta şi am luat astfel în dar iertarea. După aceea L-am primit în inimă ca Stăpân şi Mântuitor. Jertfa Domnului Isus este singura noastră temelie de primire înaintea lui Dumnezeu, neprihănirea Lui este haina cu care suntem îmbrăcaţi şi cu care ne lăudăm. Cuvântul lui Dumnezeu ne adevereşte că cine crede în El, are vieaţa veşnică. Iată numai câteva

Scanned by CamScanner

locuri: „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă vieaţa veşnică“ (Ioan 3.16); „Cine crede în Fiul, are vieaţa veşnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea vieaţa, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el“ (Ioan 3.36); „Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine, are vieaţa veşnică“ (Ioan 6.47). Prin Domnul Hristos suntem şi copii ai lui Dumnezeu, căci zice în Evanghelia după Ioan (capitolul 1 stih 12): „Dar tuturor celor ce L-au primit (pe Isus Hristos), adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu“. „Şi dacă suntem copii, suntem şi moştenitori“ (Romani 8.17). Iată deci cum ne vine mântuirea şi vieaţa de veci: în dar, prin credinţa în Domnul Isus Hristos. Nici prin gând nu ne trece că am fi în stare să facem noi ceva pentru mântuirea noastră: întâi, pentrucă nici n'am putea să facem ceva; al doilea, pentrucă nici nu este nevoie să facem, fiindcă tot ce a trebuit făcut, a făcut Domnul Isus în locul nostru.

— Care va să zică — ar putea să zică cineva — vorba vine aşa: „Cred în Isus Hristos şi sunt mântuit. Mi-e deajuns să cred. Faptele mele bune nu ajută la nimic. Atunci pot să mint, să fur, să înjur, să fac orice, fiindcă e destul să cred şi sunt mântuit“.

Cea dintâi vorbă e adevărată, adică e destul să cred în Domnul Isus şi sunt mântuit, am vieaţa veşnică; a doua vorbă însă, că adică pot să fac orice, fiindcă sunt mântuit, nu este adevărată. Şi iată de ce. Prin credinţa în Domnul Hristos, venită în urma pocăinţei sau odată cu pocăinţa, am intrat în legătură cu El, Mântuitorul şi Dumnezeul meu, o legătură de recunoştinţă, de iubire şi de ascultare. Acum mi s'a turnat în inimă dragostea Lui şi cu cât mai mare este dra-

Scanned by CamScanner

gostea Lui în mine, cu atât mai mare este scârba şi groaza mea faţă de păcat. Primindu-L ca Stăpân şi Mântuitor, cu aceasta m'am hotărît să ascult de El şi să-i urmez. Ascultând de El, nu mai pot să trăiesc în păcat, deci nu mai pot să trăiesc în minciuni, înjurături, furturi şi celelalte.

Primind pe Domnul Isus ca Stăpân şi Mântuitor, o lucrare minunată se face înăuntrul celui ce crede; el intră într'o nouă legătură cu Dumnezeu. De unde până atunci sta departe de Dumnezeu şi se temea de El ca de un Judecător drept şi aspru, acum are pe Dumnezeu de Tată şi o nouă legătură de iubire şi recunoştinţă este între el şi Dumnezeu.

O pildă ne va ajuta să înţelegem întru câtva această legătură. Cunoşti poate pe vreun judecător. Cât de aspru şi de neînduplecat este sau pare el a fi când stă pe scaunul de judecată! Cum tremură împricinaţii înaintea lui! După ce şi-a isprăvit slujba, acest judecător se duce acasă. Acolo îl întâmpină copilaşul lui, care-i sare de gât. — „Dar bine, copile, ce înseamnă această lipsă de respect?“ ar fi să zică cineva. — „Domnule, este tatăl meu“, ar răspunde copilul. Iar tatăl ar adăuga: „Da, dragul tatii, pentru tine eu nu sunt „domnul judecător“, ci tatăl tău“. Aşa este şi faţă de Dumnezeu. Cei ce au pe Domnul Isus Hristos şi sunt copii ai lui Dumnezeu, stau faţă de Dumnezeu nu ca faţă de Judecătorul care are să-i judece şi să-i pedepsească, fiindcă această pedeapsă a căzut odată pentru totdeauna asupra Domnului Isus (Isaia 53.5), ci stau faţă de El ca faţă de Tatăl care-i iubeşte şi a cărui voie este acum fericirea lor.

Cine însă n'a primit pe Domnul Isus Hristos, n'are pe Dumnezeu de Tată şi nici nu poate să-i zică lui Dumnezeu Tată (I Ioan 2.23).

Intre om şi Dumnezeu este un zid de despărţire:

Scanned by CamScanner

zidul păcatelor (Isaia 59.2); şi câtă vreme zidul acesta stă în picioare, legătură între om şi Dumnezeu nu poate să fie. Dar Domnul Isus a înlăturat acest zid prin jertfa Sa. De aceea, oricine crede în El, are păcatele iertate; cine însă nu crede în El, rămâne în păcatele sale şi poate să şi moară în aceste păcate (Ioan 8.24). Oricâte fapte bune ar fi făcut cineva, dacă nu crede cu adevărat în Domnul Isus, acele fapte nu-i sunt de niciun folos. Vorbind după Scriptură, din inima omenească nici nu poate să iasă ceva bun, ci numai rău (Matei 15.19). Binele nu vine decât dela unul Dumnezeu în Isus Hristos şi acest bine este mai întâi iertarea păcatelor şi primirea noastră înaintea Lui. Dumnezeu Tatăl primeşte pe păcătoşii care cred în Domnul Isus şi-i iubeşte ca pe copiii Săi, din pricina dragostei pe care o are pentru Fiul Său, Domnul Isus Hristos, „în care şi-a pus toată dragostea Lui".

Da, pentru Domnul Hristos, Dumnezeu Tatăl primeşte şi iartă pe păcătoşi. Ca să înţelegem cum vine aceasta, să ne ducem cu mintea la o femeie văduvă, care are un singur fecior şi acela a plecat la războiu. Intr'una din zile, intră în satul ei un tânăr galben la faţă şi fără o mână. El merge cu anevoie şi întreabă într'o parte şi într'alta de văduva aceea, până când o află. Văduva îl primeşte, la început, cu oarecare neîncredere. Dar tânărul începe să-i spună: „Sunt dintr'un regiment cu feciorul dumitale. Am luptat împreună. Amândoi am fost răniţi şi am zăcut în acelaşi spital. El a fost rănit mai greu. Când era să-i facă operaţie, mi-a spus: „Măi frate, eu nu ştiu dacă voiu mai scăpa. Dacă mor, să te duci la mama mea şi să-i dai de veste". Şi iată-mă că am venit". Sărmana femeie este îndurerată. Ea primeşte pe soldat în casă şi-i zice: „Intră în casă, poate eşti obosit, poate ai nevoie de primeneli, poate n'ai mâncat".

Scanned by CamScanner

Pentru dragostea fiului ei, ea primeşte bine pe străin. Tot aşa, pentru dragostea Fiului Său, Domnul Isus Hristos, Tatăl primeşte pe cei ce au crezut în El şi Îi urmează. El le dă Duhul Sfânt, prin care-i pot zice „Tată“ (Galateni 4.6—7); iar Fiul împarte cu ei moştenirea Tatălui Său, le dă vieaţa de veci şi îi primeşte în împărăţia Sa.

Din cele auzite până acum, cred că aţi înţeles şi lucrul acesta: că vieaţa veşnică nu este un lucru de viitor, că ea nu începe abia după moarte şi nici nu este pentru cei morţi. In adevăr, în întâia epistolă a Evanghelistului Ioan citim: „El (Isus Hristos) este Dumnezeul adevărat şi vieaţa veşnică“ (5.20). „Dumnezeu **ne-a dat** vieaţa veşnică şi această vieaţă este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, **are** vieaţa; cine n'are pe Fiul lui Dumnezeu, n'are vieaţa. V'am scris aceste lucruri ca să ştiţi că voi care credeţi în Numele Fiului lui Dumnezeu, **aveţi** vieaţa veşnică“ (5.11—13).

A avea deci pe Domnul Isus înseamnă a avea vieaţa veşnică. Şi cum pe El trebue să-L avem chiar acum, înseamnă că din clipa în care am primit pe Domnul Isus avem vieaţa veşnică, o vieaţă care vine din veşnicie, dela Dumnezeu, şi care duce în veşnicie. Faţă de această vieaţă nouă din Dumnezeu, vieaţa fără Domnul Isus nu este decât moarte sufletească, fiindcă ea este despărţită prin păcat, de Dumnezeu. O nouă legătură cu Dumnezeu, arătată într'o nouă vieaţă, iată ce este vieaţa veşnică. Această vieaţă nu numai că nu este întreruptă prin moarte, dar chiar este întărită după moarte. „Cine trăieşte şi crede în Mine nu va muri niciodată“ zice Domnul Isus (Ioan 11.26). Această vieaţă îşi are obârşia în Domnul Isus, se hrăneşte cu Domnul Isus şi cu Cuvântul Lui, şi se întăreşte prin rugăciune necurmată.

„Şi vieaţa veşnică este aceasta: să te cunoască pe

Scanned by CamScanner

Tine, singurul Dumnezeu adevărat şi pe Isus Hristos pe care L-ai trimes Tu“ (Ioan 17.3). A cunoaşte înseamnă adesea în Scriptură a avea legătură. Cunoşti tu pe Domnul Isus ca Stăpân şi Mântuitor al tău, adică este între tine şi El acea legătură strânsă din care izvorăşte o vieaţă nouă, plină de pace şi de lumină, de putere şi de mângâiere, de sfinţenie şi de neprihănire? Trăieşte Domnul Hristos în tine? Dacă da, atunci ai vieaţa veşnică, după care urmează fericirea veşnică, pe care nimeni nu poate s'o zugrăvească, atât este de mare (I Corinteni 2.9). Cum vedeţi, totul este numai dar, har peste har. Cât de bun este Dumnezeu care, pentru jertfa Domnul Hristos, ne primeşte în stare de har înaintea Sa, ne iartă, ne curăţeşte, ne înnoeşte şi ne sfinţeşte, şi astfel ne dă vieaţa veşnică!

Scanned by CamScanner

INGRIJORARI ŞI FRAMÂNTARI

„Marto, Marto, pentru multe lucruri te îngrijorezi şi te frământi tu, dar un singur lucru trebueşte“ (Luca 10.41—42).

Două surori: Marta şi Maria. Amândouă se îndeletniceau cu treburile casei. Totuşi, una e înglodată de treburi, alta e mai gânditoare. Maria doreşte mult să mai vină Domnul Isus în casa lor şi să-L mai asculte. Cu cât vremea trecea, cu atât dorinţa aceasta i se tot mărea.

Ce se vede însă într'una din zile pe drum? O ceată de oameni. Ceata se aproprie şi se desluşeşte din cine este alcătuită. E Invăţătorul din Nazaret cu ucenicii Săi. Ei se îndreaptă spre casa Martei şi a Mariei. Amândouă surorile se bucură de cinstea ce le-o face Domnul Isus, intrând în casa lor. Amândouă îi arată respect şi iubire, însă în chipuri diferite: Marta se sileşte să pregătească Domnului prânzul, Maria alege mai bine să stea la picioarele Lui şi să-i asculte cuvintele, care negreşit cădeau ca roua peste sufletul ei însetat. Se înţelege că nu era lucru puţin pentru Marta să aibă la masă atâţia oaspeţi. De aceea, ne mai putând prididi cu treburile, zice într'un timp Mântuitorului: „Doamne, nu-Ţi pasă că sora mea m'a lăsat singură să slujesc? Zi-i dar să-mi ajute“. Drept răspuns Isus i-a zis: „Marto, Marto, pentru multe lucruri te îngrijorezi şi te frământi tu, dar un singur lucru trebueşte. Maria şi-a ales partea cea bună, care nu i se va lua“.

Scanned by CamScanner

Marta şi Maria înfăţişează două stări de suflet faţă de Domnul Isus Hristos. Nu pot să spun că Marta era nepăsătoare faţă de Domnul Isus Hristos; totuşi, din vorbele Mântuitorului se vede că Maria a lucrat cu mai multă înţelepciune. Marta, deşi credincioasă Domnului Isus, era însă mult apăsată de grijile casei. Maria se lipeşte cu toată inima de Domnul, lasă pentru un timp treburile care, când ai căuta, nu se mai sfârşesc, şi se aşează la picioarele Lui şi-şi deschide urechea şi inima, ca să asculte cuvintele Lui. Pentru timpul cât Domnul e în casa lor, ea uită de toate, numai să asculte dela El cuvintele vieţii veşnice (Ioan 6.68). Ceea ce făcea Marta, era un lucru bun; totuşi mai bun lucru făcea Maria stând la picioarele lui Isus şi ascultând cuvintele Lui. Pe Marta o vedem în necurmată frământare. Faţă de ea, Maria parcă stă de geaba şi parcă-şi pierde vremea. Frământarea Martei nu va lăsa urme; pe când şederea Mariei la picioarele Domnului ca să asculte cuvintele Lui, îi aducea un folos veşnic.

Sunt în ziua de astăzi multe femei harnice, care ştiu să-şi ţină bine casa. De dimineaţa şi până seara, ele n'au odihnă. In fiecare zi treburi, griji şi datorii noi de îndeplinit. Cu toate acestea, în casele lor nu se vede mulţumirea la care te-ai aştepta. De ce oare? Prin hărnicia şi truda lor, nu urmăresc ele să fie bine şi mulţumire? De ce n'o au? Fără îndoială, pentrucă le lipseşte „partea cea bună".

Câte gospodine de felul acesta nu lasă după ele decât părerea de rău: „Păcat de munca ei, păcat de hărnicia ei, păcat de lucrurile ei!" Ceea ce era de laudă în vieaţă, se preface în lucru de plâns la moarte. Şi din tot n'a rămas nimic. A lipsit „partea cea bună".

Sunt alte gospodine tot aşa de harnice şi tot atât de neobosite; dar, în toată munca lor, ele nu uită

Scanned by CamScanner

că au şi un suflet, care suspină după Dumnezeu. De aceea, cu toate frământările zilei, ele caută să mulţumească întâi dorinţele sufletului.

Ca să-şi poată împlini datoriile faţă de suflet, ele îşi rânduesc treburile aşa fel încât îşi găsesc vreme să stea de vorbă cu Dumnezeu în rugăciune şi să citească Cuvântul Lui (Sf. Scriptură). Când se roagă, vorbesc cu Dumnezeu; când citesc, vorbeşte Dumnezeu cu ele.

Aceste două soiuri de gospodine se văd mereu unde se vesteşte Evanghelia. Gospodina care e la fel cu Marta, vine aici, îşi îndeplineşte datoriile cum a apucat şi repede, repede caută să plece acasă. Nevoile ei ţin mai mult de pământul acesta. De aceea şi cere dela Dumnezeu mai numai ce este trecător: spor în casă, sănătate, vieaţă lungă. Chiar când ascultă predica, gândul ei tot acasă sboară: ba că n'o fi încuiat bine uşa, ba ce-or fi făcând copiii (dacă are copii), ba la masa dela prânz sau la cine ştie ce altceva. Urmarea este că, din venirea ei aici, mare folos nu are. Ii lipseşte „partea cea bună".

Văd şi pe a doua gospodină. E drept că numărul acestui fel de gospodine e mai mic ca al celorlalte. In această gospodină, cugetul s'a trezit şi îşi dă seama de păcat; o sguduire s'a făcut în sufletul ei şi o dorinţă aprinsă o mână aici: să asculte Cuvântul. Şi atunci, rânduindu-şi toate din vreme, se smulge măcar pentru un ceas din mijlocul treburilor şi vine aici cu dorinţa vie de a asculta cuvintele Domnului Isus. Această gospodină se şi roagă altfel. Ea cere ca Dumnezeu să-i deschidă inima, ca să poată primi tot ce i se vesteşte. Simte nevoie adâncă de Cuvântul lui Dumnezeu, îl soarbe cu nesaţ şi e în stare să spună ce a auzit şi i-a mers la inimă. I se pare mult dela o duminecă la alta, dela o predică la alta. Din ce

Scanned by CamScanner

ascultă, ar tot asculta; şi din ce ascultă, vieaţa i se schimbă şi mai mult, în bine. Partea minunată este că, odată cu Domnul Isus, a intrat în sufletul ei şi ceea ce-i dorea atât de mult inima: pacea. Oricât de multe ar fi treburile casei ei, ea găseşte în fiecare zi timp pentru rugăciune şi pentru citirea Cuvântului lui Dumnezeu. Ea ştie că are acum ceea ce nu i se va lua niciodată: iertarea, mântuirea, pacea, pe Domnul Isus Hristos însuşi şi, prin El, toate.

In timpul cât am făcut această zugrăvire, m'am aşteptat ca fiecare gospodină să-şi zică în gând: „Care din aceste două sunt eu?" „Eu sunt aceea care n'am grijă decât de casă şi de treburile ei" va fi zis una. „Mie îmi arde inima după Cuvântul Domnului, simt plăcere să stau la picioarele Domnului şi să-L ascult, fără să-mi neglijez treburile casei" va fi zis alta. Celei dintâi, îi repet vorbele Domnului: „Marto, Marto, pentru multe lucruri te îngrijorezi şi te frământi tu!" Ia însă bine seama! Povara grijilor tale va ajunge tot mai apăsătoare; iar tu tot mai nemulţumită. Va veni vremea când vei vedea lămurit că altceva trebuia să cauţi în primul rând, şi n'ai căutat. Să nu-ţi primejdueşti sufletul!

Dacă unei femei i-ar fi luat casa foc, ar începe negreşit să-şi care lucrurile din casă. Şi dacă şi-ar căra multe din ele, dar ar uita de copilul culcat în leagăn, ce-ar zice când şi-ar aduce aminte de el? „Vai, copilul!" Şi dacă ar fi prea târziu ca să-şi mai scape copilul, ce jale ar fi pe ea! „Copilul meu! Copilul meu! Lucrurile mi le-am scăpat, dar copilul mi l-am pierdut!" Aşa se întâmplă cu toţi aceia care, în mijlocul grijilor, nevoilor şi frământărilor zilnice, nu au grijă întâi de sufletul lor, adică de legătura lor cu Dumnezeu.

Va veni odată vremea, şi poate pentru mulţi e

Scanned by CamScanner

foarte apropiată, când unul va zice: „Am câştigat avere mare, dar sufletul mi l-am pierdut". Altul va zice: „M'am bucurat în faţa lumii de trecere mare, dar sufletul mi l-am pierdut". Altul va zice: „Am avut în lume mulţi prieteni, dar cu Dumnezeu nu m'am împrietenit (Iov 22.21). M'am dedat la plăceri, dar acum mă aflu aici în chin, fără pic de răcorire şi fără nădejde de scăpare".

Unele pagube se mai pot îndrepta; este însă o pagubă care nu se mai poate îndrepta: să-ţi pierzi sufletul. Oh, de s'ar gândi fiecare că poate să moară mâne şi atunci toate treburile şi ocupaţiile vor rămânea baltă; dar sufletul unde va merge?

Clipa când te găseşti aici ascultând Cuvântul, poate să fie pentru tine clipa când poţi să stai la picioarele lui Isus şi, uitând de toate, să ajungi la hotărîrea ca numai de El să asculţi. Atunci vei afla lucruri minunate. Sufletul tău va bea dintr'o apă aşa de curată, că nu vei mai simţi nevoie după apa murdară din care ai băut până acum; vei sorbi un aer aşa de sănătos, că vei dori să stai mereu în acest aer de pe înălţimi. Vei simţi că aerul lumii nepăsătoare şi necredincioase îţi face rău şi vei alege să stai mai bine la picioarele Mântuitorului tău.

Se spune că apa din Arabia ar fi sărată şi amară. Ea este aşa de rea încât noi, care bem apa pe care o bem, n'am putea să bem apa de acolo. Totuşi, Arabii o beau. Un slujbaş arab a fost strămutat din Arabia la Bagdad, unde apa este bună şi dulce. Dar abia a aflat mai-marele lui din Bagdad despre locul de unde venea acest slujbaş, de care avea mai pe urmă nevoie tot în Arabia, că l-a şi trimes înapoi, ca nu cumva, gustând apa din Bagdad, să nu mai vrea să se mai întoarcă în Arabia şi să bea iarăşi din apa aceea rea.

Tot aşa, diavolul caută în toate chipurile să îm-

BIBLIOTECA

Scanned by CamScanner

piedece pe om de a bea din apa curată şi bună a Evangheliei, căci ştie că atunci când cineva a gustat din dulceaţa Evangheliei şi a intrat prin credinţă în legătură cu Mântuitorul, nu mai simte plăcere să se întoarcă sub robia păcatelor şi a plăcerilor vinovate ale acestei lumi.

Credincioşii au gustat şi au văzut că bun este Domnul (Psalmul 34.8). Dacă le-ar spune astăzi cineva: „Vrei să te întorci iarăşi la vieaţa dinainte de a afla pe Domnul Isus ca Mântuitor al tău?“ — ar răspunde: „Nu, nu. Nu pot să mă întorc dela vieaţă la moarte. Am aflat ce-mi trebuia. Acum am partea cea bună, care nu mi se va lua niciodată“.

Frământările şi grijile care apasă pe atâţia oameni şi-i fac nefericiţi, pe aceştia nu-i mai apasă. Cei ce au iertarea prin Domnul Isus Hristos, cei ce au pacea cu Dumnezeu, cei ce pot să zică lui Dumnezeu Tată, nu numai că au voie să arunce asupra Lui grijile lor, dar chiar au poruncă să facă lucrul acesta. „Aruncaţi asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuşi îngrijeşte de voi“ (1 Petru 5.7). Copiii sunt fără grijă, pentrucă ştiu că părinţii lor le poartă de grijă. Aşa sunt şi copiii lui Dumnezeu: fără griji chinuitoare, pentrucă ştiu bine că Tatăl lor cel din ceruri le poartă de grijă. Grija lor cea mare este să nu se abată în vreun fel dela voia lui Dumnezeu.

Doi oameni erau vecini. Fiecare era însurat şi avea şi copii. Amândoi trăiau de pe urma muncii lor, cu palmele. Unul din ei era adeseori trist şi posomorît şi zicea: „Dacă mor sau dacă mă îmbolnăvesc, ce se va face nevasta şi copiii mei?“ Gândul acesta nu-l părăsea de loc, ci îl rodea întruna, la inimă. Celălalt om se gândea şi el că ar putea să moară sau să se îmbolnăvească, dar îşi zicea: „Dumnezeu, care cunoaşte toate făpturile şi îngrijeşte de toate ca un Tată,

Scanned by CamScanner

va avea grijă şi de mine, de soţia şi de copiii mei!“ Şi astfel, pe când cel dintâiu era veşnic apăsat, cel de-al doilea era încrezător şi liniştit. Intr'o zi, când cel dintâiu lucra îngândurat pe câmp, a văzut o păsărică trecând repede spre un tufiş. S'a luat după ea şi a văzut două cuiburi unul lângă altul, cu pui golaşi. Şi-a văzut apoi mai departe de lucru, aruncându-şi din când în când ochii la păsărelele care aduceau hrană pentru puii lor. Mare îi fu însă durerea, când într'una din zile văzu cum o păsărică ce venea cu mâncare la puii ei, fu răpită de un herete. „S'au dus şi bieţii puişori!“ îşi zicea el în gând. A doua zi, s'a dus să vadă dacă mai este vreunul din ei în vieaţă. Spre marea lui mirare, văzu că toţi puii trăiau. „Ce să fie asta?“ se gândi el. Şi se aşeză la pândă, ca să vadă cine-i hrăneşte. Şi văzu în adevăr că mama celorlalţi pui aducea hrană şi pentru puii ei, şi pentru cei rămaşi fără mamă şi poate şi fără tată. Ruşinat, că se îndoise de grija lui Dumnezeu, povesti seara vecinului său cele văzute. „De ce să ne mai neliniştim?“ îi zise atunci vecinul. „Dumnezeu nu părăseşte niciodată pe ai Săi. Datoria noastră este să ne încredem în El şi să ne vedem liniştiţi de treburi. Dumnezeu poartă de grijă. Să facem, dacă vrei, o învoială între noi: dacă mor eu, tu vei fi tatăl copiilor mei, adică vei avea grijă de ei; dacă mori tu, eu voiu fi tatăl copiilor tăi, adică voiu avea grijă de ei. Dar mai bună decât orice învoială este încrederea în Dumnezeu. El este Tatăl tuturor celor ce au primit pe Domnul Isus şi-i urmează şi este şi Tatăl orfanilor şi apărătorul văduvelor (Psalmul 68.5). Să ne încredem deci în El!“

Te întreb acum: Este Dumnezeu Tatăl tău? Este Domnul Isus Mântuitorul şi Păstorul tău?

Acesta este lucrul de căpetenie. Aceasta trebue să fie cea dintâi grijă a noastră. Atunci celelalte griji

Scanned by CamScanner

vor veni în rândul al doilea şi nu ne vor mai chinui.

N'am spus că nu vom mai avea griji, ci că nu ne vor mai chinui. Ne vom face datoriile noastre, fiecare în locul în care ne aflăm; dar cea dintâi datorie va fi mereu aceasta: Dumnezeu şi ascultarea de El, şi după aceea vor veni şi grijile pe care le aduc datoriile noastre zilnice. Vom sta cu bucurie la picioarele Domnului Isus, îi vom sorbi cuvintele citind Scriptura, şi ne vom vărsa inimile înaintea Lui, rugându-ne (Psalmul 62.8). O, ce uşoară este inima celui credincios când şi-a vărsat-o în rugăciunea făcută cu credinţă, înaintea Domnului! Aceasta este „partea cea bună" pe care şi-a ales-o şi care nu i se va lua. Şi aceasta este partea pe care trebue s'o alegeţi fiecare, dacă voiţi să fiţi ai Domnului Hristos şi cu El aici şi dincolo.

Scanned by CamScanner

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

„Şi El a răspuns: „Ferice mai de grabă de cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu şi-l păzesc“ (Luca 11.28).

In capitolul 11 al Evangheliei după Luca citim că Mântuitorul a scos dintr'un bolnav un drac, care făcea pe acel bolnav să fie mut. Noroadele s'au mirat, când au auzit pe mut vorbind. Unii, fără îndoială dintre farisei şi cărturari, au zis: „El scoate dracii cu Beelzebul, domnul dracilor“. Atunci Domnul le-a răspuns că, dacă un drac pune stăpânire pe un om, ştie el de ce face acest lucru; dar el nu vine în om ca să-i facă vreun bine, ci rău, căci dela început diavolul a fost ucigaş şi vrăjmaş omului. A-l scoate deci afară e un lucru foarte neplăcut pentru el. Şi dacă drac pe drac se scoate afară, însemnează că între draci a intrat desbinarea, lucru pe care fariseii nu-l puteau dovedi. Pentru scoaterea unui drac trebue o putere mai mare decât a acelui drac. Şi acea putere era în El (Isus Hristos). După aceea Domnul Isus arată ce face duhul necurat după ce a fost scos afară dintr'un om şi anume că se duce în locuri fără apă şi caută odihnă. Fiindcă n'o găseşte, zice: „Mă voiu întoarce în casa mea, de unde am ieşit“. Şi când vine, o găseşte măturată şi împodobită. Atunci se duce de mai ia cu el alte şapte duhuri mai rele decât el, intră împreună în casă, se aşează în ea şi starea de pe urmă a omului aceluia ajunge mai rea decât cea dintâi.

In timpul acesta, negreşit în clipa când Mântuitorul

Scanned by CamScanner

se oprise puţin din vorbire, — o femeie găseşte cu cale să-i spună în gura mare: „Ferice de pântecele care Te-a purtat şi de pieptul ce ai supt!“ adică ferice de mama care Te-a născut.

Dar Mântuitorul îi răspunde: „Ferice mai de grabă de cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu şi-l păzesc“ (Luca 11.28).

In capitolul 8, tot dela Luca (stihul 19—21), citim: „Mama şi fraţii lui Isus au venit la El; dar nu puteau să-i vorbească din pricina norodului. Cineva i-a spus: „Mama Ta şi fraţii Tăi stau afară şi vor să Te vadă“. Dar El drept răspuns a zis: „Mama Mea şi fraţii Mei sunt cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu şi-l împlinesc“. In aceste cuvinte, se vede lămurit că oricine ascultă Cuvântul lui Dumnezeu şi-l împlineşte, intră într'o strânsă legătură cu Domnul Isus şi prin aceasta este fericit.

Dar oare Dumnezeu vorbeşte aşa ca să poată fi auzit? A vorbit El vreodată şi a fost auzit? Şi dacă a vorbit odată, mai vorbeşte El şi astăzi? Iar dacă vorbeşte şi astăzi, cum vorbeşte şi ce spune? Iată întrebări la care e bine să avem un răspuns lămurit. Tocmai acest răspuns mă voiu sili să vi-l dau acum în câteva cuvinte.

In sufletul fiecărui om este o mulţime de gânduri. Dacă vrea să spună şi altuia gândurile lui, atunci le îmbracă în cuvinte şi astfel le împărtăşeşte şi altuia. In felul acesta, prin cuvinte, omul dă pe faţă lumea ascunsă a gândurilor sale. Trebue să recunosc însă că tot atât de adevărată este şi vorba pe care a spus-o odată un om înţelept şi anume, că de aceea are omul limbă ca să nu-şi dea pe faţă ce gândeşte. Oamenii vicleni, făţarnici şi mincinoşi una au în inimă, şi alta au pe buze. Totuşi, chiar viclenia, minciuna şi făţărnicia lor, tot în cuvinte o îmbracă.

Scanned by CamScanner

Adevărat este iarăşi că şi din vorbă poţi să cunoşti pe cineva. Un filosof a zis: „Vorbeşte, ca să te pot vedea". Cine a avut a face cu mulţi oameni, s'a obişnuit ca şi din vorbă să-i cunoască. Ceva, ceva poţi să citeşti şi pe faţa omului, dar te poţi înşela. Poţi să intri chiar în casa lui şi să nu-ţi dai prea bine seama ce fel este. Poţi să-i vezi faptele şi să nu le înţelege totdeauna drept. Dacă însă asculţi în fiecare zi ce vorbeşte, poţi să-l cunoşti destul de bine.

Dacă Dumnezeu este un Dumnezeu viu, atunci El trebue să-şi dea pe faţă gândurile. Aruncând o privire asupra lumii dinafară, putem să spunem cu deplină siguranţă că această lume e făcută de Cineva care este atotînţelept şi e cârmuită de Cineva care este atotputernic. Dar atâta nu este deajuns. Despre această Fiinţă trebue să ştim ceva mai mult. El trebue să ne spună mai mult despre Sine. Şi ne-a spus în adevăr. Dumnezeu a vorbit oamenilor şi cuvintele Lui le avem acum scrise. Dumnezeu are o carte în care vorbeşte despre Sine însuşi şi Işi descopere planurile Sale. Această carte este Sfânta Scriptură sau Biblia. (Noul Testament este numai o parte din Sf. Scriptură). Intre miile şi milioanele de cărţi câte sunt pe pământ, Dumnezeu are şi El una şi numai una: Biblia sau Sf. Scriptură.

— „A scris-o Dumnezeu? N'au scris-o oamenii?" va zice cineva.

E adevărat, oamenii au scris-o; dar acei oameni au fost insuflaţi de Dumnezeu. Aşa a găsit Dumnezeu cu cale: să vorbească oamenilor prin oameni. Şi a ales din mijlocul lor pe unii în ale căror inimi a pus cele ce au scris; iar scrisul lor îl avem până în ziua de astăzi, păstrat prin deosebita purtare de grijă a lui Dumnezeu şi adunat la un loc, în cartea numită Biblie sau Sf. Scriptură.

Scanned by CamScanner

— „Nu se poate zice despre aceşti oameni că au scris dela ei înşişi? Putem noi să avem vreo dovadă că au fost însuflaţi de Dumnezeu?“ se întreabă atâţia.

— Da, avem destule dovezi. Proorociile alcătuesc una din dovezi. Cu multe veacuri înainte, proorocii au vestit amănunţit lucruri care s'au împlinit întocmai la vremea lor. Isaia, de pildă, prooroceşte cu multe veacuri înainte — şi cât de amănunţit! — că Mântuitorul va pătimi (Isaia 53). David prooroceşte şi amănuntul că hainele Domnului Isus vor fi împărţite între cei ce-L vor răstigni, iar pentru cămaşa Lui vor trage la sorţi (Psalmul 22.18), lucru care s'a întâmplat întocmai (Ioan 19.23—24). Şi multe alte proorocii.

Altă dovadă este şi faptul că, deşi în Biblie sunt 66 de cărţi scrise de feluriţi oameni care au trăit în felurite timpuri, totuşi niciunul nu spune ceva ce ar fi împotriva celor spuse de altul. O minunată potrivire dela un capăt la altul al Bibliei.

Pagubă mare, foarte mare, este însă că Sfânta Scriptură nu este mai mult răspândită şi mai ales nu este mai mult cercetată la noi. In toată lumea, milioane de Scripturi se vând în fiecare an. In poporul nostru, cartea aceasta este puţin răspândită. Pe măsură însă ce Evanghelia va fi mai mult vestită şi numărul credincioşilor va fi mai mare în ţara noastră, Biblia va fi tot mai mult răspândită şi la noi.

Am spus că poţi să cunoşti pe om din vorbirea lui. Pe Dumnezeu, tot aşa. Şi atunci, este de neapărată trebuinţă ca omul să citească Biblia şi numai după ce a citit-o, să vorbească despre Dumnezeu. Vorbeam cuiva despre dreptatea lui Dumnezeu şi anume cum Dumnezeu nu numai că poate, dar chiar trebue să pedepsească păcatul. Şi ştiţi ce mi-a răspuns? „Dumneata ai o părere greşită despre Dumne-

Scanned by CamScanner

zeu. El e aşa de bun! Iar dumneata Îl înfăţişezi aşa de aspru". Atunci l-am întrebat: „Pe ce te întemeiezi dumneata, când vorbeşti aşa despre Dumnezeu? Ştiu pe ce te întemeiezi: pe închipuirea dumitale. Dar această închipuire este greşită. Dumneata, ca mulţi alţii, ai vrea să ai un Dumnezeu orb, care să nu-ţi vadă păcatele, sau un Dumnezeu cu mâna uscată, care să nu pedepsească păcatele. Este foarte adevărat că Dumnezeu este bun, dar El este şi drept; fiind drept, El trebue să pedepsească; fiind bun, El iartă. Cum se împacă dreptatea Lui cu bunătatea Lui, se vede lămurit în jertfa de pe cruce a Domnului Hristos: acolo păcatele noastre au fost pedepsite (Domnul Hristos a murit în locul nostru), deci dreptatea s'a împlinit; dar şi bunătatea s'a arătat pe deplin, fiindcă oricine crede în jertfa Domnului Hristos este iertat de toate păcatele. Aşa se arată că Dumnezeu este şi drept şi bun. Cine însă nu vine la Domnul Isus, ca să aibă parte de bunătatea lui Dumnezeu şi să fie iertat şi mântuit, va avea a face cu dreptatea lui Dumnezeu, la judecată. Şi e grozav lucru să cazi în mânile Dumnezeului celui viu" (Evrei 10.31).

Mă uit la respectul dinafară pe care oamenii îl arată Evangheliei (care e o parte din Sf. Scriptură), căci o ascultă în genunchi şi apoi o sărută. De ce nu caută însă să aibă ei înşişi această carte în casele lor, ca să citească în fiecare zi câte ceva din ea? Neavând-o însă în casele lor şi necitind-o ei înşişi, oamenii fac cum face şcolarul care se mulţumeşte numai cu ce-i spune profesorul în clasă, dar acasă nu mai pune mâna pe carte. Câteva luni dintr'un an, astfel de şcolar am fost şi eu, dar vă asigur că în vremea aceea numai bine nu mi-a mers. Cuvântul lui Dumnezeu trebue să ne intre în inimi nu numai prin urechi, ci şi prin ochi. Trebue să ne gândim la acest Cuvânt nu

Scanned by CamScanner

numai în treacăt, ci cât mai adânc. Lăsaţi la o parte părerea că Evanghelia este o carte pe care numai preotul trebue s'o citească. Părerea aceasta este greşită; iar diavolul face tot ce-i stă în putinţă să întărească această părere şi astfel să vă împiedece de a avea această carte ca hrană de fiecare zi. Vă temeţi cumva că nu puteţi s'o înţelegeţi? Citiţi-o şi veţi rămânea uimiţi de câte lucruri veţi înţelege din ea. Un creştin sta odată de vorbă cu un preot catolic. (Preoţii catolici îndeobşte nu dau poporului Sf. Scriptură, din pricină că — zic ei — poporul n'o înţelege sau o înţelege greşit. Din nenorocire, şi unii dela noi sunt de aceeaşi părere. Şi nu este de mirare. Cine nu gustă dulceaţa, lumina şi adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, cum o să îndemne pe alţii să folosească această comoară?) Creştinul de care vorbim, spunea cu deplină încredinţare că Sfânta Scriptură trebue să fie citită de fiecare om în fiecare zi. Preotul catolic i-a răspuns atunci că Sf. Scriptură este numai pentru preoţi, nu pentru oamenii de rând, care n'o înţeleg sau o înţeleg greşit.

— Părinte, nu este adevărat că Sf. Scriptură e numai pentru preoţi. De pildă, dumneata eşti preot catolic, deci neînsurat şi fără copii. Ei bine, Sf. Scriptură mă învaţă cum să-mi cresc copiii.

— Oricum însă unul ca dumneata nu poate să priceapă Sf. Scriptură. Pentru aceasta îţi trebue multă pregătire, multă carte.

— Dacă nu înţeleg ceva, n'am din aceasta nicio pagubă; dar din ce înţeleg, n'am decât câştig.

— Aşa e, zise preotul catolic, însă numai preoţii trebue să-ţi dea acest lapte al Cuvântului lui Dumnezeu.

— Apoi, dacă e vorba de lapte, de ce n'aş avea eu

Scanned by CamScanner

însumi vaca mea, adică Scriptura mea, cu al cărui lapte să-mi hrănesc sufletul în fiecare zi?

Aici, în Sf. Scriptură, poţi să vezi starea de pierzare a omului, păcatul în toate înfăţişările lui şi felul cum priveşte Dumnezeu păcatul cum şi grija lui Dumnezeu de om şi planul Lui minunat pentru mântuirea omului. Aici poţi să vezi pe Mântuitorul, ce a făcut şi ce a învăţat El. De aici poţi să iei îndrumări pentru vieaţa de toate zilele. Aici sunt minunatele făgăduinţe ale lui Dumnezeu, care te sprijinesc în lupta vieţii. Dar ce nu poţi să vezi în Sf. Scriptură?! Tot citind mereu în ea, unele din cuvintele ei ţi se sapă adânc în inimă, aşa că nu le mai uiţi; iar la vremea potrivită, ele îţi vin în minte şi-ţi luminează drumul.

Când ia cineva în mână Sf. Scriptură sau măcar numai Noul Testament, nu trebue să-l ia ca pe o carte omenească, ci ca pe cartea lui Dumnezeu, ca pe scrisoarea lui Dumnezeu. Când oamenii se vor înfăţişa înaintea scaunului de judecată a lui Dumnezeu, una din întrebări ar putea să fie şi aceasta: „Ţi-am trimes o scrisoare în care te înştiinţam despre starea ta de păcat, cum şi despre urmările veşnice ale păcatului; te mai înştiinţam însă şi despre mijlocul ales de Mine pentru mântuirea ta; te-am chemat la Mine, ca să fii un copil al Meu. Ai citit tu scrisoarea în care îţi spuneam toate aceste lucruri şi multe altele?“

— Doamne, am auzit că Tu ai fi avut o carte pe pământ, vor zice mulţi, dar eu n'am deschis-o niciodată.

Cu aceasta, omul se osândeşte singur.

Inchipuiţi-vă că v'ar fi lăsat cineva un testament în care ar fi vorba de cel ce lasă testamentul, de averea lăsată şi de tine căruia ţi se lasă acea avere. Cu

Scanned by CamScanner

câtă băgare de seamă l-ai citi, până l-ai şti pe dinafară! Oare Testamentul prin care Dumnezeu te face moştenitor al bunurilor veşnice, să fie citit cu mai puţină băgare de seamă decât testamentul prin care un om ţi-ar lăsa nişte bunuri pământeşti trecătoare?

Am arătat că Sf. Scriptură este Cuvântul lui Dumnezeu. Cineva ar putea să întrebe: „Mai vorbeşte Dumnezeu şi astăzi prin oameni, care să scrie aşa cum au scris cei ce au scris Sf. Scriptură?" Nu. Dumnezeu a spus lumii tot ce avea de spus. Sfânta Scriptură este încheiată. Ea nici nu se mai poate mări, nici nu se mai poate micşora (Proverbe 30.6; Apocalipsa 22.18—19).

Imi rămâne să arăt de ce sunt fericiţi cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu şi-l păzesc, să vorbesc adică despre cei ce citesc Sf. Scriptură şi fac ce înţeleg. Aceştia sunt fericiţi, fiindcă este în adevăr o fericire să poţi să cunoşti tot mai bine pe Domnul Isus şi din ce-L cunoşti mai bine, să-L iubeşti mai mult; şi din ce-L iubeşti mai mult, să-L şi asculţi mai mult; şi din ce-L asculţi mai mult, să fii tot mai fericit. Calea vieţii îţi este atunci tot mai luminoasă şi tot aşa şi ţinta la care trebue să ajungi.

Această carte poate să fie pentru unii neînţeleasă sau nebăgată în seamă. Aceia n'au cunoscut pe Dumnezeu, nici pe Domnul Isus. Cine a ajuns să cunoască pe Domnul Isus Hristos, doreşte să ştie tot mai amănunţit cum am fost mântuiţi, tot aşa după cum doreşte copilul să i se spună cum a fost scăpat de foc sau de înnec. Şi cine are pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitor şi Stăpân, doreşte să ştie tot mai cu de-amănuntul care este voia Lui ca s'o facă, pentrucă s'a hotărît să asculte numai de El. Cât de mare este pentru tine Domnul tău atât de însemnat este pentru tine Cuvântul Său. Iată cu ce stare sufletească trebue

Scanned by CamScanner

citită Sf. Scriptură. Când te rogi, vorbeşti tu cu Dumnezeu; când citeşti Sf. Scriptură, vorbeşte Dumnezeu cu tine. Am învăţat să vorbim mai mult dela părinţi. Ei ne-au vorbit întâi şi după aceea am început şi noi să le vorbim. Tot aşa, ca să ştim să ne rugăm, trebue să ascultăm mai întâi pe Dumnezeu vorbindu-ne şi după aceea învăţăm şi noi să-I vorbim Lui.

Hotărîţi-vă a urma Domnului Isus! Atunci nu va mai fi nevoie să vă povăţuiască nimeni să citiţi în fiecare zi Sf. Scriptură, fiindcă voi înşivă, din îndemnul vostru lăuntric, veţi face lucrul acesta.

Cei ce nu dau crezare în totul celor auzite la predică, să citească şi ei Sf. Scriptură; şi dacă nu vor găsi în ea cele ce li se vestesc, să nu creadă; dar dacă vor găsi, atunci să nu se mai împotrivească adevărului.

Mii şi mii de oameni s'au întors la Dumnezeu citind Sf. Scriptură. Când veţi citi voi înşivă acasă Cuvântul lui Dumnezeu, o mai mare dorinţă veţi avea să veniţi să ascultaţi lămurirea lui; atunci şi folosul vostru va fi mai mare. „Credinţa vine în urma auzirii — citirea e tot un fel de auzire — iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos“, care este Cuvântul lui Dumnezeu (Romani 10.17).

Scanned by CamScanner

GLASUL LUI

„Oile Mele ascultă glasul Meu“ (Ioan 10.27).

In Evanghelia după Ioan, capitolul 10, citim că Mântuitorul se numeşte pe Sine Păstorul cel bun; iar pe cei ce sunt ai Săi, oile Sale.

Aceste cuvinte mă fac să mă duc cu gândul mult timp în urmă şi să văd în mintea mea pe Domnul Isus umblând cu trup pe pământ şi vestind oamenilor împărăţia lui Dumnezeu, Evanghelia mântuirii lor. Răsuna atunci un glas, cum nu mai răsunase altul pe pământ. „Niciodată n'a vorbit vreun om ca omul acesta“ (Ioan 7.46). La chemarea acestui glas, o turmă mică s'a adunat în jurul Lui, ca să-L urmeze. Când a părăsit pământul înălţându-Se la cer, turma pe care a lăsat-o în urma Lui, era tot mică; dar a crescut mereu cu vremea până a ajuns de nu se mai poate număra. Oricine a primit pe Domnul Isus, a intrat în această turmă al cărei Păstor, singurul Păstor, este El, căpetenia unui nou neam de oameni: al celor ce cred cu adevărat în El, ascultă glasul Lui şi Îi urmează. Şi astăzi glasul Lui răsună pe tot pământul, chemând la Sine pe orice om.

In lume răsună însă multe glasuri. In jurul nostru este atâta sgomot că parc'am fi într'un bâlciu, unde care mai de care strigă în toate chipurile şi cât poate mai tare.

Fiecare om e nevoit să asculte multe glasuri dinafară şi dinăuntru.

Scanned by CamScanner

Mai întâi este glasul din casa sa, din familia sa. In fiecare casă este un anumit fel de vorbire. Dacă stai şi asculţi, înţelegi îndată dacă acolo stăpâneşte supărarea, răsteala, cearta şi înjurătura, — sau pacea, liniştea şi iubirea. De obiceiu, într'o familie, unul dă tonul şi ceilalţi se iau după el.

Alt glas este glasul oamenilor cu care ai a face, glasul acelora la care mergi şi care-ţi vin în casă. Câtă silinţă îşi dau oamenii ca să se arate altfel de cum sunt! Când se găseşte între alţii, omul e mai totdeauna altfel de cum este acasă la el. El face pe actorul care una e când joacă la teatru, şi alta e acasă la el. Intre oameni este atâta prefăcătorie şi atâta făţărnicie! Fie prin vorbă, fie prin mişcări (gesturi), fie prin orice, omul vrea să se arate sau mai bogat sau mai sărac, sau mai cu trecere sau mai fără trecere, sau mai deştept sau mai puţin deştept, după interese şi împrejurări. Ei bine, şi acest glas are răsunet în sufletul fiecăruia.

Alt glas destul de răspândit şi destul de însemnat este glasul jurnalelor de fiecare zi. Ziarele ne spun o sumedenie de lucruri. Glasul lor este un glas tăcut, totuşi pătrunde adânc. Mii de oameni se iau după acest glas. Gazetele trezesc în cititori dorinţa după lucruri noi. Cu câtă grabă se reped oamenii să ia cel dintâiu ziar, care a apărut! Câţi oameni întâi citesc jurnalul şi după aceea se apucă de treabă! Jurnalele mărginesc însă gândirea şi fac pe oameni să se mulţumească cu lucruri de nimic.

Alt glas dinafară este glasul cărţilor. Fiecare carte are glasul ei deosebit şi-şi caută ascultători. Ah, câtă otravă se răspândeşte prin atâtea cărţi rele! Cu cât sunt scrise mai fără perdea şi cu cât zugrăvesc păcatul mai fără ruşine, în deosebi desfrânarea, cu atât au mai mulţi cititori. Dacă ar fi să luăm numai

Scanned by CamScanner

romanele proaste, am face grămezi mari de cărţi! Ce altceva să soarbă cineva din astfel de cărţi decât otravă! Sunt negreşit şi cărţi bune, dar cât de puţine sunt acestea faţă de numărul celor rele şi cât de puţin cercetate! Slova tipărită se bucură de multă trecere.

Dar sunt şi glasuri dinăuntru, care ne vorbesc mai des şi mai stăruitor decât cele dinafară. Dimineaţa, înainte de a-ţi vorbi cineva, îţi vorbeşti tu singur; iar noaptea, când toate tac în jurul tău, glasul dinăuntru tot mai vorbeşte. Intotdeauna, parcă sunt doi care vorbesc în om: sunt glasurile care sau se învinuesc între ele sau se desvinovăţesc (Romani 2.15). Acesta este glasul cugetului. El vă vorbeşte şi acum când ascultaţi cele ce auziţi. De abia s'a sfârşit un gând, şi glasul cugetului zice da sau ba. In ce priveşte voia lui Dumnezeu, acest glas poate să fie adormit ani de zile; dar îndată ce-l loveşte Cuvântul lui Dumnezeu, se trezeşte. Dacă, în predică, este numit un păcat sau altul, glasul cugetului îţi şi zice: „Tu l-ai făcut! Tu eşti acela!“ Oricâte desvinovăţiri ar aduce mintea, cugetul trezit mărturiseşte ce este drept. Omul se face adesea că nu-l bagă în seamă, caută să astupe acest glas, dar nu izbuteşte.

Alt glas dinăuntru este glasul păcatului. Acest glas se înfăţişează mai întotdeauna sub o haină plăcută şi-ţi pune înainte frumosul şi plăcerea vieţii. „Ei, vino, vino numai odată! Aceasta e vieaţa! A păcătui odată nu e păcat! Parcă alţii nu fac tot aşa, ba încă şi mai şi!“ Cugetul atunci îţi dă de veste şi-ţi spune: „Nu e bine“. Şi dacă nu-l asculţi, greşeşti. După ce ai greşit, te mângâi cu hotărîrea că nu vei mai face; dar asta nu ţine decât până când păcatul te amăgeşte din nou.

Scanned by CamScanner

Păcatul mai are însă cu sine şi un alt glas, care strigă răzbunare, adică cere pedeapsă. Când Cain a omorît pe Abel, Dumnezeu a zis către Cain: „Glasul sângelui fratelui tău strigă din pământ la Mine". Păcatele din Sodoma şi Gomora strigau. „Strigătul împotriva Sodomei şi Gomorei s'a mărit şi păcatul lor este întradevăr nespus de greu" (Geneza 18.20). Aceasta este partea neagră a păcatului: vina lui. Când omul îşi recunoaşte vina, atunci glasul păcatului se preface într'o strigare care-l umple de groază. Atunci omul trebue să se cutremure şi să caute să scape din această stare.

Iată atâtea glasuri, am putea să zicem, un amestec de glasuri!

Sunt oameni care nu iau seama decât la glasurile dinafară: cele din casă, din vorbele unuia sau altuia, din ziare şi din cărţi; cât despre glasurile dinăuntru, ei ascultă mai ales de glasul amăgitor al păcatului. Cu toate acestea, sufletul omenesc mai are nevoie de un glas şi acest glas este glasul Domnului Isus, Păstorul cel bun. Acest glas nu numai că nu şi-a pierdut nimic din răsunetul său de odinioară, dar a şi crescut. Oamenii au căutat să astupe acest glas, dar n'au izbutit şi nici nu vor izbuti. Mereu au tot strigat împotriva Lui, ba că nu s'ar mai potrivi cu vremurile în care trăim, ba că nu e cu putinţă să-L urmezi. In ciuda tuturor acestor vorbe, glasul Lui răsună încă pe pământ. Nu este acesta un lucru minunat? Evanghelia Domnului este tălmăcită în aproape o mie de limbi vorbite pe pământ. Care altă carte a mai fost tălmăcită în atâtea limbi? Şi iarăşi, minunat lucru este că Domnul nostru are astfel de glas că răspunde nevoilor sufleteşti ale oricărui om. Dacă ar veni cineva să vă vorbească despre cine ştie ce lucru din lumea cărţilor (literatură sau descoperiri ştiinţi-

Scanned by CamScanner

fice), nu ştiu dacă vorbirea aceluia ar putea să fie ascultată de zece la sută din câţi vă găsiţi acum aici; pe când lucrurile care se vestesc din partea Domnului, pot să fie ascultate de orice om, fie el învăţat, fie neînvăţat. De unde vine aceasta? Din faptul că fiecare om are în lăuntrul său o coardă care răsună când este atinsă de vestea Evangheliei Domnului Isus Hristos. Sunetul acestei coarde poate să fie la început ceva nelămurit, însă cu vremea ajunge lămurit şi înţeles. El astupă, trebue să astupe toate celelalte glasuri.

O, dacă aţi voi să vă opriţi o clipă, să astupaţi urechea pentru toate acele sgomote care vă înconjoară şi să ascultaţi, dacă n'aţi ascultat încă, glasul Domnului Isus, care chiamă pe fiecare pe nume, ca să vină la El! Fiecare om trebue să audă acest glas de chemare şi, ascultându-l, să intre în turma Domnului Isus.

Să nu ne amăgim. Lumea e cufundată în rele şi fiecare om este un rob al păcatului. Prin păcat, legătura cu Dumnezeu s'a rupt şi omul a ajuns rob păcatului şi diavolului. Dumnezeu a trimes în lume pe Fiul Său, ca să facă cu putinţă ca omul să aibă legătură cu Dumnezeu, dând la o parte păcatul, ştergându-l prin sângele curs pe cruce pentru noi. Oricine ascultă glasul Lui, se smulge din mijlocul lumii, adică din felul ei de vieţuire, şi intră în turma Lui.

Dacă ar veni cineva la unul şi la altul din voi şi i-ar zice: „Tu nu eşti creştin şi nu faci parte din turma lui Hristos" — cred că s'ar supăra şi i-ar răspunde: „Vai de mine, dar nu mă cunoşti! Eu cred în Domnul Isus Hristos şi sunt al Lui". Dacă acesta este răspunsul fiecăruia, îngăduiţi-mi să pun alte întrebări mai amănunţite: Te laşi tu călăuzit de El ca oaia de păstorul ei? Asculţi tu glasul Lui şi numai

Scanned by CamScanner

pe al Lui? Hrăneşte păşunea Lui, Cuvântul Lui, în fiecare zi, sufletul tău? Iţi petreci tu zilele cu încredinţarea că te afli în fiecare clipă în faţa ochilor Lui? Sunt ochii tăi aţintiţi mereu spre El şi ţii seama de El în orice clipă? Poate să zică oricine despre tine — în bătaie de joc sau în serios, asta n'are a face — că eşti o oaie a lui Hristos?

Dacă este aşa, ai aflat pe Păstorul cel bun şi eşti în mâna Lui, din care nimeni nu te mai poate smulge (Ioan 10.21). Dacă însă întrebările acestea nu sunt pentru tine din cele mai însemnate, dacă ele ţi se par nişte vorbe pe care, ori că le-ai auzit ori că nu le-ai auzit, totuna este, atunci te plâng pentru nefericirea vieţei tale de acum şi din veşnicie. Este vremea să intri în turma lui Hristos şi vremea aceea este astăzi, căci „mâne, poate, cine ştie, nu mai eşti pe acest pământ".

Intre cei de aici, Domnul îşi are o mică turmă, bucuroasă că a aflat pe Păstorul ei. Cei ce fac parte din această turmă, nu încetează de a chema şi pe alţii la El. Păstorul cel bun nu are păşune puţină, ca să nu fie loc pentru oricine, nu are o putere mărginită ca să nu poată îngriji de oricine, şi nu are o inimă strâmtă, ca să nu poată primi pe oricine. Bucurie se face în cer pentru un singur suflet care se pocăeşte şi intră în această turmă. Cine vrea, poate să facă astăzi Domnului şi lui însuşi bucuria de a se lipi de El, încrezându-se în El şi trăind o vieaţă nouă, în ascultare de El. Atunci va cunoaşte din ce în ce mai bine acest scump glas al Lui şi nu va mai asculta de alt glas.

Scanned by CamScanner

LEPRA ŞI PACATUL

„Isuse, Invăţătorule, ai milă de noi!"
(Luca 17.13).

E lucru cunoscut de toţi că întâmplările din copilărie se ţin mai bine minte. Din copilăria mea, ţin bine minte un lucru pe care cred că n'am să-l uit cât voiu trăi. Nu aveam încă 6 ani, când în satul meu de naştere a intrat holera. Nu cunoşteam ce este holera. Când însă auzeam pe toţi ai mei rostind acest cuvând cu groază, mă îngrozeam şi eu. Pricepeam că trebue să fie ceva rău de tot, ceva aducător de moarte; mai pe urmă însă, deşi numărul celor morţi de holeră sporea, nu ne mai speriam atâta. Ne obişnuiserăm cu ea. De holeră am scăpat, dar fiorii aceia pe care i-am simţit atunci, parcă-i simt şi acum, deşi sunt atâţia ani de atunci.

Şi dacă numai vorba că a intrat holera în sat mi-a adus atâta groază, ce groază ar fi fost să aud că eu însumi m'am îmbolnăvit de holeră!

Dar mai rea decât holera este lepra, boală îngrozitoare şi mult răspândită prin alte părţi. Ce groază pe familia în care unul din ea se îmbolnăvea de lepră şi mai ales pe cel ce se îmbolnăvea! Ştia că o moarte îngrozitoare îl aşteaptă. Şi cât de greu este lucrul acesta!

Leprosul era scos afară din sat sau din cetate, ca să nu mai vină în legătură cu cei sănătoşi. Trăia cum putea din mila alor lui sau a altora. Era dator să păzească el însuşi pe alţii de a veni în legătură cu

Scanned by CamScanner

el şi să strige, când era încă departe cel ce nu ştia de lepra lui: „Necurat! Necurat!“ Zilele şi nopţile treceau greu şi în mari chinuri. Moartea era aşteptarea. Iar dacă se întâmpla să se vindece câte unul, era lucru rar. Rânduieli anume trebuiau împlinite, ca să poată intra iarăşi între ceilalţi oameni.

Evanghelia ne vorbeşte de zece leproşi care, fiind izgoniţi din sat, s'au unit alcătuind o ceată, pentru ca să-şi ducă împreună amarul vieţii lor de oameni leproşi. Dar iată că în acest sat e gata să intre Isus. Leproşii au stătut departe, şi-au ridicat glasul şi au zis: „Isuse, Invăţătorule, ai milă de noi!“ Urmarea o ştiţi: Isus i-a vindecat.

1. Lepra înfăţişează păcatul. Cel bolnav de lepră era îngrozitor la vedere. Slavă Domnului, că noi nu cunoaştem această boală decât din auzite, căci ea nu prea se vede pe la noi, deşi este şi în ţara noastră. Un lepros era tot ce se poate închipui mai scârbos la vedere. Lepra îl umplea de bube; carnea de pe el putrezea de viu; până şi oasele i se strâmbau şi unele cădeau. A zice că cineva a fost lovit de lepră, era totuna cu a zice că de acum s'a sfârşit cu el. Dacă se întâmpla cumva să se vindece vreunul, era socotit ca înviat din morţi.

Dacă ar fi să vedem pe om aşa cum i-a fost sufletul lui când l-a făcut Dumnezeu la început şi l-am pune alături cu ceea ce a ajuns el după căderea în păcat, am vedea în el o fiinţă aşa de departe de ce era la început şi aşa de urîtă, că nu ne-ar veni să credem ochilor. De multe ori, în Scriptură, păcatul este numit o urîciune şi o scârbă înaintea lui Dumnezeu. Şi aşa este! Şi după cum orice om lovit de lepră era socotit ca şi mort, tot aşa orice păcătos este, sufleteşte, mort prin păcate şi fărădelegi (Efeseni 2.1). Iată o vorbă care trebue să ne facă să ne cutremurăm.

Scanned by CamScanner

Dacă această vorbă ar fi vorba mea, aţi socoti-o poate ca o exagerare. Dar este vorba Apostolului Pavel, care a fost insuflat de Duhul Sfânt când a scris epistolele sale, şi vorba lui nu poate să fie decât adevăr şi numai adevăr. Daţi-vă osteneala să-i pătrundeţi înţelesul, dacă acum o auziţi pentru întâia oară. Mă tem însă că aţi mai auzit această vorbă şi aţi trecut repede peste ea. Aşa se face că v'aţi obişnuit cu ea şi nu vă mai îngroziţi. Dumnezeu să vă ferească de împietrirea inimii, fiindcă starea de împietrire este o stare foarte rea.

2. Cei sănătoşi aveau dreptul şi datoria de a scoate pe leproşi din mijlocul lor. Dacă am avea tot atâta grijă să ne ferim de păcat cum ne ferim de o boală molipsitoare, bine ar fi. Auziţi voi, tineri şcolari? In clasa voastră sunt unii colegi, care au apucat pe căi rele şi care, prin vorba şi prin purtarea lor, molipsesc pe ceilalţi. Eu însumi am avut astfel de colegi, care nu se sfiau să se laude cu păcatele lor. Şi cu cât purtarea lor era mai îndrăsneaţă şi mai neruşinată, cu atât se socoteau mai viteji şi mai de laudă. Nu m'aş mira ca şi voi să aveţi colegi sau colege care cutează să-şi bată joc de tot ce este sfânt şi să spună chiar că nu există Dumnezeu, că Domnul Isus Hristos nu este Fiul lui Dumnezeu şi altele. La auzul spuselor lor, clasa râde şi face haz; iar ei se văd încurajaţi şi repetă mereu aceleaşi lucruri, întinând şi necurăţind sufletele celor ce-i ascultă. Dacă într'o clasă s'ar uni numai cinci care să nu facă haz de astfel de prostii, colegii lor ar tăcea şi molipsirea ar fi mai mică. Voi n'aţi ajuns la tărie în gândire şi uşor puteţi să şovăiţi. Despărţiţi-vă de cei ce au apucat pe astfel de căi!

De altfel, orice păcat are în el puterea de a întina, de a molipsi. Vorba necuviincioasă, cuvântul cu două

Scanned by CamScanner

înţelesuri, gluma porcoasă murdăresc sufletul. Lucrul acesta nu-l vede şi nu-l simte decât cel credincios. Pentru el este o durere să audă şi să vadă lucruri care murdăresc. Lot îşi chinuia în toate zilele sufletul său neprihănit, din pricina celor ce vedea şi auzea în Sodoma (2 Petru 2.8). „Ieşiţi din mijlocul lor şi vă despărţiţi de ei, zice Domnul; nu vă atingeţi de ce este necurat şi vă voiu primi“ (2 Corinteni 6.17).

3. Cei zece leproşi s'au adunat în ceată. Da, este adevărată vorba care spune că cin' s'aseamănă s'adună. Hoţii alcătuesc bande, beţivii îşi găsesc tovarăşi de băuturi, desfrânaţii şi chefliii se întovărăşesc, jucătorii de cărţi se adună şi ei, flecarii şi pierde-vară la fel. Ei nu pot să stea singuri, fie din pricină că însăşi patima cere să fie mai mulţi, fie că nu pot să sufere singurătatea, ca nu cumva glasul cugetului să înceapă să-i mustre.

Nevoia de a se aduna o simt însă şi cei credincioşi. Dar pe când ceilalţi merg la prăpăd şi la pierzare prin patimile lor, credincioşii, adunându-se laolaltă, sorb puteri noi, de care au atâta nevoie în lupta care le stă înainte. Pe când pătimaşii sorb împreună otrava păcatului, credincioşii iau împreună hrană din Cuvântul lui Dumnezeu şi slăvesc pe Dumnezeu.

4. Cei zece leproşi „au stătut departe“. Lepra îi ţinea departe de cei sănătoşi. Dar cât de departe de Dumnezeu ţine păcatul pe om! O depărtare mare cât veşnicia! Şi totuşi, Tatăl ceresc, în dragostea Sa faţă de oameni, a făcut aşa ca această depărtare să nu mai fie. „Dar acum, în Hristos Isus, voi care odinioară eraţi depărtaţi, aţi fost apropiaţi prin sângele lui Hristos.... Prin El,... avem intrare la Tatăl“ (Efeseni 2.13 şi 18).

Scanned by CamScanner

5. Leproşii au strigat de departe: „Isuse, Invăţătorule, ai milă de noi!“ Iată strigătul omului care îşi cunoaşte starea în care se află şi vrea să scape.

Ai luat tu vreodată în serios păcatul? Ai încercat tu să trăieşti măcar o săptămână aşa cum vrea Dumnezeu să trăieşti? Ţi-ai zis măcar atât: „Săptămâna aceasta numai voia lui Dumnezeu voiu căuta s'o fac“. O, de ai ajunge la această hotărîre! Nu zic că ea te-ar mântui; sunt încredinţat însă că, în felul acesta, ai vedea că eşti rob păcatului şi în neputinţă de a scăpa de lanţurile lui. Atunci ai striga, cu un strigăt adânc şi serios: „Isuse, Invăţătorule, ai milă de mine!“; iar El te-ar asculta şi te-ar izbăvi de păcat.

O dorinţă aprinsă arde înlăuntrul inimii mele: să vă văd rostind cu drag numele Domnului Isus. Multora vă este şi ruşine să rostiţi numele Lui sau, şi dacă-l rostiţi, îl rostiţi cu sfială şi chiar cu răceală. Daţi-mi putinţa să vă aud cum rostiţi acest nume şi aproape să mă simt în stare să vă spun cum staţi faţă de Domnul Isus.

6. „Când i-a văzut Isus, le-a zis: „Duceţi-vă şi vă arătaţi preoţilor!“ Şi, pe când se duceau ei, au fost curăţiţi“. Minunea s'a făcut. Preoţii, la Evrei, erau singurii care trebuiau să vadă dacă un om are lepră sau dacă un lepros a scăpat de lepră, căci erau învăţaţi din Lege. A se duce deci un lepros la preot, însemna că a scăpat de lepră. Domnul trimete pe cei zece leproşi la preoţi, ca şi cum ar fi fost vindecaţi. Leproşii Îl cred pe cuvânt şi pleacă. — „Ce oameni fără minte!“ ar fi zis un necredincios. „Cu rănile pe ei, fără niciun semn de vindecare, ei pleacă! Pe ce temeiu? Că le spusese Isus? De ce n'au aşteptat întâi să se vadă vindecaţi şi după aceea să plece?“ Noi tot aşa am fi vorbit. Dar aceasta nu dovedeşte decât ne-

Scanned by CamScanner

credinţa noastră, neîncrederea noastră în cuvântul Domnului Hristos. Leproşii aceia însă au crezut şi de aceea au plecat aşa cum erau; şi pe drum s'au vindecat.

Şi astăzi, Mântuitorul tot aşa lucrează. Ţie, care eşti acum lepros, adică în păcate şi departe de Dumnezeu, El îţi spune: „Pocăeşte-te şi crede în Evanghelie" (Marcu 1.15); recunoaşte cu durere starea de păcat în care te găseşti, schimbă-ţi felul de a gândi cu privire la Dumnezeu, la lume şi la tine însuţi, — şi crede vestea bună care ţi se aduce la cunoştinţă, că adică păcatele tale au fost ispăşite pe crucea Golgotei. In clipa în care faci lucrul aceşta, păcatele îţi sunt iertate, eşti curat înaintea lui Dumnezeu şi primit de El în stare de har înaintea Lui. Prin credinţa în jertfa Domnului Hristos, trecutul tău este şters deplin şi o nouă filă începe în vieaţa ta. Lumină se face înlăuntrul tău şi lumină şi în vieaţa ta. Dar numai aşa, adică întâi crezi în Domnul Isus şi Il primeşti ca Stăpân şi Mântuitor, şi după aceea vei vedea înnoirea pe care acum nici n'o bănueşti cât poate să fie de mare. Păcatul nu va mai domni asupra ta, ci Domnul şi Stăpânul pe care L-ai primit.

„Eu cred, — va zice cineva — dar nu simt nimic, care să mă facă să văd că am trecut dela o stare la alta". Nu este vorba de ce simţi, ci de Domnul Isus Hristos, de lucrarea Lui de mântuire şi de cuvântul Lui. Nu te uita deci la ce simţi sau nu simţi tu, ci la Domnul Isus. Şi dacă deocamdată nu simţi nimic, încrede-te în El şi după aceea vei şi vedea ce poate El să facă în sufletul care-L primeşte.

Şi după cum unul din leproşi, când s'a văzut vindecat, s'a întors şi a mulţumit Domnului Isus, tot aşa vei face şi tu când te vei şti cu trecutul şters şi când vei vedea lucrarea Domnului în tine, ca să te izbăvească de orice lanţ de păcat.

Scanned by CamScanner

Fă-mă să aud rugăciunea ta şi aproape să mă cred în stare să-ţi spun cum eşti. Cei mai mulţi nici nu ştiu ce înseamnă a se ruga. Ei se închină, adică îşi fac semnul crucii şi spun câteva vorbe învăţate pe dinafară; dar aceasta nu înseamnă că se roagă. A se ruga înseamnă a sta de vorbă cu Dumnezeu aşa cum te pricepi şi a-I spune tot ce ai pe inimă, aşa cum poţi. Dacă ai de ce să-I mulţumeşti, Ii mulţumeşti; dacă ai să-I ceri ceva, Ii ceri. Dacă nu faci aşa, închinăciunea ta este doar o formă şi o obişnuinţă, iar în sufletul tău nu este credinţa vie, care mântueşte. Cine însă a primit şi are pe Domnul Isus ca Stăpân şi Mântuitor, acela sporeşte în rugăciuni, în mulţumiri şi în cereri.

Nenumărate sunt lucrurile bune pe care le primeşte omul dela Dumnezeu şi pentru toate ar trebui să-I mulţumească. Dar până când omul nu s'a întors la Dumnezeu şi n'a primit pe Domnul Isus, este orb faţă de Dumnezeu şi nu-I cunoaşte nici dreptatea, nici sfinţenia, nici bunătatea, nici iubirea. Abia după ce s'a întors la Dumnezeu, începe să-şi dea seama de toate acestea şi de atunci începe să se şi roage. Negreşit, la început, rugăciunea este foarte simplă şi foarte scurtă, ca vorbirea unui copil care abia începe să vorbească; dar pe cât este de sinceră pe atât de plăcută Domnului este astfel de rugăciune! Mulţumirea îşi are locul ei de seamă. Omul ştie că are păcatele iertate, ştie că este împăcat cu Dumnezeu, ştie că are pace, ştie că este un copil al lui Dumnezeu. Şi pentrucă are toate acestea, mulţumeşte pentru ele cu multă recunoştinţă.

Unit cu Domnul Isus prin credinţă şi stând în necurmată legătură cu El, credinciosul simte cum dragostea Lui se toarnă în sufletul său, îl curăţeşte, îl înnoeşte şi îl sfinţeşte tot mai mult. „El este ca pomul

Scanned by CamScanner

sădit lângă un izvor de apă care îşi dă rodul la vremea sa şi a cărui frunză nu se veştejeşte; tot ce începe duce la bun sfârşit“ (Psalmul 1.3). Vieaţa lui şi cuvântul lui nu pot să fie decât o chemare ca şi ceilalţi să vină la Domnul Isus, care primeşte pe păcătoşi, îi curăţeşte de lepra păcatului, face din ei făpturi noi şi-i duce pe o cale nouă, până îi va primi la El în slavă.

Scanned by CamScanner

CRACIUNUL

„Unde este Impăratul de curând născut al Iudeilor?“ (Matei 2.2).

Intr'o zi ca aceasta, când atâta lume este în faţa ochilor mei, două simţiminte deosebite mă stăpânesc: unul de bucurie, pentrucă voiu putea să vestesc multora Evanghelia, altul de îngrijorare, pentrucă vreau s'o vestesc aşa cum trebue s'o vestesc: cât se poate de simplu, ca să fie înţeleasă de oricine. In adevăr, mintea celor mai mulţi este aşa de robită de grijile şi plăcerile lumii şi aşa de puţin obişnuită cu cele cuprinse în Evanghelie, încât cele mai simple lucruri ale Evangheliei li se par neînţelese.

De multe ori am avut prilejul să mă încredinţez că cei mai mulţi din cei ce se numesc creştini, nu numai că sunt cu totul streini de vieaţa din Dumnezeu şi nu numai că n'au nicio legătură cu Domnul Isus, dar nici măcar nu ştiu ceva lămurit despre El. Dacă ar fi să întrebi astăzi pe fiecare om în parte, care este pricina bucuriei lui într'o zi ca aceasta şi ce înseamnă pentru el naşterea lui Hristos, nu ştiu câţi ar fi în stare să răspundă. Aceasta este pricina care mă face să vorbesc astăzi despre rostul venirii Domnului Isus în lume. Şi ca să fiu mai simplu şi mai lămurit, mă voiu folosi de o istorioară, pe care oricine poate s'o înţeleagă şi s'o ţină minte.

Un împărat a adunat într'o zi pe slujitorii săi şi le zise: „Ştiţi că împărăţia mea este o împărăţie mare. Ştiţi că toţi supuşii mei, ascultând de voia mea, sunt

Scanned by CamScanner

prin aceasta mulţumiţi şi fericiţi. Este însă la marginea împărăţiei mele o ţară, ai cărei locuitori nu ţin seama de voia mea, s'au răzvrătit împotriva mea şi ascultă de alt împărat, care-i duce la pierzare. Le-am spus ce-i aşteaptă dacă rămân în această stare, dar ei nu vor să ia aminte".

Toţi cei de faţă sunt uimiţi. Cum e cu putinţă să se răscoale cineva împotriva unui împărat aşa de bun şi aşa de puternic?

Impăratul urmă mai departe cu vorba: „Aceşti răzvrătiţi trebue să fie aduşi la adevărata cale. Sunt răi, e drept, dar mi-e milă de ei, căci pe cât sunt de răi pe atâta sunt de nefericiţi. Starea în care au ajuns este cum nu se poate mai rea. Din nişte supuşi ai mei, făcuţi pentru fericire, au ajuns robii celui mai rău stăpânitor şi sunt nenorociţi. Cine din voi vrea să meargă şi să-i aducă iarăşi sub ascultarea mea?"

Unul din slujitorii de frunte ieşi în faţă şi zise: „Prea înălţate împărate, trimete-mă pe mine! N'am nevoie să iau cu mine toată oştirea ta, ci numai vreo mie şi cu ei cred că am să domolesc pe aceşti răzvrătiţi". Ceilalţi slujitori voiau să facă şi ei acelaşi lucru. Când deodată se făcu o mişcare prin mulţime. Toţi se dau la o parte cu respect. Era însuşi fiul împăratului, la a cărui vedere tatăl mult se bucură. El zise tatălui său: „Iată-mă, sunt gata să împlinesc voia ta. Slava ta e slava mea, cinstea ta e cinstea mea. Am să mă duc să împac pe acel popor".

O umbră trecu pe faţa împăratului. Ştia cu ce preţ va aduce fiul pe acel popor la ascultare. Il trimese.

Tot palatul e în mişcare. Zăngănit de arme în toate părţile. Fiecare vrea să aibă cinstea să întovărăşească pe fiul împăratului. Fiul însă le făcu semn să înceteze zarva, zicându-le: „Nu e nevoie. Mă duc singur".

Scanned by CamScanner

— „Cum singur?“ strigară slujitorii. „N'au să te primească“.

— „Nu mă vor primi, o ştiu, şi totuşi mă duc singur. Voi aţi putea să-i bateţi, să-i sdrobiţi, dar eu vreau să-i împac, să-i mântuesc. Am să le vorbesc despre dragostea şi îndurarea tatălui meu şi despre slava celor ce fac parte din împărăţia lui. Cu cât mă vor urî mai mult cu atât îi voiu iubi mai mult. Arma mea este iubirea“.

Şi a plecat fiul în ţara răzvrătită, căutând în toate chipurile să aducă la ascultare pe cei rătăciţi. Atâta iubire câtă era în inima lui nu s'a mai văzut niciodată în ţara aceea răzvrătită. In cele din urmă, răzvrătiţii l-au omorît. Dar el a primit şi moartea, pentrucă-i iubea.

Impăratul este Dumnezeu Tatăl. Fiul este Domnul Isus Hristos. Slujitorii sunt îngerii lui Dumnezeu. Răzvrătiţii sunt oamenii de pe pământ. Stăpânitorul lumii acesteia este diavolul. La vremea cuvenită, Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ, s'a întrupat prin puterea Duhului Sfânt, adică a luat chip de om, în toate la fel cu noi, dar fără păcat. Când s'a născut cu trup pe pământ, îngerii L-au slăvit, au cântat şi au arătat şi altora bucuria lor: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte şi pace pe pământ între oamenii plăcuţi Lui“ (Luca 2.14). Ingerii aceştia îmbiau pe oameni să ia parte la bucuria lor, pentrucă însuşi Fiul lui Dumnezeu a venit cu trup pe pământ. Scoală noaptea pe păstori şi-i trimet să vadă pe Domnul cel născut în trup.

De atâtea ori îngerii fuseseră trimeşi de Dumnezeu pe pământ şi văzuseră în lume multă jale şi multă nenorocire. Işi ziceau deci acum că oamenii se vor bucura de venirea Domnului pe pământ; şi se aşteptau fără îndoială ca lumea toată să primească pe Domnul

Scanned by CamScanner

Isus şi să-I urmeze. Mare trebue să le fi fost însă mirarea când au văzut purtarea lumii faţă de Domnul Isus!

Incă dela început, pământul nu vrea să-L primească. Pentru Isus nu se găseşte în Betleem o casă în care să se nască. Parc'ar fi vrut ca Domnul Isus să se nască afară în frig şi să moară. Curând după naşterea Lui, Irod caută să-L omoare, aşa că Iosif şi Maria au fost nevoiţi să fugă cu El în Egipt. Când vin înapoi din Egipt, de frică trebue să locuiască în Nazaret. Iar când Domnul Hristos iese în lume, predicând Evanghelia şi făcând numai bine, în atâtea rânduri oamenii au voit să-L omoare; şi nu s'au lăsat până nu L-au omorît, răstignindu-L pe cruce. După ce a fost dat jos de pe cruce, au avut grija să prăvălească o piatră mare la uşa mormântului, să pună ostaşi de pază şi să pecetluiască piatra, — zicând poate: „Acum am scăpat de El".

Iată cum este lumea! Iată cum s'a purtat ea faţă de Domnul Isus! O singură Fiinţă nevinovată, fără păcat, a venit şi a locuit între oameni pe pământ, dar lumea parcă strigă: „Nu ne trebue, n'avem nevoie de El, vrem să fim lăsaţi în voia noastră, la o parte cu El, moarte Lui!"

Când auziţi aceste lucruri, gândul vi se duce negreşit la oamenii de pe vremea când Domnul Isus era cu trup pe pământ şi-i osândiţi pentru îndărătnicia şi purtarea lor rea faţă de Domnul slavei; şi sunteţi gata să ziceţi: „Astăzi lucrurile s'au schimbat. Cine nu se bucură în ziua de astăzi de Naşterea Domnului? In ce ţară sărbătoarea aceasta nu este o sărbătoare de veselie?"

Aşa este. In toată lumea sărbătoarea aceasta este o sărbătoare de bucurie. Ne întrebăm însă: Ce fel de bucurie simte lumea? Bucuria pentru venirea Dom-

Scanned by CamScanner

nului în lume ca să ne mântuiască, ori bucuria că în aceste zile are parte de odihnă, de hrană mai bună şi de petreceri?

Dar, ca să fim şi mai lămuriţi şi ca să vedeţi că Domnul Hristos este la fel întâmpinat şi astăzi ca şi odinioară, vă voiu aduce înainte următorul gând: Fiecare suflet omenesc, fiecare inimă de om care aude vestea Evangheliei, este o lume în care Domnul Isus vrea să intre, ca să trăiască acolo şi să stăpânească. Da, fiecare om are în el o întreagă lume de gânduri şi de simţiri. Din nefericire, cele mai multe din acele gânduri şi simţiri nu plac lui Dumnezeu, aşa că omul a ajuns să fie înlăuntrul său chiar vrăjmaş lui Dumnezeu. Aşa ne spune Apostolul Pavel. Scriind creştinilor din Colose, el zice despre oameni că sunt vrăjmaşi lui Dumnezeu prin gândurile şi prin faptele lor rele (Coloseni 1.21). Ei bine, într'o astfel de lume vrea să intre Domnul Isus şi, prin Duhul, să ia chip acolo (Galateni 4.19). Câţi vor să-L primească? Câţi nu zic mai de grabă: „Ce să stăpânească El peste mine?" Pentru toate este loc în inimă, cum pentru toţi era loc în Betleem, numai pentru Domnul slavei nu este loc. Da, da, Domnul Isus nu este primit; El n'are niciun amestec în inima şi în vieaţa celor ce-şi zic creştini.

Creştinismul zilelor noastre a ajuns un creştinism — cât mă doare când spun lucrul acesta! — fără Hristos şi fără Evanghelie. Negustorii au câteodată pe la ferestre şi în rafturi sticle înfăşurate cu hârtie frumoasă şi cu etichete frumoase; dar aceste sticle nu sunt puse acolo decât ca să umple un gol şi de aceea sunt pline cu apă care, după un timp, se strică. Grozav s'ar păcăli cine ar socoti că în sticlă este ce scrie pe ea! Aşa este şi creştinismul celor de astăzi: doar un nume, doar o firmă. Inima omului zis creştin

Scanned by CamScanner

este plină de gânduri şi porniri vrăjmaşe lui Hristos şi Evangheliei Lui, chiar când este cineva foarte bisericos şi foarte religios; iar când li se vesteşte Evanghelia şi sunt îndemnaţi să primească pe Domnul Isus în inimă ca Stăpân şi Mântuitor, se întreabă nedumeriţi: „Ce-o mai fi şi asta? Ceva nou, despre care n'am mai auzit până acum!" Şi totuşi îndemnul care li se dă nu este scos din capul vreunui om, ci este cuvânt din Evanghelie: „Dar tuturor celor ce L-au primit (pe Isus Hristos), adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu" (Ioan 1.12). „Noi zicem că L-am primit" vor spune unii. „L-am primit prin botez sau prin împărtăşanie". — A, nu! Primirea Domnului Isus nu se face nici prin botez nici prin împărtăşanie, ci prin credinţă. Luaţi seama bine la cuvintele Evanghelistului Ioan: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în numele Lui"... Şi nu-L primesc decât păcătoşii care s'au încredinţat de păcatele lor, se îngrozesc de urmările păcatelor lor şi caută scăpare. Ei bine, aceştia o află în jertfa Domnului Hristos, prin care, cine crede, capătă iertare de păcate şi, ca să nu mai păcătuiască, primesc pe Domnul Isus ca Stăpân de care ascultă necurmat. Aceştia se bucură în adevăr de Domnul Hristos şi de tot ce este în legătură cu El. Nu numai astăzi, ci oricând ei gândesc şi zic aşa: O, Mântuitorule, ce am fost noi fără Tine? Ce am fi fost noi, dacă Tu n'ai fi venit din cer la noi? Ce am fi fost noi, dacă Tu nu mureai pe cruce pentru păcatele noastre şi dacă n'ai mijloci acum la Tatăl pentru noi? N'am fi avut pace cu Dumnezeu, nu ne-am fi bucurat de iertare şi de mântuire, n'am fi avut vieaţa veşnică...

Celui ce caută cu tot dinadinsul mântuirea şi care se întreabă: „Cum să primesc pe Domnul Isus? Cum

Scanned by CamScanner

să ajung şi eu un copil al lui Dumnezeu? Cum să am parte de iertarea păcatelor mele, de pace cu Dumnezeu, de lumină şi de vieaţă nouă?" — aceluia îi răspund: Să crezi cu tărie în inima ta că Domnul Isus pe cruce a purtat în trupul Său chiar păcatele tale şi le-a ispăşit. Siguranţa iertării tale stă numai în jertfa Domnului Isus. După aceea, încredinţat că dacă ai fi lăsat de capul tău, ai putea să păcătueşti din nou, încredinţat că ai neapărată nevoie de cineva care să te stăpânească şi să te facă biruitor, primeşti în inimă pe Domnul Isus, de a cărui voie te hotărăşti să asculţi în toată clipa. De când ai făcut acest lucru, ştii că El este cu tine în tot locul şi în tot timpul. Ţii seama de lucrul acesta, pentrucă acum crezi, şi din aceasta iese o vieaţă nouă. Ca o fiinţă vie şi adevărată, Domnul Isus te va însoţi pretutindeni, iar tu vei trăi nedespărţit de El. El îţi citeşte gândul, îţi aude vorba şi îţi vede fapta. El te ajută să trăieşti aşa fel încât să poată să rămână cu tine şi să aibă plăcere de tine.

Ţi se pare prea mult ce spun? Dacă acesta îţi este gândul, atunci e ca şi cum ai spune: „In inima mea nu este loc pentru El. Nu vreau să mă gândesc atât de mult şi atât de serios la El. Fac ce pot şi nu vreau să mă schimb". — Ce spun eu în aceste cuvinte este prea puţin; dar şi acest puţin arată lămurit că oamenii nu iubesc pe Domnul Isus şi nu vor să creadă cu adevărat în El şi să asculte de El. Iată cu ce răspund ei la suferinţele Lui: cu nepăsare. Pe de altă parte însă se vaită de greutăţi, de necazuri, de suferinţă, de lipsă de putere şi de mângâiere; iar în faţa morţii sunt îngroziţi şi tremură. De ce? Pentrucă n'au pe Domnul Isus ca Stăpân şi Mântuitor al lor. Cei ce sunt îndemnaţi să-L primească şi nu-L primesc, se aseamănă cu cerşetorul care s'ar văita într'una de foame, cu toate că hrana i-ar sta la înde-

Scanned by CamScanner

mână numai s'o ia; sau cu bolnavul care s'ar văita de dureri, dar nu vrea să ia doctoria ce stă lângă el.

Se bucură oricine de naşterea Domnului Isus? Dacă da, eu aş vrea să ştiu: Ce fel este bucuria lui? Repet această întrebare, pentrucă ştiu bine că în bucuria celor mai mulţi Domnul Isus n'are niciun amestec. Numai atunci bucuria ta va fi bucurie adevărată şi sfântă, când vei putea să zici: Eram rob păcatului şi diavolului, dar Isus m'a mântuit. Pentru mine a venit El aici pe pământ, pentru mine S'a smerit, pentru mine a murit, pentru mine a înviat. El este al meu şi eu sunt al Lui. De aceea tot ce s'a întâmplat cu El, mă priveşte foarte de aproape.

Dacă poţi să spui aceste lucruri cu deplină încredinţare şi dacă aceste lucruri se văd în vieaţa ta, atunci ai înţeles rostul venirii Mântuitorului pe pământ; şi atunci în orice zi te bucuri de El cu o bucurie curată, sfântă şi nepătată, care creşte cu atât mai mult cu cât ascultarea ta de El este mai deplină.

Scanned by CamScanner

CREŞTINĂTATEA DE ASTĂZI

„Iată moştenitorul! Veniţi să-l omorîm şi moştenirea va fi a noastră“ (Marcu 12.7).

La anumite sărbători, şi mai ales la Paşte, Evreii aveau obiceiul să meargă la Ierusalim şi să sărbătorească Paştele împreună. Cine i-ar fi văzut atunci adunaţi acolo în număr mare şi cine ar fi stat să numere jertfele pe care le aduceau ei acolo, ar fi zis fără îndoială: „Credincios popor! Mai credincios nici că se poate!“ Cine însă ar fi luat seama la fiecare Evreu în parte şi l-ar fi văzut cum se înapoia dela sărbătoare şi cum începea să ducă aceeaşi vieaţă ca şi mai înainte, fără nicio schimbare în bine, i-ar fi zis fără îndoială: „De geaba te-ai dus la Ierusalim, căci n'ai venit cu nimic bun de acolo“.

Ce ziceau Evreii despre ei înşişi? Ei se lăudau că sunt credincioşi, că sunt poporul ales, că au Legea lui Dumnezeu, că sunt urmaşii lui Avraam şi altele. Nu odată s'a ivit însă în mijlocul acestui popor un om sau altul trimes de Dumnezeu, om care le vorbea în numele lui Dumnezeu şi le spunea că lui Dumnezeu îi este scârbă de jertfele lor (Isaia 1.10—15), că toată închinăciunea lor este o urîciune înaintea lui Dumnezeu, că Dumnezeu nu poate să se uite cu plăcere la ei atâta vreme cât inima lor rămâne neschimbată. Aceşti oameni grăiau adevărul; dar adevărul ustură; şi de aceea, ca să facă să amuţească aceste glasuri,

Scanned by CamScanner

Evreii îi ucideau. Aşa au făcut ei aproape cu toţi proorocii (Matei 23.37).

Lucrul acesta îl arată Domnul Hristos în pilda cu vierii care se găseşte în capitolul 12 (stih 1—12) al Evangheliei după Marcu.

Mântuitorul întâmpină din partea Evreilor aceeaşi primire ca şi proorocii de odinioară; iar, după El, toţi cei ce sunt în adevăr ai Lui, au parte de aceeaşi soartă ca şi El, dovadă milioanele de martiri, în fruntea cărora stă Ştefan.

Iubiţilor! Să-mi fie îngăduit să vă vorbesc cu toată îndrăsneala pe care mi-o dă Stăpânul căruia îi slujesc. Lumea de astăzi nu este cu nimic mai bună decât Evreii de pe vremea Mântuitorului. Cine ar lua seama cât popor se adună la hramurile bisericilor şi ar sta să judece credinţa oamenilor după numărul celor ce se adună la aceste hramuri, — ar putea să spună că poporul român este un popor credincios. Cine însă ar sta să judece, după Evanghelie, vieaţa de toate zilele a fiecăruia în parte şi a tuturor laolaltă, poate să spună — şi pe bună dreptate — că vieaţa oamenilor dela noi numai vieaţă de creştini nu este. Şi atâta vreme cât inimile rămân aşa cum sunt, de niciun folos nu este toată evlavia dinafară.

Imi dau seama că aceste cuvinte sunt pentru mulţi cuvinte aspre. Ştiu bine că cine se încumetează să vorbească în felul acesta, are să se aştepte la vrăjmăşia celor ce nu vor să fie deşteptaţi din somn. Dar, dacă aş vorbi altfel, n'aş fi credincios Stăpânului meu.

Ne-am obişnuit cu un creştinism de suprafaţă, care stă în împlinirea unor forme religioase. Cine însă cunoaşte Evanghelia Domnului Hristos şi mai ales cine are pe Domnul Hristos şi trăieşte o vieaţă nouă cu El, acela judecă totul în lumina acestei Evanghelii şi vede cu durere cum oameni pe care-i socoteai evla-

Scanned by CamScanner

vioşi, puşi în faţa Evangheliei, îşi dau îndată pe faţă necredinţa lor. Lasă-i însă în ce au apucat, fără să le spui o vorbă despre păcatele şi necredinţa lor, şi atunci vei fi prieten cu toţi. Dar eu nu mă găsesc aici ca să fiu pe placul oamenilor, căci „dacă aş mai căuta să plac oamenilor, n'aş fi robul lui Hristos" (Galateni 1.10).

Ce aţi zice de nişte sentinele puse să dea de ştire când s'ar apropia vrăjmaşul şi care, ca să nu turbure somnul tovarăşilor lor, ar tăcea, iar duşmanul ar veni şi i-ar lua pe toţi?[1]) Ei bine, eu nu vreau să fiu o astfel de sentinelă. Sunt pe deplin încredinţat că se găsesc acum dincolo, în locul de chin, mulţi oameni care scrâşnesc din dinţi împotriva acelora care erau datori să le vestească Evanghelia, dar nu le-au vestit-o. „De ce nu ne-aţi spus? De ce nu ne-aţi strigat? De ce nu ne-aţi lovit chiar, ca să nu ajungem în acest loc de chin?" Ei bine, eu nu vreau să port această vină şi nici voi care veniţi aici ca să ascultaţi Cuvântul lui Dumnezeu, nu trebue să ajungeţi acolo în locul de chin.

Lumea de astăzi nu se deosebeşte de lumea de pe vremea Mântuitorului nici în ceea ce priveşte purtarea ei faţă de Domnul Isus.

Ce au zis vierii din pilda amintită? „Iată moştenitorul! Veniţi să-l omorîm şi moştenirea va fi a noastră". Şi au pus mâna pe el, l-au omorît şi l-au scos afară din vie".

— Dar noi n'am omorît pe Hristos, — va zice cineva. Nici eu nu spun că-L omoară aşa cum L-au omorît Evreii prin mânile Romanilor. Când însă ţi-e totuna dacă este Hristos sau nu este; când în inima şi vieaţa ta Domnul Hristos n'are niciun loc; când

1) Citeşte capitolul 33, stih 1-9 proorocul Ezechiel.

Scanned by CamScanner

gândurile tale nu sunt îndreptate în totul spre El; când toată ziua, toată săptămâna, nu-ţi pasă de loc de Acela a cărui venire în lume înseamnă o minune şi a cărui răstignire înseamnă mântuire, — spune-mi, prin nepăsarea ta, nu dispreţueşti tu până la moarte pe Fiul lui Dumnezeu? Când în fiecare zi, ochii tăi citesc poate mii de slove, dar nu citeşti nicio slovă din Cuvântul Lui, spune-mi înseamnă aceasta cinste, pe care i-o dai Lui? Când, vorbind sau săvârşind ceva, te întrebi numai ce-o să zică lumea, dar nu te întrebi de loc ce zice Dumnezeu, însemnează aceasta credinţă? Când între a fi pe placul lumii şi a fi pe placul lui Dumnezeu, alegi mai de grabă să fii pe placul lumii, — nu L-ai dat la o parte pe Dumnezeu ca şi cum nici n'ar fi?

Aceeaşi pricină care i-a făcut pe acei vieri să înainteze în ura lor şi să ajungă până acolo încât să omoare pe fiul, face şi pe lumea de astăzi să nu creadă în Domnul Isus, să nu se întoarcă la Dumnezeu şi să fie mântuiţi: faptul că pedeapsa întârzie de a veni. „Pentrucă nu se aduce repede la îndeplinire hotărîrea dată împotriva faptelor rele, de aceea este plină inima oamenilor de dorinţa să facă rău" (Eclesiast 8.11). Vierii aceia au bătut pe cel dintâiu trimes şi l-au trimes înapoi cu mâna goală. Negreşit că după această ispravă le-a fost teamă de pedeapsă; dar, în loc de pedeapsă, a venit un alt trimes. Aceluia i-au făcut şi mai rău, căci l-au rănit la cap şi l-au batjocorit. Iarăşi le va fi fost teamă de pedeapsă; dar nici de astădată pedeapsa n'a venit. „A trimes apoi pe mulţi alţii, dintre care, pe unii i-au bătut, iar pe alţii i-au omorît". Teama de pedeapsă se făcuse tot mai mică, fiindcă, altfel, n'ar fi cutezat să facă ce au făcut. Când au văzut pe fiul, au zis unii către alţii: „Hai să-l omorîm! Stăpânul pare nepăsător".

Scanned by CamScanner

Aceasta este una din pricinile pentru care oamenii tot amână pocăinţa şi întoarcerea la Dumnezeu. La fiecare vestire a dreptăţii şi a mâniei lui Dumnezeu împotriva oricărei necistiri a lui Dumnezeu şi a oricărei nelegiuiri a oamenilor (Romani 1.18), omul care aude îşi zice în gând: „Doar n'o fi tocmai aşa! El nu m'a pedepsit până acum şi nici de acum încolo n'o să mă pedepsească. El este aşa de bun!" — Acest „aşa de bun" înseamnă oare „aşa de orb faţă de noi"? O, nu! In Scriptură citim: „Dar, pentrucă mânia Lui nu pedepseşte încă, nu înseamnă că puţin îi pasă de nelegiuire" (Iov 35.15).

Nu v'aţi gândit niciodată, în chip cu totul serios, de ce a trimes Dumnezeu în lume pe Fiul Său şi de ce ne-a dat Evanghelia Sa? Ca să stăm nepăsători faţă de El şi de Evanghelia Lui? Care tată ar putea să stea nepăsător când fiul lui ar fi batjocorit? Care binefăcător ar simţi plăcere, când la binefacerea lui i s'ar răspunde cu dispreţ? Care rege ar putea să fie mulţumit, când nişte osândiţi ar călca în picioare hârtia lui, prin care le vesteşte iertarea (graţierea)?

Amar se înşeală aceia care socotesc îndelunga răbdare a lui Dumnezeu drept o slăbiciune! „Mânia Lui se aprinde de grab" spune Sf. Scriptură (Ps. 2.12); şi tot Scriptura ne îndeamnă să fugim de mânia viitoare (Matei 3.7).

„Ce va face stăpânul viei?" — „Va veni". Iată un cuvânt care trebue să sgudue pe oricine. Omule, cu mărturia lui Dumnezeu în mână, îţi spun: „Va veni". Cine? Acela faţă de care acum stai nepăsător; Acela pe care nu vrei să-L iei ca Stăpân al tău; Acela a cărui răstignire nu vrei s'o crezi ca făcută pentru păcatele tale; Acela care stă acum la uşă şi bate (Apocalipsa 3.20), dar tu nu vrei nici să-i auzi glasul, nici să-i deschizi uşa. „Va veni". Da, va veni iarăşi.

Scanned by CamScanner

Vorba aceasta „va veni“ poate să trezească în suflete două simţiminte deosebite.

Nişte copii se joacă în casă. Au făcut atâta gălăgie! Atâta au supărat pe mama lor! Au spart un lucru de mare preţ. N'au vrut s'asculte nicidecum, cu toate că li s'a spus că o să vină tatăl lor şi o să-i pedepsească. Dar ei fac tot ce ştiu şi tot ce vor. Iată însă că tatăl lor se iveşte pe poartă. „Vine tata!“ zice unul din copii. Cuvântul acesta i-a făcut pe toţi să înmărmurească, pentrucă ştiu că-i aşteaptă pedeapsa.

Alţi copii sunt cuminţi. Ei aşteaptă pe tatăl lor să vină de departe. „O, de ar veni mai curând!“ îşi zic ei, fiindcă tatăl lor le aduce totdeauna daruri frumoase. „Vine tata!“ zice unul din ei. Şi toţi dau fuga la fereastră, bat din palme şi sar în sus de bucurie.

Vedeţi cum acelaşi cuvânt poate să dea naştere la simţiminte cu totul deosebite? Auzind acest cuvânt al Evangheliei că Domnul va veni iarăşi, dacă în adevăr credeţi că Evanghelia este adevărul (Ioan 17.17), unii vor zice: „Vino, Doamne, căci de mult Te aşteptăm şi dorim să Te vedem!“ Alţii însă nu sunt de loc bucuroşi de această venire, ştiind că numai bine nu le va aduce. Mai sunt însă şi alţii care nu ştiu ce ar putea să le aducă această venire: răsplată sau pedeapsă. Ei bine, chiar faptul că ei nu ştiu ce poate să le aducă, însemnează hotărît că nu poate să le aducă decât osândă.

Cu ce ieşiţi acum de aici? Silinţa mea a fost să vă fac să ieşiţi cu încredinţarea că starea lumii de astăzi e cum nu se poate mai rea, că voi sunteţi la fel cu lumea în mijlocul căreia trăim şi că, stând nepăsători faţă de Fiul lui Dumnezeu şi de mântuire, vă încărcaţi cu pedeapsa cuvenită unuia care omoară pe Hristos; că Domnul vine şi atunci, în ce stare Il

Scanned by CamScanner

primim: cu zâmbetul pe buze şi cu mare dor, ori cu fiori de groază şi cutremur? Acestea sunt lucruri care trebue să răscolească sufletul fiecăruia şi să nu-i dea pace până nu va fi pe deplin lămurit asupra lor. Pacea n'o vei afla însă decât în ziua când vei fi sigur de iertarea păcatelor prin sângele care a curs pe cruce pentru tine şi când te vei hotărî să duci o vieaţă nouă, în care Domnul Isus şi numai El să stăpânească. Iar ziua aceea poate să fie chiar ziua de astăzi, după cum scrie în Cuvântul lui Dumnezeu: „Astăzi dacă auziţi glasul Lui, nu vă împietriţi inimile!“ (Evrei 4.7).

Scanned by CamScanner

AN NOU

„Invaţă-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înţeleaptă“ (Psalmul 90.12).

Numele lunii Ianuarie, cu care începe anul nou, vine dela o vorbă latinească, Ianus. Ianus acesta era un idol care avea două feţe pe acelaşi cap: cu una privea înapoi, cu alta înainte. Ori de câte ori începem un an nou, fiecare din noi poate să se uite în amândouă părţile: înapoi spre trecut, înainte spre viitor. Când te uiţi înapoi, fără să vrei, îţi vine să zici: „Repede mai trece vremea!“ Cât eşti copil, un an e ceva; când ai ajuns însă la vârsta bărbăţiei şi mai ales spre bătrâneţe, un an nu mai este mare lucru, căci trece repede (Psalmul 90.10). Vârsta omului s'ar putea asemăna cu suişul unui deal: ţi se pare mult până ajungi în vârf, că de coborît repede te cobori. Şi unde ne duc anii oare? Spre moarte şi veşnicie. Gând amar — nu e aşa? — şi nepotrivit măcar pentru o zi ca cea de astăzi. Cu toate că este adevărat că noi, cu fiecare an ce trece, ne apropiem tot mai mult de moarte, totuşi lumea din Bucureşti are obiceiul să sărbătorească trecerea unui an, deci apropierea de moarte, cu chefuri şi cu beţii până după miezul nopţii.

Plictisit ca de o haină roasă, cu care i s'a urît purtând-o, omul în ziua aceasta a anului nou îşi aruncă privirea mai ales înainte, în viitor, dela care aşteaptă lucruri pe care, anii trecuţi, nu le-a avut sau nu le-a avut aşa cum i-a dorit inima. Dar ce vede în viitor?

Scanned by CamScanner

Nimic, nimic decât... dorinţe. De aceea ziua aceasta este ziua urărilor de bine. Azi şi mâne şi poimâne, prieten cu prieten, rudă cu rudă, cunoscut cu cunoscut întâlnindu-se, îşi urează de bine: ani mulţi, sănătate, belşug, fericire. Bune lucruri! Numai că nu merge după dorinţele şi urările noastre. Este o mână care cârmueşte toate aşa cum voieşte: este Dumnezeu. Ce va aduce voia Lui în acest nou an, cine poate să ştie? Va da El belşug sau secetă, pace sau războiu, îndestulare sau lipsă, cine poate să ştie? Ce va veni în vieaţa fiecăruia: sănătate sau boală, câştig sau pagubă, necazuri sau bucurii, vieaţă sau moarte, cine poate să ştie?

Cu toate acestea, măcar într'o privinţă putem să ştim care este voia lui Dumnezeu în acest nou an care începe: „El voieşte ca toţi oamenii să fie mântuiţi şi să vină la cunoştinţa deplină a adevărului" (1 Timotei 2.4), deci El voieşte ca toţi să primească în inimile lor pe Isus Hristos ca Domn şi să trăiască o vieaţă nouă, ascultând de El. Voieşti şi tu acest lucru? Voieşti şi tu ce voieşte Dumnezeu? E firesc din partea fiecăruia să aibă dorinţa de a trăi încă mulţi ani şi să fie sănătos şi fericit; dar nu trebue să uităm un lucru şi anume: că suntem muritori. Nu ştim ce va aduce viitorul. Ştim însă sigur că mai curând sau mai târziu va aduce neapărat două lucruri: moartea şi judecata (Epistola către Evrei 9.27). Se poate ca aceasta să vină mai târziu, dar, pentru unii din noi, se poate să vină chiar în acest an. Şi atunci? Atunci eşti gata să te înfăţişezi înaintea lui Dumnezeu?

După cum din om în om mergând înapoi ajungi la Adam, tot aşa din an în an mergând înainte ajungi la moarte. Şi atunci?

Scanned by CamScanner

Un tânăr student, bine crescut, deştept şi sârguitor, având să lupte de mic cu multe greutăţi, pe care însă le-a biruit, s'a alipit de un profesor, care — lucru rar — era un om credincios. Stând într'o zi de vorbă cu profesorul său, profesorul a întrebat pe student: „Cum ai de gând să-ţi rânduești vieaţa în viitor?“ — „Mai întâi am să studiez cinci ani cu cei mai buni profesori“. — „Şi după aceea?“ — „După aceea am să fiu şi eu profesor“. — „Şi după aceea?“ — „După aceea am să caut să mă fac cunoscut. Am să muncesc zi şi noapte, ca să mă ridic tot mai sus“. — „Şi după aceea?“ — „După aceea am să fiu înconjurat cu respect de studenţii care mă vor lăuda“. — „Şi după aceea?“ — „După aceea am să mă căsătoresc cât se poate de bine“. — „Şi după aceea?“ — „După aceea cred că voiu avea copii care mă vor face fericit“. — „Şi după aceea?“ — „După aceea voiu scrie cărţi însemnate, aşa că ţara se va mândri cu mine“. — Şi după aceea?“ — „După aceea voiu fi un bătrân mult preţuit şi ascultat“. — „Şi după aceea?“ — „Cum după aceea?“ — „Ei, mai este un după aceea“. — „După aceea...“. Aici studentul îşi pierdu toată voiabună. Ah, acest „după aceea“ se sfârşeşte aşa de dureros, căci după aceea vine moartea şi după moarte, judecata.

Da, iubiţii mei. Nu mă îndoiesc că faceţi multe planuri pentru viitor. Nu uitaţi însă că după toate, toate, urmează un „după aceea“. Dacă aţi voi să vă gândiţi serios la acest „după aceea“, aţi căuta să scăpaţi de groaza lui. Este un mijloc de scăpare şi numai unul. Evanghelia ni-l arată lămurit.

Sufletul omului poate să fie tras din trei părţi deosebite: de o parte este lumea, de alta diavolul şi de alta Domnul Isus Hristos, deci Dumnezeu.

Scanned by CamScanner

— „Lume, ce dai tu ca să cumperi sufletul unui om?“ — „Dau comorile şi averile mele şi mulţumesc dorinţele omului“. — „Este însă o dorinţă pe care tu nu poţi s'o mulţumeşti: dorinţa de a scăpa de groaza morţii şi a judecăţii. Tu grăbeşti moartea, n'o alungi. Deci nu meriţi să ai sufletul unui om“.

— „Diavole, ce dai tu ca să ai sufletul unui om?“ — „Îi dau lumea întreagă, numai să-mi slujească“. — „Dar ce face el cu moartea şi cu judecata? Poţi tu să-l încredinţezi că dincolo nu mai este nimic?“ — „O, de când mă încerc să înduplec pe oameni să creadă că dincolo nu mai este nimic, dar nu izbutesc cu toţi“.

— „Mântuitorule, ce dai Tu pentru un suflet?“ — „Dau vieaţa Mea“. — „Cum aşa?“ — „Da; Eu Mi-am dat vieaţa pe cruce, ca să scap pe oameni de păcate şi Eu le dau vieaţa veşnică“. — „Tu dai cel mai mare preţ şi cu aceasta îi faci cel mai mare bine. Face deci ca Tu să-l ai în stăpânire pentru totdeauna“.

Cui daţi voi sufletul şi vieaţa voastră? Eu am înfăţişat lucrul aşa fel încât, în clipa aceasta, n'aţi putea să daţi alt răspuns decât: „Domnului şi Mântuitorului nostru“. Mă tem însă că acest răspuns nu înseamnă decât doar o simţire trecătoare şi că mulţi, ieşind de aici, vor uita de răspunsul pe care îl dă acum cugetul lor. Totuşi, să ştiţi că numai aşa puteţi să scăpaţi de groaza acelui „după aceea“. Iată de ce, mai pe sus de toate urările bune pe care ni le facem astăzi unii altora, eu vă fac această urare: să ajungeţi să credeţi cu adevărat în Domnul Isus şi, dându-vă inimile Lui, să vă hotărîţi a-L urma fără şovăire. Atunci veţi ajunge oameni noi, cu gânduri noi, cu simţiri noi, cu vorbire nouă, cu vieaţă nouă. Ferice de acela care va putea să însemne anul acesta ca anul în care a în-

Scanned by CamScanner

ceput o vieaţă nouă! Iată fericirea pe care o doresc celor încă nehotărîţi pentru Domnul Isus. Aceasta este fericirea care rămâne şi care birueşte groaza oricărui „după aceea". Tinereţea, sănătatea, averea, bucuria pământească, vieaţa lungă şi orice ar mai fi, sunt urmate de un „după aceea"; însă mântuirea şi vieaţa pe care ne-o dă Domnul Isus sunt pentru totdeauna.

La această stare de har au ajuns unii din cei ce sunt acum aici. Ei şi-au schimbat din temelii lăuntrul şi vieaţa lor, şi trăiesc acum cu Dumnezeu. Ei se roagă zilnic, aducându-i mulţumiri şi cereri, ei citesc zilnic Cuvântul Lui şi se adună cu drag unde pot să audă Cuvântul lui Dumnezeu. Ei au gustat şi au văzut că bun este Domnul (Psalmul 34.8). Acestora le doresc spor în credinţă, în dragoste şi în sfinţenia vieţii.

Când Columb a descoperit America, pământ necunoscut până atunci, a înfipt în pământul pe care s'a dat jos din corabie, steagul ţării sale, ceea ce însemna că în numele regelui său păşeşte pe acel pământ. Tot aşa şi noi păşim într'un an nou, necunoscut încă; să păşim în numele Domnului. Al Lui să fie şi anul ce începem şi a Lui să fie şi toată vieaţa noastră!

Tată ceresc, în numele Domnului Isus, Iţi mulţumim pentru lucrul pe care ni L-ai dat să-l facem în timp de un an. Mulţumim că ne-ai dat să vedem suflete întoarse la Tine. Tu te-ai slujit de noi, nişte unelte aşa de slabe, pentru un lucru aşa de mare. Slăvit să fii Tu! Şi acum, Doamne, cu Tine păşim în noul an, ca nişte ostaşi ai Tăi, cu arma în mână, care este Cuvântul Tău, ca să câştigăm pentru Tine suflete care, smulgându-se din ghiarele lumii, ale păcatului şi ale diavolului, să se alăture de turma Ta. Avem încredere că Tu vei face să sporească în noi lumina şi puterea Duhului Tău Sfânt, prin care ne

Scanned by CamScanner

vei împuternici pentru lucrul la care ne-ai chemat. Tu vei face să crească turma celor aleşi. Cât pentru piedecile care se ridică împotriva noastră, ele ne adeveresc cât de sfânt şi adevărat este Cuvântul Tău, care se împlineşte şi cu noi, cum s'a împlinit şi se va împlini cu toţi aleşii Tăi. Avem nădejde că cu cât greutăţile vor fi mai mari cu atât şi harul Tău va fi mai mare. Doamne, Tu eşti toată nădejdea noastră. In Tine ne încredem. Tu eşti totul pentru noi. Slavă Ţie în veci! Amin.

Scanned by CamScanner

IOAN BOTEZĂTORUL PREDICÂND

„Pui de năpârci! Cine v'a învăţat să fugiţi de mânia viitoare?“ (Luca 3.7).

Doi Evrei din vremea de demult se întâlnesc pe o stradă din Ierusalim şi se salută cu salutarea de pe atunci: Pace ţie! — Pace ţie! răspunde celălalt. Ce mai nou? — Ce, nu ştii? N'ai auzit de proorocul cel nou? — A, de Ioan vrei să-mi spui? — Da, de el. — Am auzit. Am auzit că duce o vieaţă foarte aspră şi în ce priveşte îmbrăcămintea, şi în ce priveşte hrana; iar vorba lui este şi ea tot atât de aspră. Nu ştiu tocmai bine ce învaţă; dar predica lui este deosebită de a învăţătorilor noştri. Ştii cum am învăţat noi dela părinţii noştri. Ştii că noi suntem poporul ales de Dumnezeu şi Ii aducem jertfe. Ei bine, omul acesta nu vorbeşte nimic despre aceste lucruri. El o ţine întruna: „Pocăiţi-vă! Pocăiţi-vă!“ Cu aceasta, el cere celor ce-l ascultă să-şi schimbe din temelii vieaţa, să părăsească păcatul şi să aştepte împărăţia lui Dumnezeu, împărăţie care s'ar fi apropiat. Nu vorbeşte însă nimic despre jertfe, nimic despre curăţiri, nimic despre zeciuială... Mie îmi dă de bănuit acest om. Te pomeneşti c'o fi vreun rătăcit, care strică vechile noastre obiceiuri. Cu toate acestea, poporul aleargă la el cu miile. Ce-o mai fi şi asta? — Şi mie mi se pare că n'ar fi tocmai după datinile noastre strămoşeşti. Nu vrei să mergem şi noi să-l ascultăm?

Aceşti doi Evrei erau farisei, deci oameni cu multă trecere şi învăţaţi, pe care poporul evreu îi preţuia

Scanned by CamScanner

şi-i asculta. Ei, care aveau poporul sub mâna lor, erau cei dintâi care se simţeau îndatoraţi să fie cu băgare de seamă asupra celui ce se apuca să înveţe pe popor. Aşa se face că o ceată dintre ei ajunge într'o zi în pustia unde era Ioan Botezătorul predicând. Ioan îi vede şi îi primeşte cum nu se aşteptau:

„Pui de năpârci! Cine v'a învăţat să fugiţi de mânia viitoare?“ Pui de năpârci? Ce greu cuvânt! Aşa ştii tu, Ioane, să primeşti pe cei ce vin să te asculte? Cu astfel de vorbe, tu, în loc să-i atragi, îi izgoneşti. Nu ţi se pare prea aspru acest cuvânt: „pui de năpârci“? Doar n'or fi aceşti oameni aşa de răi şi de veninoşi ca nişte năpârci! Mulţumeşte-te că au venit să te asculte. La ce le mai ceri socoteală: „Cine v'a învăţat să fugiţi de mânia viitoare?“ Dar Ioan nu se opreşte aici, ci urmează: „Faceţi dar roade vrednice de pocăinţa voastră“. Da, da, şi voi, fariseilor, învăţaţi pe popor că trebue să se schimbe şi să se îndrepte; dar voi cereţi acest lucru numai dela alţii, în timp ce voi înşivă n'arătaţi nicio schimbare. Atâta vreme însă cât veţi rămânea aşa cum sunteţi, mai bine n'aţi mai vorbi. Indreptarea pe care o predicaţi altora, arătaţi-o mai întâi voi în vieaţa voastră.

Eu ştiu — urmează Ioan Botezătorul — că de câte ori vi se spune că Dumnezeu este gata să-Şi deslănţue judecata asupra voastră din pricina păcatelor voastre, voi răspundeţi: „Avem ca tată pe Avraam!“ Da, aveţi ca tată pe Avraam, dar n'aveţi credinţa lui Avraam. Eu însă „vă spun că Dumnezeu chiar şi din pietrele acestea poate să ridice fii lui Avraam“. — Ce înseamnă vorbirea aceasta a ta, Ioane? Cum adică, Dumnezeu poate să facă din nişte pietre fii ai lui Avraam şi să nu facă acest lucru din nişte farisei? Dacă înţelegem bine gândul tău, cu

Scanned by CamScanner

aceasta tu vrei să spui că Dumnezeu ar fi gata să facă mai de grabă din nişte pietre fii ai lui Avraam, credincioşi ca şi Avraam, decât din nişte farisei. Fariseii pretind că sunt credincioşi, şi nu sunt, pe când piatra recunoaşte că este piatră; iar Dumnezeu poate să facă dintr'unul care se recunoaşte păcătos, o fiinţă vie pentru El, pe când într'unul căruia i se pare că aşa trebue să fie cum este, Dumnezeu nu poate să lucreze.

Credeţi oare că Ioan Botezătorul a sfârşit cu vorbele lui aspre?

„Iată că securea a şi fost înfiptă la rădăcina pomilor; deci, orice pom care nu face roadă bună este tăiat şi aruncat în foc". Mai nainte le spusese să facă roade, ceea ce înseamnă că până atunci nu făcuseră; acum le spune că din pricina lipsei de roade bune vor fi aruncaţi în foc. Cum se poate aşa ceva, Ioane? Dar bine, oamenii aceştia nu se închinau şi ei lui Dumnezeu, nu ţineau şi ei, ba chiar cu străşnicie, tot ce au apucat, nu dau ei zeciuială, nu aduceau ei jertfe, nu se rugau ei aşa de mult? Toate acestea n'au niciun preţ? Cum zici tu „în foc"? Tu pari un răzvrătit, care nu vrea să ţină seama de nimic din tot ce a fost până la tine. Ţi-a intrat în cap un lucru şi-i dai zor numai cu el. Tu nu mai ştii alta decât să sperii lumea şi s'o îngrozeşti. Tu ceri prea mult. Tu eşti un om cu totul ciudat. Cine crezi că poate să te urmeze? Cine poate să se schimbe aşa cum ceri tu? In ce fel?

Aici, Ioan îşi lasă asprimea şi zice blând: O, nu vă uitaţi la mine ca şi cum eu aş putea să fac lucrul acesta. „Eu botez cu apă, spre pocăinţă", ca să vă cunoaşteţi, adică, starea voastră şi păcatele voastre cum şi nevoia de schimbare. Este însă Unul care poate să facă acest lucru. „Acela vă va bo-

Scanned by CamScanner

teza cu Duhul Sfânt şi cu foc. Acela îşi are lopata în mână", este deci judecătorul, „îşi va curăţi aria cu desăvârşire şi îşi va strânge grâul în grânar, iar pleava o va arde într'un foc care nu se stinge". Acela este în mijlocul vostru, ca „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii" (Ioan 1.29).

Cine ajunge să cunoască pe Domnul Hristos, cine crede cu adevărat în El şi trăieşte potrivit cu această credinţă, cine îşi hrăneşte sufletul în fiecare zi cu Cuvântul lui Dumnezeu, — acela ajunge să vadă cu durere că lumea aceasta care se numeşte creştină, e mult departe de ceea ce înseamnă cuvântul creştin. Un astfel de om, trecut acum la o stare nouă printr'o credinţă vie şi lămurită, începe negreşit să vorbească celor din jurul lui, arătându-le ce va să zică a fi creştin; şi, vorbindu-le despre Domnul Isus, îi îndeamnă să-L primească, adică să creadă cu adevărat în El şi să trăiască în legătură cu El. Dacă un astfel de om întâmpină răceală, nepăsare şi batjocură din partea oamenilor, nu e de mirare dacă el trece atunci dela bunătatea lui Dumnezeu arătată în Domnul Hristos, la pedepsele aspre care aşteaptă pe toţi cei ce stau nepăsători sau sunt împotrivitori. Iar dacă un astfel de om e în stare să predice şi altora, va fi cu atât mai mult vorbit de rău.

Cei ce nu vor să fie treziţi din nepăsarea lor, găsesc că predica unui astfel de om este prea aspră, dacă nu chiar neînţeleasă şi cu neputinţă de urmat. Cândva a fost aici un om care mi-a spus în faţă că aş fi prea aspru şi că felul meu de a predica în loc să atragă lumea, o alungă. „Prea de multe ori se aude cuvântul de păcătoşi, pierduţi pe veci", zicea el. „Şi apoi prea ceri mult: o schimbare din temelii a vieţii,

Scanned by CamScanner

o vieaţă ca în Evanghelie. Asta va veni, dar cu binişorul, încetul cu încetul". — Aşa vorbeşte oricine n'are dragoste pentru Mântuitorul şi pentru sufletele care trăiesc departe de El şi pe care le aşteaptă o veşnicie de chin. Aşa vorbeşte cine nu cunoaşte cât de îndărătnică şi împotrivitoare este inima omenească. De câte ori n'aş vrea eu să vă spun blând şi rugător: „Iubiţii mei, fără Domnul Isus, mergeţi la pierzare; împăcaţi-vă cu Dumnezeu!" Dar, dacă v'aş vorbi în felul acesta, v'aş vorbi ca unul care nu este sigur de ceea ce spune şi aş arăta că nu prea îmi pasă de mântuirea voastră. Dar iarăşi nu pot să folosesc în totul felul de vorbire al lui Ioan Botezătorul, deşi de multe ori mi se pare că numai acest fel de vorbire ar putea să trezească pe unii.

Nu vă numesc pui de năpârci, căci ar fi prea îndrăsneţ din partea mea şi poate şi nedrept, cu toate că adeseori se găsesc aici de faţă şi oameni care vin cu aceleaşi gânduri ca şi fariseii la Ioan Botezătorul, adică, nu ca să ia ceva pentru ei, ci ca să vorbească de rău pe cel ce predică. Vă vorbesc însă cu toată seriozitatea şi ca din partea lui Dumnezeu: „Fugiţi de mânia viitoare!" Căci în starea în care ne naştem şi în care trăim, nu suntem decât nişte fii ai mâniei şi nu ne aşteaptă decât urgia lui Dumnezeu. Dar Domnul Hristos a venit ca să ne scape de păcate şi prin aceasta de mânia viitoare. El a fost răstignit pe cruce pentru noi şi Şi-a vărsat acolo scumpul Său sânge care ne curăţeşte de orice păcat. Cine crede în El, are iertarea în sângele Lui (Efeseni 1.7); şi cine crede în El, Îi şi urmează trăind o vieaţă sfântă, în care El este Stăpânul. Nu vă legănaţi cu gândul că suntem creştini din moşi strămoşi. Credinţa nu este un lucru care se moşteneşte din tată în fiu. Moştenim obiceiurile religioase, dar credinţa nu. Moştenim mai

Scanned by CamScanner

ales păcatul, dar credinţa nu. După cum fiul unui om învăţat nu moşteneşte dela tatăl său cartea pe care o ştie acela, ci trebue s'o ia el însuşi dela cap şi să înveţe carte, tot aşa şi credinţa este o lumină lăuntrică, un foc, un dar pe care fiecare în parte trebue să-l aibă. Prin credinţă, fiecare suflet care crede, vine în legătură cu Domnul Isus şi se lipeşte de El. Dar aşa şi numai aşa: fiecare în parte, nu cu grămada. Domnul Isus trebue să fie un Mântuitor personal, adică al fiecăruia în parte.

Repetând cuvintele lui Ioan Botezătorul, pot şi eu să spun oricui: „Iată că securea a şi fost înfiptă la rădăcina pomilor". Dumnezeu a amânat până acum moartea ta, pentru ca să afli în Domnul Hristos pe acela care s'a răstignit în locul tău şi, crezând aceasta, să ai iertarea şi să fii împăcat cu Dumnezeu. Nu încetez să arăt îndelunga răbdare şi bunătatea lui Dumnezeu; dar iarăşi nu pot să trec cu vederea judecata care va veni, judecata la care amestecul de acum va înceta: grâul va fi pus de o parte, pleava va fi aruncată pradă focului de veci.

Ştim că, de foarte multe ori, aceia care nu iau în serios Cuvântul lui Dumnezeu şi nu vor să cunoască acest Cuvânt, la auzul acestor lucruri, învinuesc de mândrie pe cel ce le grăieşte şi-l vorbesc de rău. Acestora cred că numai felul aspru de predică al lui Ioan Botezătorul li s'ar potrivi. Sunt însă şi alţi oameni care judecă sănătos şi caută în adevăr mântuirea. Acelora le arătăm, ca şi Ioan Botezătorul, pe Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii; şi, dacă ei Il primesc ca Stăpân şi Mântuitor, ajung la starea în care pot să zică: „Bine că am scăpat!" Un astfel de om nu găseşte nicio asprime prea mare. Ioan Botezătorul, cel atât de îndrăsneţ şi de aspru faţă de farisei şi de saduchei, era faţă de Mântuitorul aşa de smerit.

Scanned by CamScanner

Cu cât mai îndrăsneţ era el faţă de cei făţarnici, cu atât mai smerit era faţă de Domnul Isus.

Cine chiamă pe alţii la Domnul Hristos, două lucruri de seamă vesteşte: dreptatea lui Dumnezeu şi dragostea Lui, păcatul şi harul. Cine n'a primit pe Domnul Isus ca Stăpân şi Mântuitor al său, are să audă mustrări şi ameninţări: dreptatea şi mânia lui Dumnezeu; dar va auzi şi despre Domnul Isus, asupra căruia s'a deslănţuit toată această mânie pe crucea de pe Golgota, pentru ca, oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă vieaţa veşnică. Cine însă a primit prin credinţă pe Isus Hristos ca Domn, a scăpat pentru totdeauna de judecată şi de osândă (Romani 8.1) şi se bucură de starea de har în care se găseşte.

Care este partea ta, iubite ascultător: dreptatea şi mânia lui Dumnezeu sau dragostea şi harul Domnului Hristos? Chibzueşte bine şi, dacă n'ai ales încă, alege acum cât mai este vreme de ales. Dacă alegi ceea ce trebue să alegi, adică pe Domnul Isus, şi trăieşti în ascultare de El, partea ta este iertarea, împăcarea, pacea şi vieaţa sfântă, iar dincolo slava veşnică; dacă însă stai nepăsător faţă de El şi de marea mântuire pe care ne-a câştigat-o El, atunci partea ta nu poate să fie alta decât sbucium, trudă, turburare, amar, temeri, nemulţumire aici, iar dincolo şi mai mare durere şi chin, un chin veşnic. Cine ştie cât de curând secura morţii te va trimete de aici dincolo şi atunci ce vei face? Este oare locul de chin veşnic ceva de dorit? Este cerul de dispreţuit? Este mânia lui Dumnezeu o sperietoare? Este sângele Domnului Hristos fără putere? Este lucrarea Lui ceva neînsemnat? Mântuirea noastră care a pus în mişcare cerul şi a costat atât de mult pe Fiul, este ea ceva care poate să te lase nepăsător? Fugiţi de mânia viitoare şi veniţi la Domnul Isus, fiindcă la El suntem bine adăpostiţi.

Scanned by CamScanner

ZACHEU

„Zacheu s'a dat jos în grabă şi l-a primit cu bucurie" (Luca 19.6).

Starea sufletească a lui Zacheu era atât de rea că, dacă ar fi zis cineva că şi Zacheu o să ajungă odată om credincios, ar fi fost luat în râs. Cum era Zacheu înainte de a primi pe Domnul Isus în casa sa, uşor ne putem închipui. Ne este destul să ştim că era vameş, — ba încă mai mare peste vameşi — şi că era bogat. A fi vameş însemna a avea cea mai urîtă slujbă, fiindcă vameşii erau în slujba duşmanului care stăpânea ţara, Romanul. Evreii urau de moarte pe Romani şi cu atât mai mult pe aceia dintre ai lor care intrau în slujba Romanilor. Vameşii, fiind în slujba Romanilor, erau socotiţi ca ieşiţi din rândul neamului lor şi dispreţuiţi ca şi păgânii. Când un fariseu se întâlnea cu un vameş, ori îl ocolea, ori, dacă nu putea să-l ocolească, îi scuipa în faţă şi trecea mai departe. Pe lângă aceasta, toţi vameşii erau lacomi după avere; şi ca să-şi strângă averi, nu se dădeau înapoi dela nicio nedreptate. Iar Romanului ce-i păsa?! El ţinea să-şi primească dările cuvenite; ce se lua pe deasupra, putea să intre în punga celor ce strângeau dările. Şi tocmai acest lucru îl făceau vameşii. Cât de priceput trebue să se fi arătat Zacheu în această slujbă, dacă a ajuns să fie mai mare peste vameşi! Şi cât de mult trebue să fi înşelat el, ca să ajungă bogat. Căci era în adevăr bogat. Era dispreţuit de cei din neamul lui, dar nu-i păsa. El avea avere. Că o strân-

Scanned by CamScanner

sese pe căi necinstite, asta nu dovedea — cum s'ar zice în ziua de azi — decât că a fost om deştept. Să se mai fi gândit el vreodată la Dumnezeu şi la veşnicie? Cine ştie!

Slujba lui şi grija averii agonisite îi stăpânea fără îndoială toată fiinţa lui. Şi apoi, de atâtea ori, averea dă celui bogat putinţa să-şi petreacă, deci să-şi împrăştie gândurile şi să nu aibă vreme pentru o gândire mai serioasă la lucrurile nevăzute şi veşnice. Zacheu putea să fie şi aşa.

Omul acesta a auzit fără îndoială vorbindu-se despre Isus din Nazaret şi s'a născut atunci în el dorinţa să vadă pe Isus. Intr'una din zile, s'a răspândit vestea că Isus vine în Ierihon. „Acum am prilejul să-L văd" îşi va fi zis Zacheu — şi, grăbit, a intrat în mulţime. Dar nu putea să vadă pe Isus din pricină că era mic de statură. Dorinţa de a-L vedea a crescut însă şi mai mult şi l-a făcut să alerge înainte şi să se sue într'un dud, care era pe marginea drumului, pe unde avea să treacă Isus. Om în toată firea se sue în dud ca un copil! Dar ce nu face omul când este stăpânit de o dorinţă înfocată! Acum, două priviri s'au întâlnit: una a lui Zacheu şi alta a Mântuitorului. Domnul Isus se opreşte şi-i zice: „Zachee, dă-te jos de grabă, căci astăzi trebue să rămân în casa ta!" Nu ştiu ce se va fi petrecut în sufletul lui Zacheu la auzul acestor cuvinte; cred însă că de nu l-ar fi strigat pe nume, ar fi crezut că Isus porunceşte altcuiva să se dea jos. „Zacheu s'a dat jos în grabă şi L-a primit cu bucurie". In sufletul lui Zacheu s'a petrecut atunci o schimbare, care înseamnă trecerea dela starea de om păcătos la starea de om mântuit. Domnul însuşi zice: „Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta, căci şi el este fiul lui Avraam. Pentrucă Fiul omului a venit să caute şi să mântuiască ce era pierdut". Alţii puteau

Scanned by CamScanner

să murmure că Isus a intrat în casa unui păcătos ca Zacheu, dar Zacheu nici că s'a gândit la acest murmur. In sufletul lui s'a petrecut o minune. Indată a şi trecut la faptă, căci zice: „Doamne, jumătate din avuţia mea o dau la săraci; şi dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit". Un Zacheu nou începea să trăiască o vieaţă nouă.

Acesta este Zacheul din Evanghelie. In starea lui de mai nainte sunt însă foarte mulţi oameni. Gândul lor nu este decât la averea lor. Iată de pildă pe Evrei. Poporul acesta a fost întotdeauna pornit să se închine viţelului de aur, banului; şi se închină şi astăzi. Dar nu numai între Evrei, ci şi între Neamuri, adică între noi celelalte popoare, idolul acesta, banul, are atâţia închinători. Intrebaţi pe un băiat sau pe o fată mai mare de zece ani ce ar dori să aibă şi veţi vedea că mai toate dorinţele lor se pot strânge în vorba „bani", căci se zice că, dacă ai bani, ai de toate. Atât de jos am căzut în această privinţă încât, nu rareori, furtul nu mai trece drept un lucru rău şi de osândit, ci este socotit ca deşteptăciune. Şi dacă cineva se apucă să spună că lucrul acesta este un păcat înaintea lui Dumnezeu, primeşte răspunsul: „Ce înapoiat eşti! Cine se mai întreabă astăzi dacă un lucru place lui Dumnezeu sau nu? Este drept că mai de mult lumea se mai gândea la Dumnezeu, dar astăzi sunt alte vremuri. Vieaţa şi-a schimbat înţelesul ei de odinioară, pentrucă toate s'au schimbat. Şi atunci, cine poate să-şi agonisească, în orice fel, mijloace de traiu, bine face!"

Dela o vreme încoace bate în suflete o vijelie aşa de sălbatică încât dărâmă orice gând sănătos. Vijelia aceasta aduce o tot mai mare pustiire. Pustiirea este chiar acum aşa de mare că te întrebi cu groază: „Mai este vreo scăpare? Satana şi slujitorii lui îşi fac de

Scanned by CamScanner

cap. Nebunia i-a cuprins parcă pe toţi. Mai este ceva de făcut? Se mai poate face ceva?"

De multe ori oamenii se mulţumesc doar cu arătarea relelor şi simt un fel de uşurare când le văd înfăţişate aşa cum sunt. Se prea poate ca, auzind aceste lucruri, unii să simtă un fel de răcoreală pe suflet, fiindcă se mai găsesc şi oameni care să aibă curajul să vorbească pe faţă. Ca să putem avea însă un folos, ne trebue încă un lucru: să ne judecăm pe noi înşine. Să ne întrebăm singuri: „Sunt eu mai bun ca cealaltă lume? Are vieaţa mea o ţintă mai înaltă decât vieaţa celorlalţi? Gândirea mea, dorinţele mele, vieaţa mea sunt ele altfel decât ale celorlalţi oameni? Nu cumva şi eu sunt la fel cu toţi ceilalţi şi atunci, la ce bun să judec pe alţii şi să nu mă judec mai bine pe mine însumi?"

Căci trebue s'o spun apăsat: atâta vreme cât cineva nu s'a apropiat de Domnul Isus, rămâne în aceleaşi lanţuri de păcate care înfăşoară pe toţi oamenii. Când însă începe să simtă o nemulţumire de sine şi o dorinţă după ceva mai înalt, vreau să zic după Domnul Isus, atunci vede neputinţa în care se află de a scăpa de lanţurile care-l ţin legat, cum şi împotrivirea lumii care nu vrea să-l vadă altfel decât este ea. Zacheu nu putea să vadă pe Isus, iar lumea îl împiedeca să-L vadă.

Dar Zacheu nu s'a lăsat împiedecat mai departe. S'a smuls din lume şi s'a suit în dud. Zică lumea ce-o vrea, râdă cât o vrea, el trebue să vadă, să cunoască pe Isus. Şi dorinţa i-a fost împlinită. In timp ce sta acolo sus şi privea ţintă spre Isus, iată că şi Isus priveşte spre el. Privirile lor se întâlnesc. Dorinţa din sufletul lui Zacheu era tot mai aprinsă şi atunci Domnul îl chiamă pe nume. Cât va fi tresărit Zacheu când a auzit pe Domnul Isus, zicându-i pe

Scanned by CamScanner

nume! Da, El ne cunoaşte pe toţi pe nume. Şi ce cinste pentru Zacheu să poată primi pe Domnul Isus în casa sa! El ascultă de vorba pe care i-o spune Domnul Isus „dă-te jos de grabă“ şi cu aceasta începe ascultarea lui de Domnul Isus. Ce urmează nu este altceva decât creşterea ascultării lui de Domnul Isus.

Ochii Domnului sunt însă acum îndreptaţi asupra fiecăruia din noi, deci şi asupra ta care asculţi aceste cuvinte şi-ţi zice: „Dă-te jos! Smereşte-te şi recunoaşte că ai nevoie de Mine. Astăzi eu trebue să rămân în casa ta“. Eşti gata să-L primeşti? Eşti gata să-i deschizi inima? Eşti gata să asculţi de tot ce-ţi va spune El?

„Ce înseamnează a primi pe Isus?“ poate să întrebe cineva. Nimic mai simplu. Ce înseamnă a primi pe un oaspete de seamă? Ce înseamnă a primi pe cel mai mare binefăcător al tău, care te-a scăpat de o nenorocire şi care s'a arătat gata să-şi dea vieaţa ca s'o scape pe a ta? Nu înseamnă aceasta o mare cinste şi o mare bucurie? Insuşi Impăratul slavei vrea să locuiască în inima ta! Dacă la această dorinţă a Lui, tu răspunzi: „Da, Doamne, vreau să te primesc în inima mea; mă bucur că Tu vrei să fii aşa de aproape de mine, chiar în inima mea; este o mare cinste pe care mi-o faci şi în acelaşi timp un mare ajutor, fiindcă sunt pe deplin încredinţat că, dacă Tu eşti cu mine, n'are să mă mai stăpânească niciun păcat şi n'au să mă mai doboare ispitele de tot soiul; mă bucur că-Ţi arăţi o astfel de dorinţă şi că mă faci în stare s'o împlinesc“ — înseamnă că lucrul s'a făcut. El a şi intrat în inima ta prin Duhul Său cel Sfânt. De acum ai să ţii seama de acest fapt: că El este cu tine, pentrucă L-ai primit. Şi dacă în casa ta este un lucru care nu-i place, El îţi va spune, iar

Scanned by CamScanner

tu îl vei asculta şi vei îndepărta acel lucru. Dacă în vorbirea ta se strecoară cuvinte care nu-i plac, El îţi va spune şi te va face în stare să îndepărtezi ce este rău; ba încă te va face în stare să spui alte cuvinte din cuvintele Lui. El este cu tine şi când scrii. Şi dacă în scrisul tău se strecoară lucruri care nu-i plac, El îţi va spune acest lucru şi te va face să înlături ce nu-i place. Dacă ai la tine vreun lucru de furat, El îţi va spune aceasta şi îţi va da putere să întorci acel lucru celui păgubit, cerându-i iertare şi spunându-i că Domnul Isus te face să-i înapoiezi lucrul furat. Dacă un prieten te pofteşte să mergi cu el undeva, tu vei întreba întâi pe Domnul tău şi El îţi va spune dacă să mergi cu acela sau să nu mergi. Dacă te afli undeva unde se petrec lucruri care nu plac Domnului, El îţi va spune lucrul acesta şi te va face în stare să părăseşti acel loc primejdios.

Am citit că un vestitor al Evangheliei a fost poftit odată la o nuntă împărătească. Şi pentrucă era foarte bine văzut la curte, a îndrăsnit să ceară voie să mai aducă un prieten cu el. Greu lucru a cerut, dar, după oarecare stăruinţă, cererea i-a fost ascultată. In ziua nunţii, vestitorul Evangheliei a venit şi, la vremea potrivită, s'a aşezat la masă ca toţi ceilalţi. Când însă oamenii au prins la chef şi au început să vorbească cum au ei obiceiu când trec măsura la băutură, vestitorul Evangheliei s'a sculat dela masă, ca să plece. „De ce pleci?“ l-a întrebat prinţul. — „Pentrucă Prietenul meu îmi spune să plec“. — „Cine este acel prieten, fiindcă văd că eşti singur?“ — „Prietenul meu este Isus Hristos. El nu mai poate să rămână acum aici şi nici eu“.

Iubiţilor! Nu este aşa că voi credeţi că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu şi Mântuitorul lumii? Nu este aşa că voi credeţi că El a murit pentru păcatele

Scanned by CamScanner

voastre şi că a înviat din morţi? Nu este aşa că voi credeţi că El este Dumnezeu binecuvântat în veci, deci pretutindeni de faţă? De ce vi s'ar părea că Mântuitorul vă cere prea mult, când vă cere să-i daţi inima? Ştiu de ce. Nu-L cunoaşteţi şi, pentrucă nu-L cunoaşteţi, nu-L iubiţi. O, de L-aţi iubi cu adevărat! Atunci nimic nu vi s'ar părea prea mult. Ferice de casa lui Zacheu, când Domnul a spus: „Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta"! Ferice de orice suflet din clipa în care poate să spună: „De acum am primit pe Domnul Isus, de acum sunt al Lui şi vreau să rămân al Lui. Eram pierdut, chiar mort în păcate şi fărădelegi, dar El m'a aflat şi m'a mântuit. De aceea, Lui vreau să-i slujesc cât voiu trăi, pentru ca şi întreaga veşnicie tot cu El să fiu".

Lucrează Tu, Doamne, ca să duci aceste suflete la starea în care, cu bucurie şi după adevăr, să poată să grăiască astfel de cuvinte, spre slava Ta!

Scanned by CamScanner

MÂNDRIE ŞI SMERENIE

„Dumnezeule, îţi mulţumesc că nu sunt ca ceilalţi oameni...". „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!" (Luca 18.11,13).

Când pui alături două colori, alb şi negru, se face ceea ce în limba cărţilor se numeşte contrast, adică albul pare foarte alb, negrul foarte negru.

In pilda cu vameşul şi fariseul, Mântuitorul pune alături mândria cu smerenia şi, din această alăturare, mândria iese foarte nesuferită, iar smerenia foarte plăcută.

Trebue să spun că prin cuvântul fariseu nu se mai înţelege astăzi ce se înţelegea odinioară prin acest cuvânt. La început, fariseii erau oameni foarte religioşi şi aveau o foarte mare râvnă pentru Legea lui Dumnezeu, silindu-se să împlinească poruncile ei. Din această pricină, se şi bucurau de multă trecere în faţa poporului evreu. Aşa a fost însă numai la început. Pe vremea Mântuitorului, silinţa pe care şi-o dădeau ei ca să ţină Legea lui Dumnezeu, nu mai era pentru Dumnezeu, ci mai numai de ochii lumii: ca să fie lăudaţi de oameni. Aşa s'a făcut că au ajuns să pună tot mai mare preţ pe lucrurile dinafară, în timp ce inima le-a rămas plină de făţărnicie şi de vicleşug. Iată de ce au fost aşa de aspru mustraţi de Domnul Hristos. Şi de atunci, cuvântul de fariseu n'a mai însemnat om ales, deosebit de ceilalţi, ci făţarnic şi viclean.

Alături de un astfel de om mândru de purtarea

Scanned by CamScanner

lui, Mântuitorul pune pe unul care nu-şi făcea despre el altă părere decât că este un păcătos. Acesta este vameşul.

Domnul Isus ne face să-i vedem şi să-i auzim pe amândoi cum se roagă. Da, şi după felul cum se roagă cineva, poţi să-l cunoşti cum este. Fă-mă să te aud cum te rogi şi aproape să mă cred în stare să-ţi spun cine eşti. Cum se roagă unul şi cum se roagă celălalt?

Fariseul a păşit înainte şi cu mânile şi fruntea ridicate în sus, a început să se roage în sine astfel: „Dumnezeule, Iţi mulţumesc că nu sunt ca ceilalţi oameni: hrăpăreţi, nedrepţi, preacurvari sau chiar ca vameşul acesta". Gândesc că acest om grăia adevărul, când spunea că nu era ca ceilalţi oameni. Făcea însă o foarte mare greşeală, când se judeca pe sine, asemănându-se cu ceilalţi oameni. Ce, dacă alţi oameni fac atâtea păcate, pe care eu nu le fac, după ei are să mă judece Dumnezeu? Dacă un om ar fi să fie judecat numai în asemănare cu alt om, atunci puşcăriaşul închis la Văcăreşti ar putea să zică: „Iţi mulţumesc, Doamne, că nu sunt ca cei închişi la Slănic sau la Ocnele-Mari". Asta ar face din el un nevinovat? Dacă nu este la Ocnele-Mari, ci numai la Văcăreşti, nu mai este un hoţ?

Dar de ce fariseul se aseamănă cu cei hrăpăreţi, nedrepţi, preacurvari şi cu vameşul acela? Pentru ca, din asemănarea cu aceia, el să iasă deasupra, ca om cu vieaţă sfântă. Dacă vrei să te măsori după oameni, fariseule, de ce nu te măsori cu un Avraam, cu un David, cu un Isaia, cu un Ilie? Ştiu de ce: pentrucă, alături de aceştia, nu te mai poţi lăuda. Sau şi altfel: de ce te judeci după oameni, şi nu te judeci după Legea lui Dumnezeu? Ştiu de ce: Dumnezeu are

Scanned by CamScanner

atâtea porunci, iar tu ţi-ai ales din ele numai pe unele şi, în tinereţea lor, îţi pui toată nădejdea ta.

Iubiţilor! Dacă, din mijlocul lumii în care trăim, am alege pe cei mai răi oameni şi ne-am asemăna cu ei, am fi poate un fel de îngeri pe pământ. Vecinul cutare are obiceiul să bea, eu n'am acest obiceiu, deci eu sunt cel mai cumsecade om. Vecinul celălalt joacă cărţi, eu nu joc, deci eu sunt cel mai cumsecade om. Cutare este un desfrânat, eu nu sunt ca el, deci eu sunt cel mai cumsecade om. — Sau aşa: doamna cutare se aseamănă cu doamna cutare şi zice: Vezi? Ea este toată ziua pe drum, eu îmi văd de casă, deci eu sunt mai bună decât ea. Ea în fiecare săptămână are joc de cărţi în casă, eu n'am, deci eu sunt mai bună ca ea. Doamna cutare nu se gândeşte decât la modă, eu îmi fac numai ce-mi trebue neapărat, deci eu sunt mai bună decât ea. Despre doamna cutare, gura lumii vorbeşte fel şi chip, despre mine nimeni nu poate să zică nimic...

Dar oare, dacă eu nu fac ce face cutare om, sunt prin aceasta mai bun decât el? Dacă Dumnezeu ar scoate înainte pe cei mai răi dintre oameni şi ne-ar judeca după ei, atunci negreşit n'am merita decât laudă. Dar după cum la tribunale, oamenii nu sunt judecaţi după oameni, ci după legi, — tot aşa şi Dumnezeu judecă după legea Sa. Fariseul din pildă ţinea seama de Lege şi împlinea unele lucruri din ea, în deosebi postea de două ori pe săptămână şi da la Templu a zecea parte din toate veniturile lui. Un lucru bun. Cine poate să zică altfel? A posti cineva regulat două zile pe săptămână şi a da la Templu a zecea parte din toate veniturile, era ceva, era chiar mult, era un lucru care dovedea — ar zice cineva —

Scanned by CamScanner

că el avea credinţă. Cu toate acestea, iată ce spune Mântuitorul în capitolul 23 al Evangheliei după Matei (stih 23—26): „Vai de voi, cărturari şi farisei făţarnici! Pentrucă voi daţi zeciuială din izmă, din mărar şi din chimen, şi lăsaţi nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila şi credincioşia; pe acestea trebuia să le faceţi, şi pe acelea să nu le lăsaţi nefăcute. Povăţuitori orbi, care strecuraţi ţânţarul şi înghiţiţi cămila! Vai de voi, cărturari şi farisei făţarnici! Pentrucă voi curăţiţi partea de afară a paharului şi a blidului, dar înăuntru sunt pline de răpire şi necumpătare. Fariseu orb! Curăţă întâi partea dinăuntru a paharului şi a blidului, pentru ca şi partea de afară să fie curată". Care va să zică, Mântuitorul socotea aceste lucruri ca o nimica toată, atâta vreme cât lăuntrul lor, inima lor, nu era curăţită.

In zilele noastre, a posti şi a veni la biserică este socotit ca un lucru bun; şi atâţia oameni trec drept credincioşi, numai pentrucă mai fac aceste două lucruri. Dumnezeu se uită însă la inimă; acolo trebue să se facă o adâncă schimbare, acolo trebue să ardă un foc a cărui văpaie să încălzească şi să lumineze pe om în întregime.

Felul cum se roagă fariseul este nesuferit, pentrucă îşi dă pe faţă mândria. „Bine fariseule, — îţi vine să zici — înaintea oamenilor care nu-ţi cunosc inima, poţi să te lauzi; cum poţi însă să te lauzi înaintea lui Dumnezeu? La drept vorbind, dacă tu eşti un om fără niciun cusur, nici n'ai nevoie de Dumnezeu... In felul cum te lauzi că eşti, poţi să trăieşti şi fără Dumnezeu, căci tu nu zici: „Doamne, Iţi mulţumesc că mi-ai dat părinţi care s'au îngrijit de creşterea mea, m'ai ferit să nu cad în păcate şi în patimi urîte, m'ai făcut să am plăcere de Legea Ta...". Dacă te-ai

Scanned by CamScanner

fi rugat aşa, am fi văzut în tine un om care îşi pune încrederea în Dumnezeu. Atunci cu El te-ai fi lăudat, nu cu tine; şi mândrie n'ar mai fi fost".

Prin faptul că se socotea fără cusur, fariseul singur se osândea să nu mai dea înainte. Ani de zile să fi trăit de atunci încolo, aceleaşi lucruri ar fi făcut şi aceeaşi rugăciune ar fi spus.

Nu cumva şi tu, iubite ascultător, eşti în starea lui? Nu cumva şi tu pui preţ pe unele lucruri dinafară, şi nu pe lăuntrul inimii tale?

Dar iată că alături de acest fariseu mândru, Mântuitorul pune pe un vameş smerit.

Vameşii vă sunt cunoscuţi. Ei erau socotiţi ca cei mai mari păcătoşi. Văd în mintea mea pe acest vameş ajungând bogat pe căile ştiute; dar îl văd şi nemulţumit. De ce? Şi-a pus nădejdea în avere ca să fie fericit; dar averea nu poate să dea fericirea pe care o aşteaptă omul dela ea. De aceea îl văd în mintea mea îngândurat şi nemulţumit. Slujba şi-o face fără tragere de inimă. Grijurile multe îl fac tot mai supărăcios. „Ce să fie?" se întreabă nevastă-sa. „Ce să fie?" se întreabă el însuşi. Şi nemulţumirea creşte. O, de-ar putea aceia care şi-au pus nădejdea în avere, să vă spună dacă atunci când au ajuns bogaţi, au ajuns şi mulţumiţi, toţi v'ar mărturisi că n'au avut mulţumirea la care s'au aşteptat! Intr'o zi, vameşul porneşte spre Templu. El la Templu?! Nu se teme că unii ar putea să-l arate cu degetul. Acolo, despărţit de lume, stând în chip deosebit singur în faţa lui Dumnezeu, îşi cunoaşte mai bine starea, se ascunde într'un colţ, ca să nu fie văzut de oameni, şi încearcă să se roage. Sufletul îi este însă adânc sbuciumat şi nu găseşte să spună decât aceste cuvinte: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!"

Scanned by CamScanner

Ce rugăciune! O telegramă scurtă, dar mult cuprinzătoare, trimisă lui Dumnezeu. In ea este vorba de cele mai însemnate lucruri: de Dumnezeu, de mila Lui şi de păcat, deci de iertare şi împăcare. Poate să fie ceva mai însemnat ca aceste lucruri? Poate să fie om care să nu aibă nevoie de ele?

Vameşul acesta ar fi putut să spună: „Este drept, Doamne, că sunt un păcătos; dar nu sunt mai păcătos decât cutare şi cutare. Am nedreptăţit, am furat; dar oare numai eu am făcut lucrul acesta? Şi apoi, pe lângă atâta rău, am mai făcut şi câte un bine. Sunt un păcătos, e adevărat, dar nu aşa de păcătos pe cât mă crede lumea". Dacă s'ar fi rugat în felul acesta, i s'ar fi dat pe faţă gândul ascuns că, deşi păcătos, totuşi se simte bine aşa cum este şi doreşte să rămână aşa.

Dar nu. Cu adâncă încredinţare, el zice: Dumnezeule, sunt un păcătos, un mare păcătos, cel mai mare păcătos, ai milă de mine! In mine nu e nimic bun, sunt plin tot de păcate. — El nu se mai uită la cei din jur, ci la Dumnezeu, în care e scăparea şi mântuirea. Parcă vezi în el un om care este gata să se înnece şi cere ajutor. Dumnezeu este totdeauna gata să ajute pe astfel de oameni şi le îndreaptă privirile spre crucea de pe Golgota, în care se arată dreptatea şi sfinţenia Lui care pedepseşte păcatul, dar şi bunătatea şi iubirea Lui care iartă şi primeşte pe păcătosul care crede în această jertfă. Un astfel de om nu se mai laudă cu sine însuşi şi nu se mai încrede în sine însuşi, ci se laudă şi se încrede în Dumnezeu, care l-a iertat şi i-a dat o vieaţă nouă.

Din clipa în care vameşul s'a rugat aşa cum s'a rugat, a fost un alt om. Nu eu spun lucrul acesta, ci Domnul Isus. „Eu vă spun că mai de grabă

Scanned by CamScanner

omul acesta s'a pogorît acasă socotit neprihănit (adică iertat şi împăcat cu Dumnezeu) decât celălalt". Şi când Domnul Isus Hristos zice: „Eu vă spun", îndoială nu mai poate să fie.

Putem să însoţim, cu închipuirea noastră, pe acest om în drumul lui spre casă. Faţa îi este senină şi blândă. Are în el însuşi mărturia că Dumnezeu l-a ascultat şi l-a primit. Soţia a văzut numaidecât ceva deosebit pe faţa lui şi se miră. „Doamne, ce-o fi cu el?" îşi zice ea în gând. „Nu mai este posomorît şi îngândurat. Nu mai vorbeşte aspru şi poruncitor". Ca niciodată, el îşi chiamă blând copiii şi-i întreabă dacă au fost cuminţi. Aşezându-se la masă, zice: „Să mulţumim lui Dumnezeu pentru darurile pe care ni le pune înainte". Mirarea celor din jur merge crescând. Acum prinde prilejul să le spună ce este cu el: „M'aţi văzut îngândurat şi aveam de ce. Cu toate averea pe care mi-am agonisit-o, n'aveam pace şi odihnă în sufletul meu. Astăzi m'am îndreptat însă spre Dumnezeu şi i-am mărturisit starea mea. El m'a primit. De acum vieaţa mea a luat o întorsătură nouă: spre Dumnezeu şi numai spre El. De acum voia Lui va fi voia mea, de El vreau să ascult, căci m'a iertat şi m'a mântuit".

Dorinţa arzătoare a inimii mele este ca, la lumina Cuvântului lui Dumnezeu, orice om să-şi cunoască adevărata stare a sufletului său, stare de păcat şi de pierzare, ca să poată să ia apoi mântuirea care i se întinde în dar prin credinţa în Domnul Isus Hristos. De câte ori vestesc Evanghelia Domnului nostru, de atâtea ori Dumnezeu îndreaptă prin mine o chemare către voi. Cine primeşte această chemare, poate să iasă de aici un om nou, ducând cu el bucuria vameşului iertat şi mântuit. Cine însă crede că e destul de

Scanned by CamScanner

bun, destul de credincios, destul de înţelept şi n'are nevoie de mântuirea lui Dumnezeu, acela este şi rămâne în starea fariseului, care s'a întors acasă aşa cum venise.

Cuvintele cu care Domnul sfârşeşte pilda aceasta şi cu care sfârşesc şi eu predica mea, sunt: „Oricine se înalţă, va fi smerit; şi oricine se smereşte, va fi înălţat".

Scanned by CamScanner

INTOARCEREA LA DUMNEZEU

„Şi s'a sculat şi a plecat la tatăl său" (Luca 15.20).

Gândul că am să predic unor oameni care, în mare parte, nu mai sunt străini de Noul Testament, este pentru mine o uşurare. Mii de bucăţi din această carte s'au răspândit până acum între şi prin cei ce vin aici la predică. O bună parte din cei ce se adună aici, citesc în fiecare zi din această carte. Lucrul acesta este pentru mine nu numai o uşurare, ci şi o nădejde: că cele vestite se vor ţine mai bine minte, deoarece se vor lega de lucruri cunoscute.

Voiesc să vorbesc astăzi despre pilda cu fiul risipitor, care este, poate, cea mai frumoasă din pildele Evangheliei.

Celor ce cunosc Noul Testament, poate că li s'a şi dus gândul acum la capitolul 15 al Evangheliei după Luca, unde se găseşte această pildă.

Cei ce au ascultat chemarea lui Dumnezeu şi s'au întors la El, nu pot să citească această pildă decât cu mare înduioşare, poate şi cu lacrimi. In ea este atâta bogăţie că nu ştii la ce să te opreşti mai întâi: la felul cum cade omul în păcat şi se depărtează de Dumnezeu, la starea în care duce păcatul pe om, la trezirea din această stare, la întoarcerea lui la Dumnezeu, la bucuria Tatălui ceresc, la bucuria slujitorilor Lui, la starea fericită a fiului întors... N'aş vrea să trec peste niciunul din aceste lucruri de preţ, ca să puteţi ieşi de aici bine hrăniţi.

Scanned by CamScanner

Fiul acesta care îşi ia partea de avuţie este chipul şi înfăţişarea oricărui om. In adevăr, orice om este înzestrat de Dumnezeu cu vieaţă, cu trup, cu simţuri, cu mădulare, cu suflet, cu puteri sufleteşti: minte, inimă şi voinţă. Dar omul nu ţine socoteala că acestea sunt bunuri date lui spre folosinţă şi că de folosirea lor, bună sau rea, va trebui să dea odată seama, ci, urmând pornirilor sale rele, dă la o parte pe Dumnezeu, adică nu ţine seama de El, şi trăieşte după placul său. Nu este de mirare atunci că, afundându-se tot mai mult în păcat, depărtarea de Dumnezeu se face tot mai mare, iar vieaţa ajunge o risipă şi o bătaie de joc de bunurile încredinţate lui.

Urmăriţi pe tânărul din pilda aceasta şi vedeţi-l în închipuirea voastră cum părăseşte casa părintească. Sănătos şi cu punga plină, i se pare că abia acum poate să răsufle în voie, nestingherit de nimeni. Şi începe să ducă vieaţa aşa cum îi dorea inima: în destrăbălări.

„Nu este omul slobod să facă ce vrea?“ va zice cineva. — Ba da, răspundem noi. Dar face el totdeauna ce este bine? Nu. Pentrucă în loc de a sluji lui Dumnezeu, el slujeşte păcatului. Cei mai deştepţi oameni fac adeseori cele mai urîte fapte, tocmai pentrucă sunt deştepţi. Şi-au pus mintea în slujba păcatului şi ajung până acolo încât nu mai socotesc păcatul păcat. De câte ori nu se găsesc în mânile tinerilor cărţi, în care, cei ce le scriu, oameni deştepţi, încearcă să arate că desfrânarea nu este un păcat! Şi apoi aceiaşi oameni se plâng că lumea este aşa de stricată! Nu trebue să vă închipuiţi însă că numai desfrânarea aduce înstrăinarea de Dumnezeu, ci orice alt păcat. Dela înstrăinarea de Dumnezeu şi până la tăgăduirea lui Dumnezeu, nu este mare depărtare. Luaţi de pildă minciuna, care este aşa de obişnuită

Scanned by CamScanner

şi aşa de răspândită. Spune-i unuia pe care îl vezi bine că minte: „De ce minţi? Minciuna este un păcat“ şi el îţi va răspunde fără multă gândire: „Asta e acum! Dar numai eu mint? Şi apoi Dumnezeu n'o să stea să asculte toate ale noastre!“ In astfel de cuvinte se arată nu numai o neascultare faţă de Dumnezeu, neascultare care duce neapărat la o înstrăinare de El, căci El ajunge pentru tine o fiinţă de care nu te mai sinchiseşti, dar şi o tăgăduire a lui Dumnezeu, căci un Dumnezeu, care nu vede şi n'aude toate, nu mai este Dumnezeu. Şi aşa, orice păcat este mai întâi o neascultare de Dumnezeu, apoi o răceală şi o înstrăinare de El, şi ajunge până la tăgăduirea pe faţă a lui Dumnezeu.

Cine spune: „Cred în Dumnezeu“, dar trăieşte în păcat, nu grăieşte adevărul. Ori crezi cu adevărat că este Dumnezeu şi atunci nu mai poţi să trăieşti în păcat; ori trăieşti în păcat şi atunci nu mai poţi să zici că tu crezi cu adevărat în Dumnezeu. Una din două. Iată de ce am spus şi o repet că păcatul este mai întâi o neascultare, apoi o depărtare şi înstrăinare de Dumnezeu şi sfârşeşte cu tăgăduirea lui Dumnezeu.

Ce se întâmplă însă? Unii rămân mereu în starea aceasta; alţii ies din ea şi se întorc la Dumnezeu. Prin ce? Prin vestirea Evangheliei Domnului Isus Hristos. Această vestire trebue să arate omului starea în care se găseşte şi prăpastia spre care merge, dar şi putinţa de a scăpa prin credinţa în Domnul Isus Hristos.

Cei ce au ajuns să creadă în Domnul Isus Hristos, cei ce se ştiu spălaţi de păcatele lor prin sângele care a curs pe crucea de pe Golgota şi sunt astfel împăcaţi cu Dumnezeu, cei ce urmează Domnului Isus ca nişte oi din turma Lui, aceia se uită cu milă la semenii lor care aleargă după mulţumire şi fericire, dar n'o gă-

Scanned by CamScanner

sesc, pentrucă n'o caută în Dumnezeu. Credincioşii adevăraţi nu se pot opri de a le spune acestora: „Am fost şi noi ca voi. Şi noi am umblat pe căile pe care umblaţi voi acum, căutând mulţumire şi fericire. Dar ceea ce n'am putut să dobândim pe aceste căi, am căpătat prin credinţa în Domnul Isus Hristos, care ne-a curăţit de păcatele noastre şi căruia ne-am hotărît să-i urmăm".

Voi care n'aţi făcut încă pasul de a vă întoarce la Dumnezeu şi vă lăudaţi că sunteţi mulţumiţi aşa cum sunteţi, vă înşelaţi amar. Dacă am şti noi că sunteţi în adevăr mulţumiţi şi că mulţumirea voastră este ceva statornic, credeţi-ne că n'am cuteza să vă tulburăm această mulţumire. Dar ştim bine că sufletul vostru tânjeşte după altă stare. Acesta e un lucru sigur, numai că voi nu mai auziţi acum lămurit glasul cugetului şi sufletului vostru.

Despre tânărul din pildă citim că şi-a venit în fire. Cine îşi vine în fire, dacă nu omul ameţit, zăpăcit, leşinat? Tocmai aceasta este starea în care duce păcatul pe om. Gândiţi-vă la tânărul din pildă! La început era vesel, bogat, voios; dar mai pe urmă a ajuns sărac, sdrenţăros, murdar, flămând, nenorocit. Când a pornit de acasă, a intrat pe uşa de cristal în palatul plăcerilor; şi după ce a petrecut un timp acolo, a trebuit să iasă pe uşa din dos, care l-a dus în ogoarele unde păşteau porcii. Acolo a început să ducă lipsă tot mai mare şi să sufere. Ah, suferinţă, în mâna lui Dumnezeu, tu eşti plină de binecuvântări! Foamea l-a făcut pe acest tânăr să-şi vină în fire şi să zică: „Câţi argaţi ai tatălui meu au belşug de pâne, iar eu mor aici de foame! Mă voiu scula, mă voiu duce la tatăl meu şi-i voiu zice: „Tată, am păcătuit împotriva cerului şi împotriva ta şi nu mai sunt

vrednic să mă chem fiul tău; fă-mă ca pe unul din argaţii tăi!“ Frumoasă pocăinţă, venită în urma cunoaşterii stării lui!

Dar poate va zice cineva: „Slavă Domnului, eu n'am căzut niciodată aşa de rău!“ Pe acela, eu îl întreb acum: Dacă n'ai căzut într'o stare ca a lui, în starea în care te găseşti poţi să te numeşti un copil al lui Dumnezeu? Şi dacă răspunzi „da“, te întreb mai departe: Pe ce te întemeiezi dacă pretinzi că eşti un copil al lui Dumnezeu: pe închipuirea ta sau pe Cuvântul lui Dumnezeu? Pe ceea ce faci şi pe ceea ce eşti tu, sau pe ceea ce a făcut şi pe ceea ce este Domnul Isus pentru tine?

Sunt oameni care ajung să-şi dea seama că starea în care se găsesc nu este bună şi îşi zic în gând: „*Nu mai merge, trebue să mă schimb*“; dar rămân tot aşa cum au fost. „Decât o baniţă de bune hotărîri mai bine un bob de lucrare“, a zis cineva. Tânărul nostru când a zis „mă voiu duce“, a şi luat toiagul şi, aşa cum era, a pornit îndată, fără nicio întârziere. Astfel a pus capăt stării în care se găsea şi s'a întors acasă.

Tocmai aceasta o cere şi Evanghelia: să părăseşti păcatul şi să te întorci la Dumnezeu. Unii vor fi crezând poate că întoarcerea la Dumnezeu este doar o părere de rău pentru un păcat sau altul şi o cunoştinţă ceva mai lămurită despre Dumnezeu, în timp ce vieaţa lor rămâne aceeaşi, trăind adică în vechile lor păcate. Dacă aceasta ar fi întoarcerea la Dumnezeu, atunci tânărul din pildă ar fi trebuit să vină la tatăl său, cu sticla cu băutură în mână, cu cărţile de joc în buzunar şi cu vreo desfrânată la braţ. Ar fi fost aceasta pocăinţă? Nu. Aceasta ar fi fost mai de grabă o bătaie

Scanned by CamScanner

de joc de tatăl său şi o şi mai mare durere pentru el.

Alţii aşteaptă să se facă întâi mai buni şi după aceea să se hotărască să urmeze Domnului Isus. Apoi dacă tânărul din pilda noastră ar fi aşteptat să facă mai întâi rost de ceva haine, de ceva ghete, de ceva hrană pentru drum şi abia după aceea să pornească spre casă, ar fi murit acolo de foame şi n'ar fi mai văzut pe tatăl său. El însă a pornit acasă aşa cum era şi bine a făcut.

Am citit că un pictor voia să zugrăvească chipul fiului risipitor. A căutat pe la închisori, pe la casele de adăpostire a săracilor, pe stradă, un om care să semene, după părerea lui, cu fiul risipitor şi după al cărui chip să-l poată zugrăvi; dar n'a găsit pe nimeni. Intr'una din zile întâlneşte pe stradă un cerşetor, care i s'a părut nimerit pentru ce-şi pusese el în gând să facă. Apropiindu-se de acest cerşetor, îi spuse că-i va da o plată bună dacă va veni a doua zi acasă la el, căci are de gând să zugrăvească ceva după chipul lui. Cerşetorul a primit şi a doua zi a fost la pictor acasă. Cum l-a văzut, pictorul s'a uitat lung la el, ca şi cum l-ar fi întrebat ce caută acolo. — „Dumneavoastră mi-aţi zis să vin" zise cerşetorul. — „Eu? Nu te cunosc. Cum era să-ţi zic să vii la mine?" — „Mi-aţi spus să vin la ora zece la dumneavoastră". — „Poate altul, dar eu nu. La ora asta eu aştept pe un cerşetor". — „Apoi eu sunt acela". — „Cum?" — „Da". — „Ce-ai făcut?" — „M'am curăţit şi eu puţin, m'am îmbrăcat cu ce am mai bun şi aşa am venit". — „Dacă este aşa, atunci nu mai am nevoie de dumneata. Eu voiam să vii aşa cum erai, căci numai aşa puteai să-mi fii de folos".

Aşa primeşte şi Dumnezeu pe păcătoşi, adică aşa cum sunt. Gândul de a se face cineva mai întâi bun

Scanned by CamScanner

şi după aceea să primească pe Domnul Isus ca Stăpân şi Mântuitor, însemnează amânare, şi amânarea este lucru primejdios.

Nu putem să trecem cu vederea graba cu care fiul risipitor a venit acasă. Indată ce şi-a dat seama de starea lui, a pornit spre casa părintească. In istoria Rusiei se găseşte o întâmplare ciudată. Un ţar a murit pe neaşteptate. Prim-ministrul a venit noaptea la princesa moştenitoare a tronului şi i-a spus că trebue să primească coroana împărătească. Princesa sta pe gânduri, căci îşi dădea seama ce răspundere îşi lua asupră-şi. Văzând-o că stă pe gânduri, prim-ministrul a rugat-o să-l asculte puţin şi i-a spus că dacă nu primeşte să fie împărătească, o să aibă parte de închisoare şi de cele mai grozave chinuri; dar dacă primeşte, va avea deosebita cinste de a purta pe cap coroana întregei împărăţii şi a fi persoana în faţa căreia oricine se va pleca. Şi a adăugat: „Alegeţi una din două; dar numaidecât, chiar în noaptea aceasta". Cunoscând aceste două stări, princesa n'a mai stat pe gânduri şi a primit să fie împărătească.

Tot două stări i s'au înfăţişat şi fiului risipitor: sau mizeria şi chinul şi după aceea moartea cea mai urîtă, sau casa părintească cu toate bunurile ei. Aceleaşi stări ni le înfăţişează şi Evanghelia: sau rămâne cineva în păcat şi atunci viitorul şi veşnicia nu sunt decât chin, sau trece de partea Domnului Isus şi atunci află în El iertarea şi vieaţa veşnică. Nimeni n'ar trebui să mai stea pe gânduri.

Timpul a trecut, şi ascultarea cu luare-aminte îşi are şi ea marginile ei; de aceea nu pot să mă opresc mai mult la primirea pe care i-a făcut-o tatăl când fiul a ajuns acasă. Când l-a văzut tatăl, i-a alergat înainte, i-a căzut pe umăr şi l-a sărutat mult. Intrând

Scanned by CamScanner

în casă, a poruncit să-i dea haina cea mai bună, să-i pună inel în deget şi încălţăminte în picioare şi să facă ospăţ mare. Să urmărim acum, cu închipuirea, pe fiu după ce s'a aşezat la masă. Tatăl e lângă el şi se bucură. Fiul îi zice cu tristeţe: „Ah, tată, trecutul meu!“ Tatăl îl sărută şi îi zice: „Nu mă gândesc la el“. — „Tată, ce fericit mă simt!“ Tatăl îl sărută din nou şi îi zice: „Eşti copilul meu“. — „Tată, mă tem ca nu cumva, în nebunia mea, să plec iarăşi de acasă. Leagă-mă cu ceva, ca să rămân mereu aici“. Tatăl îi răspunde: „Te-am şi legat. Te-am legat cu recunoştinţă şi iubire; amintirea stării în care ajunseseşi şi din care ai scăpat, n'o vei uita; iar starea de care te bucuri acum aici, te va face să sporeşti în recunoştinţă, iubire şi ascultare. Şi aşa vei rămânea mereu aici“.

Când un credincios, copil al lui Dumnezeu, citeşte Noul Testament, nu poate să nu se ducă cu gândul la trecutul său plin de păcate. „Ah, Doamne, trecutul meu!“ Dar Cuvântul lui Dumnezeu răspunde şi Duhul Sfânt adevereşte că trecutul îi este şters prin sângele care a curs pe cruce. Gândindu-se mai departe la ceea ce ar dori să fie, zice: „Ah, sunt aşa de slab şi mi-e frică să nu cad“. Domnul ne vine însă în ajutor cu făgăduinţele Sale şi ne spune că nimeni nu ne va smulge din mâna Sa (Ioan 10.20). El se ţine de cuvânt şi ne şi iubeşte nespus de mult. Acest lucru este adeverit de Cuvântul lui Dumnezeu (Sf. Scriptură), care nu se schimbă, şi de toţi credincioşii din toate timpurile.

O, de v'aţi întoarce toţi la Dumnezeu! Bucuria voastră ar fi mare şi bucurie mare ar fi şi în cer. Tocmai în vederea aceasta vi se vesteşte Evanghelia, prin care vi se aduce la cunoştinţă că, pentru jertfa Domnului Hristos, Dumnezeu primeşte pe oricine se

Scanned by CamScanner

pocăeşte şi crede în Domnul Hristos, şi astfel se întoarce la El. Chiar dacă nu vedeţi că sunteţi în starea în care ajunsese fiul risipitor, tot să vă întoarceţi la Dumnezeu. Aveţi neapărată nevoie să faceţi lucrul acesta, pentrucă, altfel, puteţi să muriţi în păcatele voastre, şi atunci este vai şi amar de voi; dar, dacă vă întoarceţi la Dumnezeu, primirea cu bucurie, iertarea, pacea, vieaţa nouă şi slava veşnică este partea voastră.

Scanned by CamScanner

SIMEON. MÂNGÂIERI

„El aştepta mângâierea lui Israel şi Duhul Sfânt era peste El“ (Luca 2.25).

„Şi iată că în Ierusalim era un om numit Simeon“. Despre acest Simeon se scrie foarte pe scurt. Sfânta Scriptură, a zis cineva, este scrisă ca o telegramă, ceea ce înseamnă scurt şi cuprinzător. Dacă despre Simeon ar fi scris un om oarecare, ne-ar fi dat de sigur o carte întreagă, care însă nu ne-ar fi spus mai mult decât ne spune Cuvântul lui Dumnezeu. Acest Cuvânt ne spune unde locuia Simeon, cu ce se îndeletnicea el şi în a cui tovărăşie trăia. Simeon locuia în Ierusalim. El ducea o vieaţă sfântă şi era drept faţă de oamenii în mijlocul cărora trăia; şi aceasta, pentrucă era om cu frica lui Dumnezeu. Cel mai ales lucru pentru el era să aştepte mângâierea lui Israel, adică pe Mesia. Duhul Sfânt era peste el şi îl călăuzea.

Ce nevoie este să ştim mai mult? Ce nevoie este să ştim când s'a născut, dacă a fost căsătorit sau nu, dacă a avut copii sau nu. Dacă, la moartea unui om, se poate spune despre el că era un om drept şi cu frica lui Dumnezeu, că aştepta mângâierea Domnului şi că Duhul Sfânt era în el, s'au spus cele mai bune lucruri, care se pot spune despre un om.

Omul acesta aştepta mângâierea lui Israel. Da, cei mai aleşi oameni din Vechiul Testament trăiau în aşteptarea Celui ce avea să vină; şi cu cât cineva era mai ales, cu atât dorinţa după Mesia era mai mare.

Scanned by CamScanner

Cât de mare trebue să fi fost la Simeon dorinţa aceasta, dacă Cuvântul lui Dumnezeu ne-o arată ca pe lucrul de căpetenie din vieaţa lui! Dumnezeu răspunde acestei dorinţe, spunându-i că nu va muri până nu va vedea pe Hristos. Şi unde avea el să întâlnească pe Cel Aşteptat dacă nu la Templu? Dar vremea trecea şi Cel Dorit nu mai venea. Simeon îmbătrânea din zi în zi şi în cele din urmă, ca să meargă la templu, va fi fost nevoit să-şi ia toiagul bătrâneţelor. Şi se va fi aşezat bătrânul acolo, ca la pândă. Cine îl va fi văzut stând mereu în acelaşi loc, îi va fi zis: „Tot aici, bătrâne Simeoane?“ — „Tot“ va fi răspuns bătrânul. Ce ştia cealaltă lume de nădejdea lui! Cealaltă lume mergea la Templu din obişnuinţă şi fără nicio ţintă bine lămurită; el însă mergea acolo cu o ţintă anumită, pe care ceilalţi n'o cunoşteau. Nu mă îndoiesc că ispititorul, adică diavolul, îi va fi şoptit adeseori: „Simeoane, nu mai vine; ai aşteptat destul“; dar Simeon îşi va fi zis: „Nu se poate să nu vină; Dumnezeu nu minte“. Iar când preotul Zaharia a ieşit mut din Templu, Simeon va fi fost acolo şi, prin acest semn, nădejdea i se va fi întărit. Acum bătrânul aştepta mai mult ca oricând. Picioarele nu-l mai slujeau cum se cuvine, totuşi le silea să i se supună.

Intr'o dimineaţă, iată că Domnul Isus este adus la Templu de mama Sa. Duhul îi descopere lui Simeon că acesta este Cel Aşteptat. Şi atunci bătrânul, uitându-şi de bătrâneţe, lasă toiagul din mână şi întinzând mânile spre Prunc, îl luă în braţe şi începu să preamărească pe Dumnezeu, zicând: „Acum slobozeşte în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău. Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o să fie, înaintea tuturor popoarelor, lumina care să lumineze neamurile şi slava poporului Tău Israel“.

Scanned by CamScanner

De acum deci el poate să moară, căci ceea ce a aşteptat s'a împlinit: a văzut pe Domnul. Acesta era rostul vieţii lui.

Iubiţilor! Este frumoasă râvna voastră de a veni aici, dar trist lucru este că nu sunteţi toţi însufleţiţi de acelaşi gând. Unii din voi cunosc pe Domnul Isus ca Mântuitor al lor şi este o bucurie pentru ei să li se vorbească despre acest scump Mântuitor; alţii însă nu-L cunosc aşa cum trebue să-L cunoască şi vin aici din obişnuinţa pe care şi-au făcut-o sau au moştenit-o. Dar numai atunci osteneala voastră va fi răsplătită, când veţi căuta ceva, căci numai cei ce caută, află. O, de aţi căuta fiecare să cunoaşteţi pe Domnul Isus, aşa cum Il înfăţişează Evanghelia! De L-aţi primi în inimă! El este aproape de fiecare din noi şi aşteaptă să fie primit. Noi nu trăim în vremuri ca acelea în care trăia Simeon, adică nu trăim aşteptându-L să vină, pentrucă El a venit şi ne-a mântuit. Noi n'avem acum decât să-L primim, aşa cum ne spune Cuvântul lui Dumnezeu: „Fiule, dă-mi inima ta!“ (Proverbe 23.26). „Iată Eu stau la uşă şi bat. Dacă aude cineva glasul Meu şi deschide uşa, voiu intra la el, voiu cina cu el şi el cu Mine“ (Apocalipsa 3.20). Deci, cine Il primeşte în inimă, se bucură de cea mai strânsă legătură cu El.

Era greu pentru bătrânul Simeon să deosebească pe Domnul Isus în mulţimea aceea de copii, care erau aduşi la Templu; dar Duhul Sfânt i L-a arătat. Pentru noi cei de astăzi este mult mai uşor să cunoaştem şi să primim pe Domnul Isus, căci cu cât veacurile trec, cu atât Domnul Isus se arată mai mare şi mai biruitor.

Simeon aştepta „mângâierea lui Israel“, adică pe Mesia, Hristos. Astăzi, Domnul Hristos aşteaptă pe

Scanned by CamScanner

oricine să vină la El. E destul din partea omului să dorească după Domnul Isus şi îndată El este lângă el. El cercetează inima şi rărunchii (Apocalipsa 2.23), deci partea cea mai adâncă a fiinţei omeneşti. Şi dacă acolo este o dorinţă după El, ochii Lui o văd şi răspunde la aceasta cu iubire. Eşti, să zicem, într'o odaie şi stai de vorbă cu o mamă. In odaia de alături se află copilul ei mic. Copilul s'a deşteptat din somn şi începe să scâncească. Tu n'auzi nimic, dar la un timp vezi pe mamă că se scoală dela locul ei şi-ţi spune că s'a deşteptat copilul. Urechea ei aude aşa de bine glasul copilului ei! Oare urechea Domnului să audă mai puţin bine suspinul acelora care doresc după El şi-L chiamă cu toată inima?

Domnul Isus este mângâierea şi tăria celor ce cred în El. Mângâierea pe care o dă El întrece orice închipuire. Ea e mai tare decât flăcările focului, decât cruzimea fiarelor, decât cele mai îngrozitoare chinuri. Lucrul acesta s'a văzut nu ici colea, ci la milioane de martiri, adică la acei creştini care au fost omorîţi din pricina credinţei lor în Domnul Hristos. Şi astăzi, mângâierea şi tăria pe care o dă Domnul Isus e mai tare decât orice ispită, orice suferinţă şi orice necaz. Câtă pace şi seninătate arată adevăraţii credincioşi şi astăzi în suferinţe şi în încercări! Care este însă mângâierea şi tăria celui ce n'are pe Domnul Isus, când vine suferinţa peste el? Care este mângâierea părintelui necredincios sau cu o credinţă care nu este credinţă, când îşi vede copilul murind? Să se uite şi să vadă cum moartea îi ia copilul pentru totdeauna şi să-şi spună că aşa este mersul lumii? Este aceasta o mângâiere? Care este mângâierea şi tăria omului, când alţii se ridică împotriva lui? Să zică: „Aşa e lumea"?! Care este mângâierea şi tăria omului pe patul de boală şi de

Scanned by CamScanner

moarte? Care îi este nădejdea? Ah, câtă nevoie de mângâiere are această lume aşa de suferindă şi ce rău că n'o caută acolo unde se poate găsi!

Cine are pe Domnul Isus ca Stăpân şi Mântuitor este mângâiat. Lucrul acesta îl văd şi necredincioşii sau cei ce au o credinţă care nu este credinţă. Nu rareori ei zic despre cei credincioşi: „Ferice de ei! Iată-i ce liniştiţi şi senini sunt în necazuri şi suferinţe, care pe noi ne cutremură până în adânc". Da, şi peste cei cu adevărat credincioşi vin suferinţele şi necazurile care ţin de acest pământ. Dar cum le întâmpină şi le îndură ei?

Doi soţi, bărbatul necredincios sau credincios în felul lumii (ceea ce e totuna cu necredincios) şi femeia credincioasă cu adevărat în Domnul Isus, aveau o singură copilă. Copila s'a îmbolnăvit şi se afla în clipele din urmă. Desnădăjduit, tatăl se apropie de patul copilei, îi mângâie obrajii ei palizi şi văzând pe fruntea ei sudoarea rece a morţii, începe să plângă, să se sbuciume adânc şi să geamă. Durere grozavă! Alături de el, lângă acelaşi pat, stă soţia lui; dar ea nu este aşa de sbuciumată ca el. Văzând-o aşa de potolită, soţului îi vine la început să creadă că ea nu simte durere şi e gata să-i spună: „Cum poţi să stai aşa, când îţi moare singurul copil?" O vede însă vărsând lacrămi şi nu mai poate să-i spună ce-i venise în minte să-i spună. Femeia are un cuvânt din Cuvântul lui Dumnezeu, în care crede: „Domnul a dat, Domnul a luat, fie numele Lui binecuvântat!" Bărbatul îi răspunde atunci: „Ah, nevastă, de atâtea ori mi-am bătut joc de credinţa ta; acum văd mai bine ca oricând că această credinţă a ta îţi dă o mângâiere şi o putere pe care eu n'o am. Indură-se Domnul şi de mine şi să-mi dea şi mie credinţa ta!"

Când vrăjmăşia lumii ridică valuri mari împotriva

Scanned by CamScanner

ta, poţi să-mi spui care este atunci mângâierea şi tăria ta? Că şi tu cauţi să faci la fel sau să te răzbuni? Dar aceasta nu este mângâiere, nu este tărie. Care este atunci mângâierea adevăratului creştin? — „Doamne, iartă-i şi pe ei, cum m'ai iertat şi pe mine! Dacă Tu n'ai fi avut milă de mine şi nu m'ai fi scos din starea în care mă găseam, tot ca ei eram".

Care este mângâierea ta când eşti pe patul de zăcere, care poate să fie şi patul de moarte? Poţi să spui şi tu cum spune adevăratul credincios: „Domnul rânduieşte toate cum ştie El că este mai bine"? Un vestitor al Evangheliei s'a dus odată să vadă pe o bolnavă, care era pe moarte. Văzându-l, bolnava îi zise cu toată liniştea: „Mulţumesc lui Dumnezeu şi dumneavoastră că de atâtea ori mi-aţi hrănit sufletul şi mi-aţi înviorat inima cu Cuvântul lui Dumnezeu. Ce ceasuri fericite au fost acelea când am putut să vă ascult! Acum vă zic: Rămâneţi cu bine! Domnul să binecuvinteze lucrul pe care-l faceţi! Eu merg la Cel ce m'a chemat şi, prin îndurarea Lui, voiu fi totdeauna cu El!"

Un împărat a ameninţat pe un episcop din vremea de demult, că-l va înlătura şi nu va mai fi episcop. Episcopul a răspuns că el poate să slujească lui Dumnezeu în orice stare. — „Iţi voiu lua averile", a ameninţat împăratul. Episcopul a răspuns că averile lui nu sunt ale lui, ci ale lui Dumnezeu; „şi apoi, averea mea este doar un sac cu cărţi". — „Te voiu trimete în surghiun" a adăugat împăratul; dar episcopul a răspuns că oriunde ar fi, el poate să slujească lui Dumnezeu. — „Te voiu omorî" a zis în sfârşit împăratul. — „Cu aceasta nu vei face altceva decât mă vei trimete mai de grabă acolo unde doresc să fiu" a răspuns episcopul.

Bine este ca fiecare din noi să se întrebe: „Dacă

Scanned by CamScanner

m'aş găsi în astfel de împrejurări, care mi-ar fi mângâierea şi tăria?"

Ca să fim înarmaţi pentru astfel de împrejurări, trebue să trăim de acum cu Domnul Isus, care este mângâierea şi tăria oricui crede în El. Sileşte-te deci ca de acum să-L cunoşti pe El, care este izvorul tăriei şi mângâierii adevărate. Pentru a învăţa un meşteşug, omul are nevoie de ani de zile; pentru a sfârşi o şcoală mai înaltă, îi trebuesc mulţi ani. Niciun om nu poate să zică: „Nu e nevoie să învăţ mai dinainte un meşteşug sau altul; când voiu fi mare, voiu intra în atelier şi voiu fi de-a-dreptul meşter". Unul care vrea să fie profesor, nu poate să zică: „Nu e nevoie să învăţ mai dinainte; când voiu fi mare, voiu intra în clasă şi voiu învăţa odată cu şcolarii". Tot aşa, şi pentru necazurile, suferinţele şi încercările prin care trebue să trecem, trebue să ne pregătim. Uitaţi-vă la ucenicii Domnului! Ei urmează Mântuitorului trei ani şi ceva, şi sunt mereu întăriţi pentru clipa morţii Lui; totuşi, când a venit clipa aceea, ei s'au aflat în întunerec. Dar mai târziu, după pogorîrea Duhului Sfânt peste ei, ei n'au mai fost aşa. Prin Duhul Sfânt, ei au cunoscut mai adânc pe Domnul Isus şi mântuirea pe care o dă El, şi astfel au ajuns fericiţi şi neobosiţi să ducă lumii Evanghelia mântuirii. Au întâmpinat, e drept, multe împotriviri şi multe suferinţe, dar toate acelea nu erau mai mari decât bucuria de a avea pe Domnul Isus şi a-I sluji.

Am văzut că noi nu mai trebue să aşteptăm astăzi pe Domnul Isus aşa cum L-a aşteptat bătrânul Simeon, fiindcă Domnul Isus a venit şi a săvârşit mântuirea noastră, jertfindu-Se pe cruce pentru noi. Cu toate acestea, credincioşii de astăzi şi de totdeauna au

Scanned by CamScanner

şi ei o „nădejde fericită“: că Domnul Isus va veni iarăşi (Tit 2.13).

Adevăraţii credincioşi din toate vremurile au suspinat după împlinirea acestei nădejdi şi s'au rugat: „Vino, Doamne Isuse“; iar Domnul le-a întărit această nădejde în cuvintele: „Iată, Eu vin curând“ (Apocalipsa 3.11; 22.7,12).

Insufleţeşte această dorinţă şi această „fericită nădejde“ pe oricare dintre noi? „Oricine are nădejdea aceasta în El, se curăţeşte, după cum El este curat“ (1 Ioan 3.3). Nu este vremea să stăruesc mai mult asupra acestui gând. Mă mulţumesc doar să-l amintesc.

Lucrul de căpetenie este să avem pe Domnul Hristos ca Mântuitor şi Stăpân, şi atunci avem în El totul deplin (Coloseni 2.10): bucurie, mângâiere, putere, nădejdea slavei. Cu El trăim atunci aici şi la El ne vom duce, când vom pleca de aici; iar dacă El va veni înainte de a pleca noi din aceste trupuri, vom avea parte de ceva şi mai minunat: de schimbarea deodată (1 Corinteni 15.51—52) şi de răpirea în nori împreună cu cei adormiţi în El, dar înviaţi atunci, ca să-L întâmpinăm în văzduh şi astfel să fim totdeauna cu El (1 Tesaloniceni 4.15—18).

O, Doamne, fă în stare pe toţi credincioşii Tăi să aibă parte de acea clipă strălucită! Şi fă pe toţi câţi ascultă Cuvântul Tău să se plece înaintea Ta, să creadă în Tine, să Te iubească, să-Ţi urmeze şi astfel să aibă parte de slava Ta veşnică!

Scanned by CamScanner

MOARTEA ŞI JUDECATA

„Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată şi după aceea vine judecata“ (Epistola către Evrei 9.27).

Capitolul 25 al Evangheliei după Matei ne face să ne gândim la judecata şi negreşit şi la moartea fiecăruia din noi. Iată două lucruri triste, pe care oamenii le-au înlăturat aproape cu totul din gândurile şi din vorbirea lor. Moartea şi judecata sunt cuvinte nesuferite pentru auzul oamenilor. Cine vrea să fie pe placul oamenilor, trebue să le ocolească cu multă grijă. Cu toate acestea, eu îmi iau îndrăsneala să vorbesc astăzi despre ele. De ce? Pentrucă Domnul Isus însuşi vorbeşte despre ele. Şi deoarece predica noastră nu este altceva decât lămurirea Cuvântului lui Dumnezeu, ne vom opri şi asupra acelora din cuvintele Lui care ne vorbesc de moarte şi de judecată.

O, dar parcă un munte ni se ridică în faţă, acoperindu-ne vederea! Este muntele necredinţei care tăgăduieşte şi pe Dumnezeu, şi sufletul, şi judecata, şi veşnicia. In toate vremurile a fost necredinţă; dar în vremurile noastre, ea îşi înalţă capul mai sus ca oricând. Nu ne sperie însă, căci cu cât se înalţă mai sus, cu atât mai şubredă i se arată temelia.

Sunt însă şi oameni care, fără să tăgăduiască pe faţă judecata şi veşnicia, au despre ele nişte păreri aşa de ciudate că rămâi mirat şi-ţi zici: „De unde le-or mai fi scos şi p'astea?“ Vorbeam într'o zi cu o doamnă. Intre altele, doamna aceea îmi spunea că

Scanned by CamScanner

dânsa crede că, după moarte, sufletul ei va intra în vreo floare, în vreun căţel, în vreo broască, în vreun şarpe. — „Nu“ i-am răspuns eu. „In astfel de lucruri, nu ne este îngăduit să ne luăm după închipuirea noastră sau a altora. Toţi oamenii sunt supuşi greşelii. Dumnezeu este singurul care spune adevărul. De aceea este bine să ne luăm numai după ceea ce ne spune El în Sf. Scriptură; iar în Scriptură nu spune nicăiri ce spuseşi dumneata acum“.

— „Să mai fie oare o altă viaţă?“ zise ea, arătându-şi îndoiala. Şi îndoiala aceasta este a celor mai mulţi.

De această îndoială nu poate să ne scape decât numai Domnul Isus Hristos, pentrucă numai El poate să ne dea credinţa care este „o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite şi o puternică încredinţare despre lucrurile care nu se văd“ (Epistola către Evrei 11.1). Omul care s'a pocăit şi a primit pe Domnul Hristos în inima sa şi trăieşte în legătură cu El, ascultând de voia Lui, dobândeşte o încredere tot mai mare în Domnul Isus şi în orice cuvânt spus de El. Ei bine, Domnul Hristos ne-a vorbit deslusit despre vieaţa de dincolo şi despre starea omului după moarte. In istorisirea cu bogatul nemilostiv şi cu săracul Lazăr, ne arată că, după moarte, aceşti doi oameni trăiau fiecare în locul său şi n'a mai fost chip ca bogatul să-şi schimbe locul şi nici Lazăr să treacă în partea unde era bogatul sau să vină iarăşi pe pământ la fraţii aceluia, ca să le dea de ştire şi astfel să nu ajungă şi ei în locul de chin. Cât despre suflet, tot Domnul Hristos a spus: „Ce ar folosi unui om să câştige toată lumea, dacă şi-ar pierde sufletul?“ (Matei 16.26); şi: „Nu vă temeţi de cei ce ucid trupul, dar care nu pot să ucidă sufletul; ci temeţi-vă mai de grabă de Cel ce poate să piardă şi sufletul şi

Scanned by CamScanner

trupul în gheenă“ (Matei 10.28). Iar despre judecată vorbeşte de atâtea ori şi o înfăţişează aşa de viu, că parc'am vedea-o cu ochii.

Ştiu ce poate să răspundă unul sau altul: „M'a adus tot la Isus Hristos!“

Da, chiar aşa; chiar la El vă duc, fiindcă El este calea, adevărul şi vieaţa (Ioan 14.6). Este oare cineva care să merite încrederea pe care o merită El? Este oare cineva mai înţelept decât El? A mai vorbit cineva aşa cum a vorbit El? A mai trăit cineva cum a trăit El? A mai murit şi a înviat cineva aşa cum a murit şi a înviat El? El însuşi mărturiseşte — şi veacurile adeveresc vorba Lui — că cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Lui nu vor trece (Matei 24.35). Toate cuvintele Lui sunt adevărate şi tot ce a spus El se împlineşte întocmai, la vremea sa. De aceea nimeni nu poate să aibă o mai bună temelie decât cuvintele Domnului Hristos (Sf. Scriptură). Aceasta este temelia pe care stau toţi adevăraţii credincioşi.

Oricâte nume de necredincioşi, oameni vestiţi, ar putea să aducă cineva ca să-şi sprijinească o părere sau alta, eu vreau să rămân alături de Domnul Isus, încredinţat fiind că în Cuvântul Lui am cea mai bună temelie.

Ce adevărată este vorba Mântuitorului: „Vă rătăciţi, pentrucă nu cunoaşteţi Scripturile“ (Matei 22.29). Căci sunt bine încredinţat că dacă lumea ar citi Cuvântul lui Dumnezeu, ar cunoaşte mai bine şi pe Dumnezeu, şi celelalte adevăruri descoperite de El; iar închipuirile greşite ar fi părăsite.

Cei mai mulţi oameni, cu toate că nu tăgăduesc pe faţă nemurirea sufletului şi judecata, — trăiesc totuşi aşa fel ca şi cum aceste lucruri nici n'ar fi. O, de ar vrea omul să se gândească mai des că este muritor!

Scanned by CamScanner

Se gândeşte el câteodată la moarte, e drept, dar numai când e vorba de moartea altora. Cât despre sine însuşi, tot nu-i vine să creadă că va muri odată sau, şi de ştie acest lucru, aşteaptă ca moartea să fie într'un viitor foarte, foarte depărtat. Se poate să fie aşa; dar se poate să fie şi altfel. Aşa se face că cei mai mulţi oameni mor când nu s'au aşteptat şi mor nepregătiţi. Ce durere! Ce lipsă de judecată sănătoasă!

Mai de mult trăiau pe la curţile împărăteşti nişte oameni care se pricepeau să facă glume (bufoni) şi astfel să veselească pe împăraţi. Oricine putea să le spună orice, fiindcă ei nu se supărau; dar şi ei puteau să spună în glumă orice şi nici aceia nu trebuiau să se supere. Adeseori ei spuneau în glumă adevăruri foarte usturătoare. Un astfel de om trăia la curtea unui împărat. Fiindcă împăratului îi plăcea şi lui să glumească cu bufonul său, i-a dat într'una din zile un toiag cu îndatorirea să-l poarte mereu cu el, până va găsi un altul mai prost decât el, ca să i-l dea. De acum acel om glumeţ era mereu cu toiagul acela la el. Intr'un timp, împăratul s'a îmbolnăvit rău. Omul glumeţ a venit să-l vadă şi l-a întrebat cum îi mai este. „Rău de tot" răspunse împăratul. „S'ar putea chiar să plec...". — „Şi când ai de gând să te întorci? Peste o lună? Peste două?" — „Niciodată" răspunse împăratul. — „Şi ce pregătire ai făcut pentru această lungă călătorie?" — „Ce pregătire?" întrebă împăratul. — „Ţine toiagul" zise omul glumeţ, „fiindcă nu e mai mare prostie ca aceea ca cineva să plece într'o călătorie lungă şi să nu fi făcut nicio pregătire".

Dar aceasta este prostia celor mai mulţi oameni. Ei văd cum moartea seceră azi pe unul, mâne pe altul, ştiu că şi lor le va veni odată rândul, şi totuşi la aşa ceva nici că se gândesc.

Prin unele ţări calde este o pasăre mare, care nu

Scanned by CamScanner

poate să sboare şi pe care vânătorii o vânează pentru penele ei. Această pasăre se numeşte struţ. El are obiceiul ca, atunci când se vede încolţit de vânători, să-şi vâre capul în nisip, gândind că, dacă nu-i mai vede el pe vânători, nici vânătorii nu-l mai văd pe el şi a scăpat. Dar atunci este prins cu uşurinţă şi dovedeşte astfel că n'a avut minte. Cine nu se gândeşte la moarte, crezând că prin această negândire a scăpat de amarul morţii, n'are mai multă minte ca struţul.

Dar poate va zice cineva: „De ce să mă gândesc mai dinainte la moarte? Ea este ceva trist. Şi atunci, la ce să mă întristez mai dinainte?"

Noi socotim însă că este mai bine să ne întristăm acum pentru puţină vreme, decât să fim întristaţi şi chinuiţi o întreagă veşnicie. De moarte, numai doi oameni au scăpat până acum: Enoh şi Ilie; încolo, toţi au fost nevoiţi să-i guste amarul. „Oamenilor le este rânduit să moară odată, iar după aceea vine judecata" (Evrei 9.26). Din această rânduială, nu-i este cu putinţă omului să iasă, orice ar face el. Urmaşii lui Noe au socotit că pot să se împotrivească lui Dumnezeu când s'au apucat să zidească turnul Babel; dar s'au făcut de râs. De râs este şi încercarea unor învăţaţi din ziua de astăzi care se trudesc să născocească ceva care să facă nemuritor acest trup de carne.

Moartea este numită în Scriptură „Impăratul spaimelor" (Iov 18.14). Ea îngrozeşte şi cu drept cuvânt, întâi, fiindcă desparte pe om de cei iubiţi ai săi şi apoi, fiindcă înseamnă intrarea în necunoscut. Ea pune pe om în faţa veşniciei şi a lui Dumnezeu. Vina omului începe să i se arate tot mai mare şi presimţirea unei dreptăţi neînduplecate îl sgudue. „Boldul morţii este păcatul" (1 Corinteni 15.56). (Iar bold

Scanned by CamScanner

înseamnă ceea ce înţeapă şi produce durere, cum este de pildă înţepătura otrăvită a scorpionului).

Cel ce crede cu adevărat în Domnul Isus e scăpat de acest bold al morţii, fiindcă păcatele fiind ispăşite, credinciosul are iertarea şi împăcarea cu Dumnezeu, calea către cer îi este deschisă, iar moartea nu mai este pentru el intrare în întunerec, trezirea vinei şi aşteptarea judecăţii de osândă, ci mergerea la Domnul Isus, în lumină.

Este drept apoi — şi acest lucru îl arată nu numai Cuvântul lui Dumnezeu, ci şi mintea sănătoasă — ca după moarte să urmeze judecata. Iată încă un lucru foarte însemnat, la care trebue să ne gândim. Inchipuiţi-vă că un om intră într'un hotel şi se aşează acolo, având tot ce-i doreşte inima: masă, casă, tot. Vine vremea când să plece din acel hotel şi atunci stăpânul îi cere plata. — „A, dar la aşa ceva nici nu m'am gândit“ spune omul. — „Cum?“ zice stăpânul hotelului. „Eşti nebun sau eşti pungaş? Cum nu te-ai gândit că trebue să plăteşti?“

Cei mai mulţi oameni trăiesc în hotelul lumii acesteia, fără să se gândească de loc că va veni odată vremea socotelilor. Cu fiecare zi ce trece, datoria şi răspunderea lor creşte. Iată numai câteva întrebări, care ar putea să fie puse şi la care oamenii n'ar avea ce să răspundă:

V'am dat lumină şi ochi ca să vedeţi. La ce i-aţi folosit? Ca să priviţi lucrurile vrednice de privit, sau să priviţi ce nu trebuia privit?

V'am dat glas şi cuvânt ca să puteţi să vă spuneţi unii altora cuvinte de iubire, de mângâiere şi de înţelepciune, să cântaţi cântări sfinte şi să vă rugaţi. Dar ce glasuri şi ce cuvinte se înalţă de pe pământ?

Scanned by CamScanner

Certuri, cârtiri, învinuiri amare, înjurături, batjocuri, blesteme, jurăminte, minciuni, linguşiri, intrigării ş. a.

V'am dat pământul ca locuinţă şi tot ce este pe el şi în el: piatra, metalul, fierul, arama, argintul, aurul. Ce aţi făcut cu toate acestea? Pentru o bucată de pământ, vă vrăjmăşiţi şi vă judecaţi ani de-a-rândul; cu piatra, vă ridicaţi palate în care se răsfaţă risipa şi desfrâul; în aramă, vă turnaţi chipurile voastre îngâmfate; cu fierul, vă faceţi arme de omor; cu aurul, vă întreceţi unul pe altul în a-l aduna şi a vă mulţumi astfel poftele voastre, chiar cu preţul sănătăţii şi al vieţii celor săraci care duc lipsă.

V'am dat grâul, vinul şi lucrurile de îmbrăcăminte. Cu vinul şi alte băuturi, vă dedaţi la beţie; cu ţesăturile, vă întreceţi în îmbrăcăminte scumpă şi de multe ori necuviincioasă.

V'am dat în stăpânire animalele şi păsările; dar voi le omorîţi, nu atât pentru nevoile voastre cât mai ales pentru deşertăciunile voastre.

V'am lăsat ca să vă înmulţiţi şi să stăpâniţi pământul; dar voi vă ucideţi între voi. Istoria nu este decât un şir de războaie şi valuri de sânge.

V'am dat Cuvântul Meu şi v'am descoperit în el voia Mea; dar voi vă împotriviţi pe faţă cuvintelor Mele. „Nu ne-ai făcut Tu. Nu suntem păcătoşi. Nu ne-ai descoperit voia Ta. Nu poţi să faci minuni; nu poţi să porunceşti legilor care cârmuesc lumea. Suferinţa noastră nu este urmarea vinei noastre. Nu ne vei judeca; prin moarte, Iţi scăpăm din mâni".

Dumnezeu a trimes pe Fiul Său în lume ca s'o mântuiască. Dar omul ce răspunde? „Nu eşti Fiul lui Dumnezeu. N'avem nevoie de Tine. Nu vrem să stăpâneşti peste noi".

Dar judecata va veni. Şi dacă ar fi să fie astăzi, cum s'ar înfăţişa fiecare dintre noi?

Scanned by CamScanner

Un copil a venit într'o zi la şcoală şi a spus învăţătorului său că i-a murit o surioară. După oarecare timp, învăţătorul l-a întrebat: „Tu ai vrea să mori?“ — „Incă nu“ a răspuns copilul. Invăţătorul se gândea că poate copilul a dat acest răspuns din pricină că vrea să trăiască şi să ajungă şi el om mare. Copilul se gândea însă cu totul la altceva; iar când învăţătorul l-a întrebat de ce a răspuns „încă nu“, copilul a zis: „Incă nu, pentrucă încă nu mă găsesc în starea aceea încât să mă pot înfăţişa înaintea lui Dumnezeu fără teamă“.

Işi dădea băiatul seama că a păcătuit şi că, în stare de păcat, nu poate să se înfăţişeze înaintea lui Dumnezeu. Dar în starea acestui băiat se găseşte orice om care nu s'a întors încă la Dumnezeu, n'a luat iertarea, nu este împăcat cu Dumnezeu şi nu este născut din nou. Nu este de mirare dacă un astfel de om, în faţa morţii, este cuprins de groază (Evrei 2.15) şi se cutremură chiar numai auzind de moarte şi de judecată. El presimte că bine nu-i va fi.

Cine a crezut însă în Domnul Hristos şi a luat astfel în dar iertarea prin credinţa în sângele Lui care ne curăţeşte de orice păcat (I Ioan 1.7), cine s'a împăcat cu Dumnezeu şi a primit pe Domnul Isus ca Stăpân şi Mântuitor şi este astfel un copil al lui Dumnezeu, născut din nou, acela nu se teme nici de moarte, nici de judecată. In faţa morţii, el poate să stea liniştit, pentrucă privirea nu-i este îndreptată spre moarte, ci spre Domnul Isus la care merge.

Apostolul Pavel spune în Epistola către Filipeni: „Pentru mine a trăi este Hristos şi a muri este un câştig. Dar dacă trebue să mai trăiesc în trup, face să trăiesc; şi nu ştiu ce trebue să aleg. Sunt strâns din două părţi: aş dori să mă mut şi să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine; dar pentru voi este mai de trebuinţă să rămân în trup“ (1.21—23).

Scanned by CamScanner

Cât despre judecata de osândire, aceea nu mai este pentru cel credincios, fiindcă spune în Epistola către Romani: „Nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus“ (8.1).

Primiţi dar pe Domnul Isus ca Stăpân şi Mântuitor, cercetaţi în lumina Lui Sf. Scriptură şi veţi vedea că ceea ce vă spun nu este decât adevăr. Adevărul acesta miră pe necredincios, dar mângâie şi bucură pe cel credincios. Indoielile chinuitoare cu privire la judecată şi veşnicie vor înceta, şi o pace şi o siguranţă deplină va fi în sufletele voastre în orice clipă, chiar în faţa morţii şi a veşniciei.

Scanned by CamScanner

CUVINTE ASPRE

„Taie-l! La ce să mai cuprindă şi pământul de geaba?“ (Luca 13.7).

Din dragoste faţă de noi, Dumnezeu ne vesteşte mai dinainte în Cuvântul Său (Sf. Scriptură) soarta de aici şi mai ales de dincolo a celor credincioşi şi a celor necredincioşi. Soarta acestora din urmă este îngrozitoare. Ei trăiesc însă în neştire şi nu se interesează de aşa ceva; iar când aud câte ceva, nu le vine să creadă. Şi ca să-şi sprijinească necredinţa lor, îşi dau cu părerea că chinurile veşnice n'ar fi decât nişte sperietori, ca să mai oprească pe oameni dela rău. Dar nu este aşa, căci dacă oamenii au obiceiul să sperie pe alţii şi mai ales pe copii, ca să fie cuminţi, Dumnezeu n'are acest obiceiu. Cuvântul Lui este adevăr şi numai adevăr.

Apostolul Pavel spune: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit şi la inima omului nu s'au suit, aşa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc“ (1 Corinteni 2.9). Intorcând această vorbă, cred că pot să spun că lucruri grozave, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit şi la inima omului nu s'au suit, (adică nici prin gând nu-i trec omului), astfel de lucruri aşteaptă pe cei ce nu iubesc pe Dumnezeu şi nu ascultă de El.

Tot ce poate să fie mai de preţ aici: iertarea, pacea, bucuria, înnoirea şi sfinţirea sunt numai o arvună, deci o mică parte din ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru

Scanned by CamScanner

credincioşii Săi; şi tot aşa, tot ce este mai rău, mai dureros şi mai înfiorător în lume nu înseamnă decât o mică parte din soarta veşnică a păcătoşilor neiertaţi şi neîmpăcaţi cu Dumnezeu. Nu este o plăcere pentru Dumnezeu să pedepsească făpturile Sale; El a făcut şi face totul pentru ca oamenii să fie mântuiţi şi le pune la îndemână în dar totul, pentru ca ei să nu piară, ci să aibă vieaţa veşnică. Şi dacă totuşi, mulţi pier pe veci, aceasta este numai din vina lor, pentrucă se îndărătnicesc în orbirea lor. Evanghelia cuprinde înştiinţări aşa de serioase încât oricine le citeşte şi se gândeşte la ele, nu poate să rămână nepăsător faţă de soarta sa veşnică.

Pentru astăzi voiesc să vă îndrept luarea-aminte asupra pildei cu smochinul neroditor, pildă care se găseşte în capitolul 13 al Evangheliei după Luca (stih 6—9).

De multe ori, în Scriptură, omul este asemănat cu un pom. După cum grădinarul sădeşte pomul, îl îngrijeşte şi aşteaptă roadă dela el, tot aşa şi Dumnezeu a făcut pe om, îl îngrijeşte şi aşteaptă dela el roadă. Roada este dovada vieţii care este în pom şi arată de ce soiu este pomul. Pomul care nu aduce roadă, nu-şi ajunge scopul şi nu este de niciun folos, ci trebue tăiat şi aruncat în foc. Supunerea la voia lui Dumnezeu, o vieaţă plăcută lui Dumnezeu, iată roada pe care o aşteaptă Dumnezeu dela om. Omul care n'aduce această roadă, n'ajunge ţinta pentru care a fost lăsat de Dumnezeu pe pământ şi nu este de niciun folos, ci trebue tăiat şi aruncat în foc. Aceasta este soarta celor ce nu ascultă de Dumnezeu şi nu urmează Domnului Hristos.

Dacă Dumnezeu ar căuta astăzi la fiecare din noi, oare ce roadă ar găsi El la noi? La cei mai mulţi, n'ar găsi roada pe care cu tot dreptul o aşteaptă.

Scanned by CamScanner

Şi atunci, uşor ar fi şi drept ar fi să taie pe orice păcătos şi să-l arunce în locul de chin. A săpa un pom la rădăcină, a-l curăţa şi a-i pune gunoiu este o muncă grea şi îndelungată; a-i da însă o lovitură de topor este lucru foarte uşor. Şi apoi, la ce bun să faci o muncă, dacă de pe urma ei n'ai niciun folos, adică pomul neroditor tot neroditor rămâne?

Da, iubiţii mei! La ce bun tot lucrul de vestire a Evangheliei, toată chemarea la pocăinţă, toate îndemnurile, toată învăţătura şi toate înştiinţările, dacă omul nu ia seama la ele şi dacă, prin aceasta, el n'ajunge să aducă drept roadă o vieaţă plăcută lui Dumnezeu? Nu este mai uşor atunci ca Dumnezeu să-l taie şi să-l arunce în foc?

Tăind un pom neroditor, cu aceasta înlături un trântor care suge de geaba hrana pământului şi care ia soarele şi aerul celor mai mici din jurul lui. In locul lui ar putea să crească un pom roditor.

Dacă Dumnezeu te-ar tăia deodată pe tine, om care nu vrei să te pocăeşti, ar face un lucru drept şi folositor. Căci atunci nu L-ai mai necinsti cu purtarea ta, nu L-ai mai înjura, n'ai mai sta nepăsător faţă de Cuvântul Lui, n'ai mai lua în râs făgăduinţele şi înştiinţările Lui, n'ai mai fura darurile Lui cu care te hrăneşti, te îmbraci, petreci, n'ai mai răspândi în jur necredinţa şi pilda rea. Ce zici? N'ar fi oare drept ca Dumnezeu să te dea chiar acum pradă focului?

Nu te mândri! Tu crezi că toată lumea trebue să se uite la tine, să te bage în seamă şi să asculte de vorba ta, — şi nu-ţi dai seama că, faţă de Dumnezeu, eşti mai puţin decât este un pom pentru un grădinar. Crezi că Dumnezeu trebue să se ţină mereu după tine ca după un răzgâiat şi să te roage: „Fii bun şi întoarce-te, lasă-te de păcat şi vino la Mine"? Crezi

Scanned by CamScanner

că poţi să te ridici mai presus de El şi să-i răspunzi: „Iată că nu vreau“? Ce pagubă este pentru un om care are o vie mare, să aibă în via lui o rădăcină de viţă mai puţin? Ce pagubă ar fi pentru Dumnezeu dacă te-ar arunca acum unde meriţi? Un bob de nisip de pe malul mării mai puţin, o picătură de apă din mare mai puţin, o furnică mai puţin.

„Asta e prea de tot“ zici tu. O ştiu. Dar, la drept vorbind, nici tu singur nu te preţueşti mai mult, când calci în picioare lucrurile cele mai de preţ. Cât te preţueşti tu singur, când prea puţin îţi pasă dacă eşti mântuit sau pierdut? Cât te preţueşti tu singur, când te joci cu soarta ta veşnică? Cât te preţueşti tu singur, când nu vrei să alegi cele ce rămân? Şi atunci, nu e drept ca Dumnezeu să-ţi zică: „Ce mai face acesta de geaba umbră pământului? Nici în ochii lui însuşi n'are niciun preţ. Işi îngroapă sănătatea în păcate şi îşi taie singur rădăcinile vieţii. Nu vrea să se lase până n'ajunge la pierzarea veşnică. Mai bine taie-l şi aruncă-l în foc!“

Omule, găseşti de bună seamă că aceste cuvinte sunt prea aspre şi că mie nu mi-e milă de păcătoşi. Te întreb însă: Ţi-e milă ţie de tine însuţi? Dacă mie mi-e milă de tine sau nu, aceasta o ştie Dumnezeu. Te încredinţez însă că lipsa mea de milă faţă de tine, e numai părută; pe când lipsa ta de milă faţă de tine însuţi, este prea adevărată. In adevăr, când un om trăieşte aşa fel ca şi cum ar râde de pierzarea sufletului său, îi este lui milă de el însuşi? Când un om nu varsă măcar o lacrimă, nu scoate măcar un suspin pentru păcatele săvârşite, are el milă de el însuşi?

De atâtea ori ai fost îndemnat să te pocăeşti, să crezi din toată inima în Domnul Isus şi astfel să începi o vieaţă nouă, dar tu nu vrei să faci acest

Scanned by CamScanner

lucru. Când ai avut putinţa să auzi ceva despre soarta care aşteaptă pe păcătoşii care nu se întorc la Dumnezeu, te-ai îngrozit. Ai văzut însă că pedeapsa n'a venit şi atunci, teama pe care o aveai la început, a slăbit. Indelunga răbdare a lui Dumnezeu o iei acum ca o încurajare să te afunzi tot mai mult în păcate. Ai înaintat în vârstă, dar nu şi în înţelepciune. Te-ai obişnuit cu chemările lui Dumnezeu care — nu m'ar mira — să ţi se pară câteodată nişte copilării. De ce n'ai fi dar tăiat?

Pomul care nu face roade se taie. Tu ce roade aduci? „Imi văd de casă, de copii, de ocupaţia mea" îmi vei răspunde. Foarte bine! Dar pentru Dumnezeu, ce roade aduci? Nu zice nimeni să nu-ţi vezi de casă, de copii, de familie, de slujbă, ai chiar datoria să faci toate aceste lucruri; eu însă te întreb: pentru Dumnezeu, ce roade aduci?

Dar poate că nu înţelegi ce sunt acelea roade pentru Dumnezeu. Să ţi le spun, dar nu dela mine, ci din veşnicul Cuvânt al lui Dumnezeu. „Faceţi dar roade vrednice de pocăinţa voastră" spune Ioan Botezătorul fariseilor şi saducheilor care veniseră la el (Matei 3.8). Apostolul Pavel scrie în Epistola către Romani (6.20—22): „Căci atunci când eraţi robi ai păcatului, eraţi slobozi faţă de neprihănire. Şi ce roade aduceaţi atunci? Roade de care acum vă este ruşine; pentrucă sfârşitul acestor lucruri este moartea. Dar acum, odată ce aţi fost izbăviţi de păcat şi v'aţi făcut robi ai lui Dumnezeu, aveţi ca rod sfinţirea, iar ca sfârşit vieaţa veşnică". Şi ce se înţelege prin vieaţa de neprihănire şi de sfinţire, ne arată tot Apostolul Pavel: „Roada Duhului este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga-răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blândeţea, înfrânarea poftelor" (Galateni 5.22—23). Toate aceste însu-

BIBLIOTECA

Scanned by CamScanner

şiri erau desăvârşite în Domnul Isus Hristos şi se găsesc, într'o măsură sau alta, în oricine L-a primit pe El. Se văd în vieaţa ta aceste lucruri? Eşti izbăvit de păcat sau eşti tot robit de păcat? (Ioan 8.34). Ai ajuns să fii robul lui Hristos sau eşti tot robul păcatului? (Romani 6.15—23).

Starea de om mântuit aduce apoi „rodul buzelor" care aduc laudă şi mulţumire lui Dumnezeu, şi mărturisesc numele Lui. Cum stai în privinţa aceasta?

In sfârşit, cel ce este în Hristos, altoit în El ca mlădiţa în tulpină, aduce roadă care rămâne şi câştigă suflete pentru Dumnezeu (Ioan 15).

Cum stai cu toate acestea? Se văd ele în vieaţa ta?

Cred că dacă, în locul lui Dumnezeu, ar fi un om aşa cum sunt oamenii, ar ucide îndată pe oricine n'ar trăi pentru el. Cine ţine un cal care nu-i aduce niciun folos? Cine ţine o servitoare care nu face ce i se porunceşte să facă? Cine ţine la uşă un câne care nu face altceva decât latră întruna la stăpânul lui?

Am dovedit — aşa cred — că Dumnezeu n'ar fi de loc nedrept dacă, în clipa aceasta chiar, ar prăpădi pe toţi păcătoşii de pe pământ. Atunci de ce n'o face? Ce mai aşteaptă?

Omul cu via, din pilda noastră, avea un vier. La porunca stăpânului său, să taie smochinul neroditor, vierul îl roagă: „Mai lasă-l şi anul acesta! Am să-l sap de jur împrejur şi am să-i pun gunoiu la rădăcină. Poate că de acum înainte va face roadă; dacă nu, îl vei tăia".

Iubiţilor! Poate că Dumnezeu, în dreptatea Lui, ar fi pierdut până acum lumea, dacă n'ar fi fost Cineva care să mijlocească pentru păcătoşi şi să se pună chezaş pentru ei. Acesta este Domnul Isus Hristos. In Epistola către Evrei (2.9) citim că El a suferit moartea pentru toţi oamenii. In Faptele Apostolilor

Scanned by CamScanner

(5.31) citim: „Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălţat cu puterea Lui şi L-a făcut Domn şi Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăinţa şi iertarea păcatelor". Iar în Epistola întâia către Timotei (2.5—6) citim: „Căci este un singur Dumnezeu şi un singur mijlocitor între Dumnezeu şi oameni: Omul Isus Hristos, care s'a dat pe Sine însuşi ca preţ de răscumpărare pentru toţi".

Nu mă îndoiesc că Domnul Hristos s'a rugat Tatălui pentru fiecare din noi. „Mai lasă-l şi acest an! Voiu îngriji să fie săpat de jur împrejur şi să i se pună gunoiu la rădăcină", adică voiu îngriji să-l duc acolo unde se vesteşte Cuvântul Evangheliei şi voiu folosi şi alte mijloace ca să-l aduc la Mine; iar dacă nici aşa nu se va întoarce şi nu va aduce roade, atunci îl vei tăia.

Chiar cuvintele pe care le auzi acum, sunt împlinirea acestei rugăciuni. Atunci, ce este de făcut? Să încetezi cu împotrivirea, să-L primeşti în inima ta şi să începi a trăi o vieaţă după voia Lui. Gândeşte-te că poate nu de multe ori ţi se va mai vorbi aşa de serios şi de lămurit, ca în clipele de acum.

Un tinichigiu lucra pe turla unei biserici, legat cu o frânghie de crucea din vârful turlei. Intr'un timp, frânghia s'a rupt şi tinichigiul a căzut de pe turlă pe acoperişul bisericii. A încercat să se apuce de ceva, dar n'a avut de ce. De pe acoperiş a căzut apoi într'un teiu, care era alături de biserică. A încercat iarăşi să se apuce de o cracă sau alta a teiului, dar n'a izbutit; şi din cracă în cracă a ajuns jos. Lumea de pe stradă a alergat fuga să vadă ce i s'a întâmplat. Tinichigiul, ca deşteptat din somn, s'a frecat la ochi şi parcă nu-şi dădea tocmai bine seama ce s'a petrecut cu el. Minune! Era teafăr! Crăcile teiului făcuseră aşa, încât căderea să nu-l sdrobească. Un cân-

ciumar din mulţimea adunată în jurul lui, a zis atunci într'un timp: „Aşa ceva nu se întâmplă în toate zilele. O bucurie ca asta trebue sărbătorită. Hai cu mine!“ Şi au intrat în cârciuma din colţ şi s'au cinstit până s'au îmbătat. Cel scăpat povestea celor ce veneau în cârciumă cum a scăpat, dar cu tot mai multe schimbări, până a ajuns să spună că el înadins a făcut aşa şi că este o mare iscusinţă să te scobori de pe turlă pe acoperiş şi de acolo în copac şi apoi din cracă în cracă până jos, şi să n'ai nimic. Cheful a ţinut până târziu. Tinichigiul s'a îmbătat rău de tot şi a adormit pe o bancă. Nu după mult timp, cei din cârciumă l-au văzut dând din mâni şi din picioare, ca şi cum ar fi căzut de undeva. Fără îndoială că visa întâmplarea prin care trecuse. Chefliii făcură haz de el. Când deodată tinichigiul ridică mânile în sus, ca şi cum ar fi vrut să se apuce de ceva, şi căzu jos pe duşumea. Râsul celor de faţă a fost şi mai mare. Aşteptau să-l vadă sculându-se de jos. Dar... pace! Tinichigiul era mort. Dumnezeu îl chemase la pocăinţă prin faptul că-l scăpase din căzătura de pe turlă, dar el n'a vrut să înţeleagă. N'a murit din căzătura de pe turla bisericii, dar a murit din căzătura de pe bancă pe duşumea.

Câte semne de acestea nu ţi-a făcut Dumnezeu şi ţie! Ţi-ai dat osteneala să le înţelegi? Ai învăţat din ele ce a vrut Dumnezeu să te înveţe?

Sunt încredinţat că chiar faptul că ne găsim acum aici este un semn de bunătate din partea lui Dumnezeu. Dacă te afli încă în vieaţă, tu care n'ai primit încă pe Domnul Isus şi nu ţi-ai dat inima Lui, aceasta se datoreşte numai Lui. Şi dacă El te-a ţinut până acum, a făcut-o numai ca să-L primeşti şi să fii mântuit. Câtă dragoste şi recunoştinţă i se cuvine Lui pentru aceasta!

Inchipueşte-ţi că ai fi fost osândit la moarte şi că

Scanned by CamScanner

cineva ar fi mijlocit pentru tine ca să fii iertat şi liberat. Cred că ai iubi pe acela care a făcut lucrul acesta şi i-ai fi recunoscător. Dar dacă acel cineva n'ar fi făcut numai o mijlocire, ci chiar ar fi murit în locul tău, nu este aşa că l-ai iubi şi mai mult? Ei bine, aceasta a făcut-o Domnul Isus Hristos. Cunoscând lucrul acesta, mai poţi să stai nepăsător faţă de El? Poţi să nu te gândeşti cu drag şi în fiecare clipă la El? Poţi să nu cauţi ca, în orice chip, să-i arăţi dragostea şi recunoştinţa ta printr'o vieaţă aşa cum îi place Lui şi cum e gata să te ajute s'o trăieşti?

Dacă nu... dacă nu... vei fi tăiat şi aruncat în foc. Dumnezeu nu glumeşte. Nu ţi-e teamă? Atunci, ce mai aştepţi? Fugi de mânia viitoare şi urmează Domnului Isus! Aceasta este singura scăpare, dar sigură. Urmarea se vede îndată: roadă pentru Dumnezeu, adică o vieaţă nouă şi curată, trăită într'o lumină nouă şi frumoasă, lucrată în tine prin puterea Duhului Sfânt.

Scanned by CamScanner

DOVADA IERTĂRII PĂCATELOR

„Dar, ca să ştiţi că Fiul Omului are putere pe pământ să ierte păcatele, „Ţie îţi poruncesc“, a zis El slăbănogului, „scoală-te, ridică-ţi patul şi du-te acasă!“ (Marcu 2.10—11).

Mântuitorul era în Capernaum, orăşel din Galileia, unde fusese de atâtea ori. Oamenii au auzit că este în casă şi s'au adunat în mare număr, aşa că nu-i mai încăpea locul dinaintea uşii; iar El le vestea Cuvântul. In timpul acesta, patru oameni aduc cu un pat pe un slăbănog şi voiesc să-l ducă înaintea Domnului. Dar nimeni nu vrea să se dea la o parte. Oamenii care au adus pe slăbănog stăruiau însă să-l ducă cu orice chip la Isus, fiindcă erau încredinţaţi că dacă izbutesc să-l ducă înaintea lui Isus, slăbănogul este scăpat; dar dacă nu izbutesc, slăbănogul este pierdut. Ce le trece atunci prin minte? Se sue sus pe casă. Casele, prin părţile de răsărit, au un acoperiş drept, care e făcut din cărămizi sau din lespezi de piatră. Au luat deci o parte din cărămizi şi au lăsat pe acolo cu frânghii pe slăbănog înaintea lui Isus. Văzând credinţa lor, Isus a zis slăbănogului: „Fiule, păcatele îţi sunt iertate“.

Ciudat lucru! Omul acela era slăbănog, deci bolnav şi, fiind bolnav, aştepta tămăduire; totuşi, Isus, în loc de tămăduire, îi iartă întâi păcatele. Această purtare a Domnului Isus îndreptăţeşte părerea că boala acestui om va fi fost urmarea unor păcate ale

Scanned by CamScanner

lui. Cugetul i se va fi trezit în boală şi acum omul suferea şi durerile boalei, şi mustrările cugetului pentru păcatele săvârşite. Ceilalţi oameni vedeau doar partea de afară, boala; Domnul Hristos se uită însă înăuntru şi înlătură pricina răului, păcatele săvârşite. Pe acest om, mustrat de cuget, amărît, turburat şi căit, El îl primeşte cu milă şi-i zice: „Fiule, păcatele îţi sunt iertate!“ Cât de uşurat va fi răsuflat acum omul acesta! „Invăţătorul m'a iertat. Nicio vorbă de mustrare! Ce bun este El!“ îşi va fi zis el în mintea lui.

Aceste cuvinte, prin care acel om este scăpat de cel mai mare chin, dau prilej unor farisei şi cărturari, care erau în mulţime, să gândească rău despre Domnul Hristos, că adică El îşi ia un drept şi o putere pe care n'o are decât Dumnezeu. „Acesta huleşte (necinsteşte, batjocoreşte) pe Dumnezeu. Cine poate să ierte păcatele decât numai Dumnezeu?“ Se aflau însă în faţa Aceluia care n'avea nevoie să-i spună cineva ceva despre vreun om, fiindcă El însuşi ştia ce este în om (Ioan 2.25). De aceea şi răspunde la gândurile lor: „Pentru ce aveţi astfel de gânduri în inimile voastre? Ce este mai lesne: a zice slăbănogului: „Păcatele îţi sunt iertate“ ori a zice: „Scoală-te, ridică-ţi patul şi umblă“? Cu alte cuvinte şi iertarea, şi vindecarea, El poate să le dea în acelaşi fel: n'are decât să zică, să poruncească, şi se face. Intocmai ca la facerea lumii, când Dumnezeu numai a zis şi s'a făcut.

Iertarea pe care Domnul Hristos a dăruit-o slăbănogului era însă un lucru care nu se vedea; oamenii aceia aveau nevoie de ceva văzut. De aceea dă şi partea văzută, adică vindecarea, căci zice: „Dar, ca să ştiţi că Fiul Omului are putere pe pământ să ierte păcatele, — „Ţie îţi poruncesc“, a zis El slăbăno-

Scanned by CamScanner

gului, „scoală-te, ridică-ţi patul şi du-te acasă!“ Slăbănogul s'a sculat numaidecât, şi-a ridicat patul şi a ieşit afară în faţa tuturor; aşa că toţi slăveau pe Dumnezeu şi ziceau: „Niciodată n'am văzut aşa ceva!“

Să ne oprim asupra câtorva lucruri din această minune.

Mai întâi să ne îndreptăm cu gândul spre cei ce ascultau pe Domnul Isus Hristos. Era acolo de faţă o adunare alcătuită din fel de fel de oameni. Oriunde se predică Evanghelia, cei ce o ascultă alcătuesc o astfel de adunare. Unii vor fi venit acolo, ca să mai asculte ce spune Invăţătorul, cu dorinţa de a primi ce vor auzi. Alţii vor fi venit acolo, numai pentrucă văzuseră pe alţii îngrămădindu-se acolo. Aceştia, chiar dacă nu luau nimic pentru ei, ascultau totuşi cu plăcere. Alţii vor fi venit acolo cu gânduri duşmănoase. Aceştia erau fariseii şi cărturarii. Ei nu voiau să ia nimic pentru ei, ci veneau mânaţi de gândul să afle la Domnul Isus ceva, ca să-l poată învinui.

Şi fiecare află ce caută: cine a căutat învăţătură, învăţătură a găsit; cine a căutat cuvinte frumoase, cuvinte frumoase a găsit; cine a căutat cusur, cusur a găsit. Bine ar fi ca fiecare din voi să fie lămurit asupra acestui lucru şi anume că ce căutaţi, aceea găsiţi. Căutaţi hrană pentru sufletele voastre? Hrană veţi găsi. Căutaţi cusururi? Cusururi veţi găsi. Nu căutaţi nimic? Nu e de mirare să nu vă alegeţi mai cu nimic.

In al doilea rând, aş voi să vă fac să vă gândiţi asupra cuvintelor: „Când le-a văzut Isus credinţa...“.

Cum? Credinţa ştim că este ceva ascuns în suflet, deci ceva care nu se vede. Atunci, cum spune Evanghelia că Isus a văzut credinţa acelor oameni? Nu

Scanned by CamScanner

uitaţi că pentru Domnul Isus nu este nimic ascuns. Şi totuşi, din ceea ce au făcut acei oameni, căci au desfăcut acoperişul şi au pogorît pe bolnav pe acolo, oricine putea să vadă că ei credeau cu tărie că Isus poate să vindece pe acel om. De aceea, Iacov spune în epistola sa: „Arată-mi credinţa ta fără fapte, şi eu îţi voi arăta credinţa mea din faptele mele“ (2.18), adică din vieaţa mea. S'ar părea că acesta este un lucru uşor de înţeles pentru oricine; cu toate acestea, lumea nu-l înţelege. Pe câţi nu i-am auzit lăudându-se cu o credinţă foarte mare, în timp ce vieaţa le era de oameni care n'au nicio credinţă! „Noi suntem oameni foarte credincioşi“ îmi spuneau odată nişte soţi; dar pe unul din ei îl muncea gândul să-şi curme zilele! Credinţa şi cu păcatul nu pot face casă împreună. Cine zice „cred“, dar trăieşte în păcat, are credinţa pe care şi dracii o au, pentrucă şi dracii cred, dar tot draci rămân. Ba mai mult, „dracii cred şi se înfioară“ zice Iacov (2.19), pe când oamenii spun că ei cred, şi nu se înfioară. Credinţa nu este un lucru care se arată numai la sărbători prin venirea la biserică, ci în vieaţa de toate zilele. Acolo, în vieaţă, se vede cât loc are Dumnezeu în gândul, în vorba şi în fapta cuiva; acolo arată fiecare de cine ascultă: de diavolul, de lume, de el însuşi sau de Dumnezeu.

In al treilea rând, să ne gândim puţin la acest slăbănog, bolnav şi cu trupul şi cu sufletul. Inainte de a se îmbolnăvi, el nu se va fi gândit sau se va fi gândit prea puţin că mai are şi un suflet şi că acest suflet este mai mult decât trupul, căci nu i-ar fi omului de niciun folos să dobândească lumea toată, dacă îşi pierde sufletul. Dar a venit boala. Şi acum omul are două suferinţe de purtat: una în trup, alta în suflet, în cuget. Suferinţa dinăuntru, din suflet, este ascunsă. N'o vede decât cine o are şi Acela care vede

Scanned by CamScanner

toate; rareori o mai vede şi altcineva. Dar tocmai suferinţele ascunse sunt cele mai dureroase.

Privită pe dinafară, lumea aceasta pare câteodată veselă şi mulţumită. Dacă însă ai lua pe fiecare în parte şi l-ai întreba: „Spune drept, eşti mulţumit, pe deplin mulţumit? Şi dacă eşti mulţumit acum, aşa vei fi totdeauna?“ — dacă ar fi să-ţi răspundă cinstit, nu cred să găseşti dintr'o sută unul, care să-ţi răspundă cu deplină încredinţare: „da“. Oh, este o deosebire aşa de mare între ceea ce se vede pe dinafară şi între ceeace este omul întradevăr! Este ceva care roade pe om înăuntru şi face acolo o mare dărăpănare: este păcatul, care desparte pe om de Dumnezeu, izvorul vieţii şi al fericirii adevărate. De această boală a păcatului sufere orice om. Dar, slavă Domnului, că pentru această boală este un leac sigur: este sângele care a curs pe crucea de pe Golgota pentru noi. Cine a primit jertfa Domnului Isus ca făcută pentru el, cine crede cu adevărat ceea ce mărturiseşte Dumnezeu în Cuvântul Său şi anume că sângele lui Isus ne curăţeşte de orice păcat (1 Ioan 1.7), acela este curăţit de toată vina păcatelor lui şi izbăvit de sub puterea păcatului. Prin aceasta se capătă iertarea şi pacea, şi credinciosul ajunge astfel mulţumit, fie că trupeşte ar fi bogat, fie că ar fi sărac, fie că ar fi sănătos, fie că ar fi bolnav şi suferind. Pe unul ca acesta, dacă-l vei întreba: „Eşti mulţumit?“ îţi va răspunde: „Slavă Domnului, da; am iertarea prin jertfa de pe Golgota, am pacea şi vieaţa de veci, am pe Domnul Isus ca Stăpân şi Mântuitor al meu şi sunt mulţumit că Il am pe El“. Iată o bucurie adevărată, care rămâne.

Totuşi, cei mai mulţi oameni nu vor să ia seama la păcat. Altora li se pare că nu este niciun mijloc şi nicio nădejde de scăpare; şi de aceea nici nu se mai interesează de scăpare, adică de mântuire.

Scanned by CamScanner

Ah, ce nedrepţi sunt aceşti oameni faţă de suflet! Când se îmbolnăvesc cu trupul, de nicio boală nu le vine să spună că nu se mai vindecă, cu toate că, din nefericire, sunt atâtea boale pentru care nu s'a găsit încă leacul; şi aleargă, cum este şi drept, la fel de fel de mijloace de vindecare. Când însă este vorba de suflet, o nepăsare nebună stăpâneşte pe om, cu toate că este un Doctor mare şi un leac sigur: Domnul Isus Hristos cu sângele Său curs pe cruce pentru noi. Cine crede în jertfa Lui, este iertat; şi cine-L primeşte pe El în inimă, este scos de sub puterea păcatului, pentrucă El mântueşte în chip desăvârşit pe oricine se apropie de Dumnezeu prin El (Evrei 7.25).

Este însă vreo dovadă după care să se poată cunoaşte că cineva are păcatele iertate? Slăbănogul vindecat de Domnul Isus a făcut, după vindecare, lucruri pe care înainte nu putea să le facă. El, care nu putea să meargă şi nu putea să lucreze, — la porunca Domnului, se ridică în grabă, îşi ia aşternutul la subţioară şi pleacă voios acasă, spre marea mirare a celor de faţă.

Tot aşa şi omul care a ajuns să creadă că Domnul Hristos i-a iertat păcatele, pentrucă a murit pe cruce pentru noi şi sângele Lui care a curs acolo l-a curăţit de orice păcat, fericit că a aflat ce-i trebuia în primul rând, face după aceea lucruri pe care înainte nu putea să le facă. Paharul beţiei nu-i mai atinge buzele; adunarea laolaltă cu prietenii necredincioşi nu-i mai place; blestemul, înjurătura şi orice vorbă rea s'au dus dela el; minciuna, prefăcătoria, linguşirea sunt osândite şi părăsite; petrecerea în felul lumii nu numai că nu-l mai atrage, dar chiar îl scârbeşte; îngrijorarea care chinueşte pe cei mai mulţi, nu-l mai chinueşte, pen-

Scanned by CamScanner

trucă are acum pe Dumnezeu ca Tată şi pe Domnul Hristos ca Păstor.

După cum slăbănogul vindecat a ascultat porunca Mântuitorului şi îndată şi-a luat patul şi a plecat, tot aşa şi cel iertat ascultă acum de Stăpânul şi Mântuitorul lui, care l-a iertat şi l-a primit. El citeşte Cuvântul lui Dumnezeu, care-i este acum hrană pentru suflet şi lumină pe cărarea vieţii; se bucură mult ştiind că Domnul îi vorbeşte prin acel Cuvânt şi-i cere putere ca ceea ce înţelege să şi trăiască. — Iată dovezi care pot să fie văzute şi de lume. Vieaţa pe care o trăiţi acum, iubiţilor, este ea o dovadă că voi aveţi iertarea păcatelor şi sunteţi împăcaţi cu Dumnezeu? Dacă nu, de ce n'aţi lua chiar acum, prin credinţă, iertarea? Şi primind pe Domnul Isus în inimă, dovezile se vor arăta îndată.

Poate că omul acela, vindecat acum sufleteşte şi trupeşte, ar fi voit să rămână lângă Domnul Isus; dar Domnul Isus îi porunceşte să se ducă acasă. De ce? Pentrucă, nu stând cu trupul lângă El, avea să-i arate credinţa şi iubirea lui, ci mai ales a c a s ă.

Da, e uşor lucru să se arate cineva evlavios în biserică sau în adunare; întrebarea este: Tot aşa este el şi acasă? Acolo să-şi arate credinţa soţul, soţia şi copilul. Ce fel de creştin eşti tu, soţ, vreau să aud dela soţia ta. Ce fel de creştină eşti tu, femeie măritată, vreau să aud dela soţul tău. Ce fel de creştin eşti tu, tinere sau tânără, vreau să aud dela părinţii tăi.

Şi dacă până acum n'ai avut o vieaţă trăită în legătură cu Domnul Isus, adică în ascultare de El, poţi să ai de acum înainte, dacă acum primeşti pe Domnul Hristos ca Mântuitor şi Stăpân al tău. El şi numai El poate să facă oameni cu totul noi. Şi nu cere dela tine altceva decât să te încrezi în El şi să te spriji-

Scanned by CamScanner

neşti în totul pe El. Un astfel de om poate să ajungă o mirare pentru toţi cei din jur, care pot să spună despre el ce spuneau aceia care se uitau la fostul slăbănog: „Niciodată n'am văzut aşa ceva".

Niciodată n'am văzut ca cineva care ar avea putinţa să fure sau să înşele şi să nu fie prins, totuşi să nu mai fure şi să nu mai înşele. Niciodată n'am văzut ca un cunoscut beţiv, care ar avea putinţa să bea dela alţii şi să se îmbete, totuşi să nu mai bea nicidecum. Niciodată n'am văzut ca cineva care ar putea să spună o minciună ca să scape dintr'o încurcătură, totuşi să nu mintă. Niciodată n'am văzut ca cineva care ar putea să răspundă la rău cu rău, totuşi să răspundă cu blândeţe şi bunăcuviinţă. Niciodată n'am văzut ca cineva să îndure o nedreptate, şi totuşi să nu se răzbune şi nici măcar să se răzvrătească.

Da, lumea n'a văzut astfel de lucruri, pentrucă n'a văzut adevăraţi creştini, oameni cu păcatele iertate şi împăcaţi cu Dumnezeu. Vrei tu să fii unul din aceştia? Se înţelege că n'avem să fim credincioşi, pentru ca lumea să se uite cu mirare la noi; însă fiind aşa cum ne cere Domnul să fim, vom ajunge neapărat o mirare pentru această sărmană lume, cufundată în rele şi din această pricină atât de nefericită.

Scanned by CamScanner

MÂNTUIRE DEPLINĂ ŞI VEŞNICĂ

„Duh mut şi surd, îţi poruncesc să ieşi afară din copilul acesta şi să nu mai intri în el“ (Marcu 9.25).

Dureros lucru este să aibă cineva un singur copil, şi acela să-i fie bolnav de o boală fără leac, boală care poate să ţină ani de zile! Orice ar face părinţii unui astfel de copil, un nor întunecos pluteşte mereu peste vieaţa lor. Orice bucurii ar avea ei în vieaţă, ele sunt umbrite de tristeţe, căci gândul li se duce mereu la copilul bolnav. „Ah, copilul!“ îşi zic ei şi atunci bucuria li s'a dus sau cel puţin li s'a micşorat foarte mult. Câte nu fac părinţii ca să-şi scape copilul bolnav! Nu e leac de care să audă şi să nu-l încerce; şi chiar dacă de nenumărate ori cu nenumărate leacuri n'au izbutit, ei tot mai trag nădejde; iar despre cel din urmă leac de care aud, zic: „S'o facem şi p'asta!“

Un astfel de tată ne este înfăţişat în Evanghelia după Marcu, la capitolul 9 (stih. 14—29). Acest tată avea un singur copil, care era stăpânit de un duh rău, care-l făcea să fie mut şi-l chinuia îngrozitor. Multe mijloace va fi încercat bietul om ca să-şi vadă copilul tămăduit, dar în zadar. Auzind de Isus, şi-a pus în El nădejdea de vindecare. De aceea a şi adus copilul la Isus. Domnul Isus nu era însă acolo, ci pe muntele pe care s'a schimbat la faţă. Grăbit, tatăl a rugat pe ucenici să scoată din copil duhul cel rău; dar ucenicii n'au putut. Dându-se jos de pe munte, Mântuitorul a făcut minunea.

Scanned by CamScanner

Să ne oprim asupra a patru gânduri cuprinse în istorisirea acestei minuni: 1) copilul era stăpânit de un duh rău; 2) tatăl l-a adus la Isus; 3) când a fost lângă Isus, i-a fost mai rău ca totdeauna; 4) Isus l-a tămăduit pe deplin.

1. Când citeşti despre chinul acestui copil, îţi vine să zici: „Slavă Domnului, că aşa ceva nu se mai vede pe la noi sau nu se vede aşa de des!“ Se pare că niciodată puterea Satanei nu s'a arătat atât de înverşunată ca pe vremea când Mântuitorul era cu trup pe pământ. Parcă înadins i s'a îngăduit să-şi desfăşoare atunci puterea lui mare, ca să se arate că o putere şi mai mare era în Acela care a putut să-l scoată. Satana lucrează şi azi în lume cu multă putere şi cu mare dibăcie. Scriptura vorbeşte despre „duhul care lucrează acum în fiii neascultării“ (Efeseni 2.2); şi aceşti fii sunt toţi oamenii care trăiesc după poftele lor, îşi fac voile lor, se poartă după gândurile lor stricate şi sunt, din fire, sub mânia lui Dumnezeu (Efeseni 2.3). Satana lucrează în toţi cei necredincioşi, cum lucrează fierarul în fierăria lui, folosindu-se de pornirea omului spre păcat. Despre Iuda Iscarioteanul citim că Satana i-a pus în inimă gândul să vândă pe Isus (Ioan 13.2) şi după aceea că a intrat în el (Ioan 13.27). Cea mai mare iscusinţă şi-o arată Satana în faptul că lucrează fără să fie băgat de seamă de oameni; şi o mare izbândă a lui este faptul că a făcut pe oameni să nu mai creadă că există drac şi astfel poate să lucreze netulburat. Totuşi, de multe ori, lucrarea lui poate să fie bine văzută. Sunt oameni despre care poţi să zici că sunt aşa cum sunt, fiindcă aşa le este firea lor; sunt însă alţii atât de spurcaţi la vorbă şi la faptă că, auzindu-i şi văzându-i, îţi vine să zici că nu dela ei vorbesc ce vorbesc şi nu dela ei fac ce fac, ci chiar diavolul este

Scanned by CamScanner

la lucru în ei. Poate că de aici vine vorba din popor care zice despre câte un om că este „dracul gol". Sunt beţivi care îşi dau seama că merg la prăpăd şi la moarte sigură dacă mai beau, dar nu se pot opri. O putere vrăjmaşă îi ţine încătuşaţi. Să nu fie oare şi demoni ai beţiei? Sunt oameni care iau otrava numită morfină, care-i aduce tot într'un fel de beţie. Ei ştiu bine că morfina îi va duce la pierzare, dar nu se pot opri. Ei sunt ca acei fluturi de noapte care-şi pârlesc aripile la flacăra lumânării, şi totuşi dau busna în lumânare până cad morţi. „Satana dela început a fost ucigaş" (Ioan 8.44) şi este şi acum. Sunt unii oameni liniştiţi şi aşezaţi la vorbă, dar au câteodată clipe când sunt aşa de furioşi, că nu mai ştiu ce le iese din gură, dărâmă, rup, sparg şi sunt în stare să facă chiar omor. Să nu fie oare şi demoni ai nimicirii? Satana ştie cum să aţâţe păcatul în om şi să-l facă să crească; şi nu se lasă până nu răpune pe om, căci grozav îi place „nimicitorului" să distrugă. Nu mai vorbim de aceia în care diavolul a intrat de-a-binelea şi îi chinueşte cumplit. Cine vede odată un singur caz de acestea, nu-l mai uită cât trăieşte, aşa este de îngrozitor.

Acel biet copil n'avea pe nimeni care să-l scape de duhul care-l chinuia. In cele din urmă a fost adus la Isus. Omenirea care este atât de cufundată în păcate şi atât de robită de patimi, prin care lucrează stăpânitorul lumii acesteia care este diavolul (Ioan 12.31; 14.30; 16.11), n'are pe nimeni care s'o poată scăpa din starea în care se găseşte, afară de Domnul Isus Hristos. Oricine se încrede în El, se lipeşte de El, Il primeşte pe El şi Ii dă în stăpânire inima şi vieaţa, acela îşi schimbă stăpânul şi iese de sub robia celui rău şi a lumii care-i slujeşte lui (I Ioan 5.19) şi intră sub stăpânirea Domnului Hristos şi în împărăţia Lui.

Scanned by CamScanner

2. Băiatul acela n'a venit el singur la Isus, ci a fost adus de tatăl lui. Cât de mult se va fi trudit acel tată ca să-şi aducă copilul la Isus, este uşor de închipuit, fiindcă astfel de suferinzi nu sunt uşor de adus. E nevoie de multă răbdare şi de multă stăruinţă.

Şi astăzi, de multe ori, ca să vină un om la Domnul Isus, are nevoie de ajutorul altuia, care a venit mai dinainte la El. Cine caută să aducă pe alţii la Isus, ştie că acesta nu este un lucru uşor; şi dacă n'ar lucra Dumnezeu însuşi cu harul Său, niciunul n'ar putea să fie adus la Isus. Prizonierii sunt, de obiceiu, bine păziţi; iar Satana ştie să-şi păzească supuşii şi este cu foarte mare băgare de seamă, ca să nu-i scape niciunul din mâni. Iată un lucru la care, oricine nu urmează Domnului Isus, să ia bine seama.

Faptul că băiatul fusese adus la Isus putea să dea bune nădejdi de scăpare; dar nu era destul să fie adus la Isus, ci mai trebuia să fie şi tămăduit. Acesta era lucrul de căpetenie.

Mă gândesc la unul şi la altul din cei ce se găsesc acum aici. Venirea lor aici este un lucru bun, dar nu acesta este lucrul de căpetenie, — căci nu este destul să fie cineva chemat la o masă, ci mai trebue să şi mănânce din ce este pe ea; nu e destul să vină cineva la doctor, ci trebue să şi ia doctoria care i se dă. A veni la predică nu e totuna cu a veni la Isus; totuşi, faptul că cineva se găseşte acolo unde se vesteşte Evanghelia, este un lucru care poate să dea bune nădejdi. Văd aici pe cutare om. Altădată acest om trândăvea dumineca în pat până târziu, se bucura că a venit sărbătoarea ca să poată să doarmă mai mult şi până la prânz abia de se dichisea, citea jurnalul sau se apuca de altceva; cât despre predica Evangheliei, habar n'avea. Ei bine, acest om vine acum aici cu bucurie, poate cam de departe, şi as-

Scanned by CamScanner

cultă cu băgare de seamă Cuvântul lui Dumnezeu. Nu este acesta un lucru care poate să-ţi dea bune nădejdi? Pe când celor mai mulţi oameni nici prin gând nu le trece să sfinţească ziua Domnului, ci dimpotrivă o necinstesc prin felul cum îşi petrec această zi, omul de care am amintit se deosebeşte de aceia. Văd în mintea mea pe acest om mergând de aici acasă şi luând în mână Noul Testament, citeşte din el încă odată cele ce i s'au lămurit aici; şi fiindcă mai este vreme până la masă, mai citeşte încă. Omul acesta nu ştia până acum că Dumnezeu are o carte pe lume. Când auzea de Evanghelie, i se părea că aude de o carte popească. N'avea nicio plăcere să citească această carte sau şi dacă întâmplător citea vreodată ceva din ea, mare lucru nu înţelegea şi nici nu-şi bătea capul să înţeleagă; acum citeşte şi se minunează. Nu înţelege încă tot, dar cât înţelege, îl face să-i sfârâie inima. Nu este acesta un semn bun, care-ţi dă bune nădejdi?

Il văd mai departe şi în vieaţă. Vieaţa lui s'a schimbat întru câtva. Acum vede lămurit că unele lucruri nu mai sunt pentru el. De pildă, în cârciumă nu se mai simte bine. Oh, locaşurile acestea care n'au clopot de chemare şi care totuşi, în ziua Domnului, sunt pline de oameni! Omului nostru însă îi place acum să stea mai bine acasă, lucru care îl face să fie mai cumpătat. Dar şi vorbirea şi-a schimbat-o: mai înainte înjura, minţea, se jura, vorbea vorbe urîte; acum însă nu mai vorbeşte cum vorbea. Ba mai mult, câteodată îl văd stând pe gânduri. El cel atât de uşuratic altădată, el în al cărui cap gânduri înalte şi curate nu prea se abăteau, el care nu se gândea decât la vieaţa aceasta pământească cu grijile şi plăcerile ei, — datorită celor culese din Cuvântul lui Dumnezeu, începe acum să se gândească la lucruri mai înalte şi

Scanned by CamScanner

să vadă cât de adevărate sunt cuvintele Evangheliei, a căror împlinire o vede cu ochii în vieaţa pe care o trăiesc oamenii. Il văd chiar oftând câteodată. Imi închipui că a început să se şi roage. E drept că rugăciunea lui e poate foarte scurtă: „Doamne, ai milă şi de mine“ — dar este o rugăciune spusă din inimă. Nu sunt toate acestea lucruri care să-ţi dea bune nădejdi? Da; dar numai atât: bune nădejdi.

3. Şi totuşi, când copilul acela era lângă Isus, tocmai atunci i-a fost mai rău ca totdeauna; atunci l-a scuturat duhul rău cu cea mai mare putere. De aici înţelegem felul diavolului de a lucra: când vede că e gata să scape prada din mână, începe s'o apese şi s'o îngrozească, pentru ca astfel s'o facă să-şi piardă nădejdea de scăpare.

Impotriva omului care se găseşte în starea zugrăvită mai înainte, diavolul începe să asmuţe pe ai lui. „Ce este cu cutare?“ încep a grăi robii lumii şi ai păcatului. „Ştii că dela un timp s'a făcut nu ştiu cum, parcă mai gânditor, mai serios!“ Şi încep întâi cu glumele şi apoi cu luarea în râs, mai apoi cu poftiri la petreceri şi la alte fapte care nu sunt bune. Cunosc pe un om în care Cuvântul lui Dumnezeu a început să lucreze. O schimbare s'a văzut în vieaţa lui; însă prietenii cu care lucrează împreună, nu-i dau voie să se deosebească de ei, ci-l silesc să fure ca şi ei, pentru ca să fie siguri că nu-i va da de gol, şi să bea ca şi ei, tot din aceeaşi pricină. Din nenorocire, în vremea noastră, a fura, a bea, a înjura, a desfrâna nu sunt lucruri de luat în râs sau de osândit; dar a fi credincios, aşa cum cere Evanghelia, este un lucru rău văzut şi rău vorbit. Necredincioşii urmăresc pe credincios, cum urmăresc cânii pe o pisică. Atâţia oameni sunt gata să sară, fără niciun temeiu, ca să facă voia diavolului, când este vorba să tragă înapoi

Scanned by CamScanner

pe un suflet care a apucat sau e gata să apuce pe calea cea bună.

Celui zugrăvit de noi mai înainte, diavolul ştie să-i pună înainte ispite mai mari ca altădată şi-i face multe făgăduieli, numai să se lase de ceea ce a început. El toarnă atâta foc în patimile care îl stăpâneau până atunci încât bietul om poate să fie trântit mai rău ca totdeauna. Abia a ajuns să-şi zică: „N'am să mai beau" şi vine acasă mai beat ca oricând. Abia a fost mişcat şi înduioşat de jertfa Domnului Hristos şi de cuvintele Lui, că se pomeneşte rostind cuvinte grele împotriva Domnului şi a Evangheliei Lui. Nu rareori încep să i se ridice în suflet îndoieli şi chiar ocări faţă de adevărul lui Dumnezeu, cum n'a avut până atunci. Câteodată nu lipseşte nici şoapta: „Nu vezi tu că de când te duci la predică, eşti mai îngândurat? Caută-ţi, omule, de treabă şi nu-ţi mai bate capul cu lucruri care nu sunt pentru tine!" Câteodată diavolul îi şopteşte: „Tu eşti prea păcătos, ca să poţi să fii mântuit"; sau: „Eşti prea tânăr, ca să începi o vieaţă nouă"; sau: „Eşti prea bătrân, ca să te mai poţi gândi la o vieaţă nouă". Satana e marele meşter care, când eşti tânăr, dă ceasul înapoi şi zice: „E prea de vreme"; când eşti bătrân, dă ceasul înainte şi zice: „E prea târziu!" Nu lipseşte nici şoapta: „Ia seama să nu te rătăceşti! Pe câţi îi vezi urmând calea pe care vrei s'o urmezi tu? Lumea este aşa cum este şi n'o s'o schimbe nimeni. Deci fii şi tu ca toţi ceilalţi oameni!"

Cu toate acestea, ochiul care s'a învăţat să deslu-şească lucrările minunate care se petrec în sufletele care vin la Domnul Hristos, vede adesea în acestea cele din urmă svârcoliri ale diavolului, ca să nu-i scape prada din mâni. Un pas numai şi lupta este câştigată. Care este acel pas?

Scanned by CamScanner

O încredere neclintită în Domnul Hristos şi în Cuvântul Lui, o predare în mâna Lui. Când lumea începe să te ia în râs sau să te urască din pricina credinţei tale, să-ţi zici atunci: „A, da, diavolul se mişcă pentrucă Dumnezeu e la lucru". Când ispita e mai mare, gândeşte-te atunci că Domnul este şi mai mare, iar dragostea Lui te va face neclintit (Romani 8.35). Când frământările sufleteşti sunt mai tari şi scot la iveală necurăţenii, cum scoate apa curgătoare gunoiul la mal, să-ţi zici: „Ai început, suflete, să scoţi ce e mai rău în adâncimile tale? Eu privesc spre Domnul (Evrei 12.2) şi El nu mă va lăsa să mă afund". Când nemulţumirea e mai mare, să zici: „Da, durerile naşterii din nou nu sunt mici". Când ţi se şopteşte că Evanghelia nu este pentru tine, întreabă-te: „Dar pentru cine?" Când ţi se spune că eşti prea păcătos ca să mai fie nădejde de iertare, răspunde: „Dar pentru păcătoşi a murit Domnul Isus şi El a venit să caute şi să mântuiască ce era pierdut". Când îţi spune că eşti prea tânăr şi să-ţi mai petreci, răspunde: „Petrecere în păcat, aceasta n'o voieşte Dumnezeu". Iar când îţi şopteşte că eşti prea bătrân, răspunde: „Da, bătrân sunt, dar cât sunt încă în vieaţă, pot să mă pocăesc şi să primesc pe Domnul". Când ţi se şopteşte că Evanghelia n'ar fi adevărată, răspunde: „E adevărată, pentrucă atâtea milioane de oameni s'au schimbat prin ea. O minciună nu poate să ducă pe nimeni la o vieaţă după voia lui Dumnezeu, vieaţă curată, plină de pace şi de bucurie".

Iubiţii mei! Faptul că vă găsiţi aici, o repet, este un lucru care dă bune nădejdi; însă iarăşi repet că a veni aici nu e totuna cu a veni la Domnul Isus. Poate să vină cineva regulat să asculte predica, şi totuşi să rămână nevindecat, adică nemântuit. Ce folos ar fi avut acel băiat din faptul că a fost adus la Isus,

Scanned by CamScanner

dacă ar fi plecat de acolo nevindecat? De ce folos îţi este osteneala de a veni aici, dacă rămâi încă în păcatele tale? Voia Domnului este ca tu să fii vindecat, adică iertat şi mântuit; şi aceasta, chiar acum şi chiar aici. Din partea lui Dumnezeu, totul e gata, mântuirea este pe deplin săvârşită, iertarea stă la îndemâna oricui vrea s'o ia; atârnă numai de tine să crezi în Domnul Isus şi astfel să fii în dar iertat şi mântuit. Căci chiar dacă lucrarea de întoarcere a unui suflet la Dumnezeu s'a început mai dinainte, trecerea acelui suflet de partea Domnului Isus se face într'o clipă, şi anume în clipa în care te încrezi în El şi te hotărăşti să-L urmezi.

4. Să ne îndreptăm acum gândul spre copilul deplin tămăduit, într'o clipă şi pentru totdeauna. „Să nu mai intri în el" (Marcu 9.25). Tot aşa Domnul Isus pe care îl predicăm dă o mântuire pentru totdeauna, veşnică. Ce lucru minunat: o mântuire veşnică, care atârnă totuşi de o clipă! Tâlharul de pe cruce într'o clipă a căpătat o mântuire veşnică.

Un mare vestitor al Evangheliei, vorbind despre primirea fiului risipitor, a dat frâu slobod închipuirii lui şi a început să spună că tatăl punea înaintea fiului său tot ce avea mai bun. Fiul sta însă pe gânduri şi nu mânca, iar lacrimile îi curgeau pe obraji. Intorcându-se spre el, tatăl i-a zis: „De ce te-ai întristat? Nu ştii că eu te iubesc? Nu te-am primit oare cu bucurie?" — „Da, tată, tu eşti aşa de bun! M'ai iertat însă întradevăr? M'ai iertat de tot, aşa că n'ai să te mai superi niciodată pe mine pentru ceea ce am făcut?" — Tatăl s'a uitat la el cu duioşie şi i-a zis: „Ţi-am şters toate greşelile şi nu mai mă gândesc de loc la ele". Tatăl purta mai departe grija ca mesenii să aibă ce le trebuia. Fiul însă iarăşi suspina şi nu mânca. „De ce eşti iarăşi trist? Ce-ţi lipseşte?" îl

Scanned by CamScanner

întrebă tatăl. — Şi fiul a zis: „Tată, am să rămân mereu aici? N'ai să mă izgoneşti?“ — „Nu, fiul meu“, a răspuns tatăl, „n'ai să pleci de aici“. Cu toate acestea, fiul încă nu s'a înveselit. Avea în el ceva care-l împiedeca să fie vesel. Tatăl i-a zis atunci: „Fiul meu, spune-mi ce ai tu în inima ta? Ce mai doreşti?“ Fiul a răspuns: „Tată, eu mă cunosc şi mi-e teamă că de mă vei lăsa de capul meu, am să plec iarăşi. Sileşte-mă cum ştii, ca să rămân aici“. Şi tatăl a răspuns: „Nu te teme! In inima ta este acum groază şi scârbă faţă de starea în care ai fost, cum şi recunoştinţă şi iubire pentrucă te-am primit. Acestea te vor ţine aici“. — „Am înţeles. Mi-e deajuns“ a răspuns fiul, luând de acum parte la masă cu veselie.

Da, groaza de păcat şi mai ales dragostea faţă de Domnul Hristos, face pe credincioşi să rămână credincioşi. Nu mai vorbim de lucrarea Domnului care, prin Duhul Său, ţine oile Sale în mâna Sa. Ce a dat El este bun dat şi nu ia înapoi. Mântuirea este un dar din partea Lui, pe care El nu-l ia înapoi.

Ferice de oricine a apucat această mântuire; şi iarăşi, vai de oricine n'are această mântuire! Ea stă la îndemâna oricui, căci trăim în vremea când uşa harului este încă deschisă. Nu se ştie cât va mai ţine această vreme de har. De aceea, cât de mare trebue să fie graba de a lua această mântuire! Orice suflet nemântuit este nenorocit; dar mai nenorocit decât toţi este acela care a stat la picioarele lui Isus, şi totuşi, n'a luat această mântuire şi n'a primit pe Domnul Isus, ca să trăiască cu El. Cine n'a auzit niciodată ce ai auzit tu, poate să aducă (nu spun că o să i se şi primească) desvinovăţirea că nu i-a spus nimeni; tu însă nu poţi să aduci această desvinovăţire. Tu, care ai stat şi astăzi sub ploaia binefăcătoare a Cuvântului Lui, cum ieşi de aici: vindecat sau nevindecat, mântuit

Scanned by CamScanner

sau nemântuit? Din partea Domnului nu este nicio greutate; greutate nu poate să fie decât din partea ta.

Drept este, cuminte este, spre folosul tău este să stai nepăsător faţă de o mântuire aşa de mare? (Evrei 2.3). Nu-ţi primejdui veşnicia prin nepăsare! Treci mai bine de partea Domnului Isus şi cu aceasta vei face pasul pentru care vei binecuvânta pe Dumnezeu în veci.

Scanned by CamScanner

POATE CINEVA SĂ SPUNĂ CĂ ESTE MÂNTUIT?

„Credinţa ta te-a mântuit; du-te în pace"
(Luca 7.50).

In capitolul şapte al Evangheliei după Luca, se istoriseşte că atunci când Domnul Hristos a fost poftit la masă de un fariseu numit Simon, o femeie păcătoasă s'a strecurat în odaia unde era masa, s'a apropiat pe la spate de Domnul Isus şi, îngenunchind, vărsa lacrămi care udau picioarele Domnului, le ştergea cu părul capului ei şi le ungea cu mir. Domnul cunoştea ce a adus acolo pe această femeie şi îi dă ce dorea: iertarea păcatelor; şi-i spune să se ducă acasă în pace.

Trei sunt persoanele despre care se vorbeşte în această istorisire: Domnul Hristos, care sta la masă cu fariseii, cum sta şi cu vameşii şi cu păcătoşii (Matei 9.10); fariseul Simon, căruia i s'a făcut cinstea să aibă pe Domnul Isus ca oaspete; şi femeia păcătoasă.

Ce va fi vorbit Domnul Isus în timpul cât a stat la masă, nu ştim. Cu ce cuvinte îl va fi primit Simon fariseul, iarăşi nu ştim. Toată istorisirea se învârteşte în jurul femeii păcătoase şi a faptei ei de iubire. Simon fariseul nu s'a folosit de împrejurarea că Domnul Isus a fost în casa lui. Ca orice fariseu, el se socotea destul de drept, destul de cumsecade. El era un om mulţumit cu starea lui de om religios, nu dorea mai mult şi nu căuta mai mult. Nu tot aşa sta însă lucrul cu femeia păcătoasă. Ce vieaţă va fi dus ea, nu ştim. Insă numele de „femeie păcătoasă" ne

Scanned by CamScanner

spune multe, adică ne vorbeşte de multe păcate cunoscute. Dar iată că dela o vreme s'a trezit şi în ea cunoştinţa ticăloşiei în care căzuse, a văzut cu groază mocirla în care se tăvălise şi prăpastia spre care mergea. In această stare, ea se va fi întrebat dacă mai este scăpare pentru ea. Poate că atunci va fi auzit de Proorocul din Nazaret care chiamă la El pe toţi cei trudiţi şi împovăraţi (Matei 11.28); şi se va fi simţit mânată spre El. A îndrăsnit şi s'a strecurat în odaia unde era la masă Domnul Isus şi, fără să scoată o vorbă, a grăit cel mai puternic graiu, căci a început să verse lacrămi de adâncă pocăinţă. Ea a aflat ce căuta, căci Domnul i-a zis: „Iertate îţi sunt păcatele! Credinţa ta te-a mântuit; du-te în pace".

Vreau să mă opresc astăzi asupra acestor cuvinte. Facă Domnul ca cele ce voiu vorbi să fie spre folosul tuturor celor ce ascultă!

Iubiţilor! N'ar fi drept să spun despre fariseul Simon că era un om rău. Păcat însă că şederea Domnului Isus în casa lui n'a fost o binecuvântare pentru el! N'ar fi drept să spun despre mulţi din cei ce se adună aici că sunt mai răi decât ceilalţi oameni; ba dimpotrivă. Păcat însă că nu toţi iau binecuvântare din cele auzite! Care este pricina? Părerea că sunt destul de buni, destul de cumsecade, destul de religioşi. De aceea, când li se vorbeşte, gândul lor se duce tot la alţii, aşa cum privirea fariseului Simon s'a îndreptat nu spre el însuşi, ci spre femeia care venise acolo şi plângea. Dacă cine vine aici, la auzul celor predicate, se duce cu gândul numai la alţii, cu aceasta n'a făcut altceva decât a dat Evangheliei o inimă închisă. Unor astfel de oameni, nu putem să le fim de folos. Şi decât să ai în faţă astfel de ascultători, mai bine să ai ucigaşi, hoţi, femei pierdute,

Scanned by CamScanner

beţivi de rând, căci aceştia, dacă nu toţi, măcar unii din ei, ştiu că sunt păcătoşi; şi cunoscându-şi boala, e nădejde că vor primi pe Doctorul cel Mare şi vor fi vindecaţi.

Nu vă amăgiţi cu închipuiri deşarte! Pot să strig oricât că nu sunt păcătos, aceasta nu va desfiinţa Cuvântul lui Dumnezeu, care spune că orice om este un păcătos (Romani 3.23). Pot să spun oricât că nu simt că păcatul este un lucru aşa de grav, aceasta nu va schimba Cuvântul lui Dumnezeu care spune că păcatul este o urîciune înaintea lui Dumnezeu (Tit 1.16). Pot să-mi închipui că Dumnezeu n'o fi aşa de aspru cu păcatul, închipuirea aceasta a mea nu va schimba Cuvântul lui Dumnezeu, care spune că păcatul, odată săvârşit, aduce moarte şi osândă (Iacov 1.15; Romani 6.23 ş. a.).

Ştiu că a vorbi despre păcat înseamnă a vorbi despre un lucru nesuferit la auz; dar peste un astfel de lucru nu se poate trece; iar cine crede că trebue să-l treacă cu vederea, pentru ca să fie pe placul oamenilor, nu le face un bine, ci un rău din cele mai mari. Când un om ar vedea pe alt om punând cărămidă peste cărămidă, ca să-şi facă o casă, dar fără să aşeze mai întâi bine temelia, spuneţi-mi i-ar vrea binele când şi-ar zice: „Ce zor am eu să mă amestec! Dacă-i spun, te pomeneşti că mă prinde de duşman sau îşi bate joc de mine, sub cuvânt că ştie el ce face şi n'are nevoie de sfatul meu!“ Ei bine, orice s'ar întâmpla, pe cel ce ştie mai bine, nu-l rabdă inima şi trebue să spună celuilalt ce are de făcut.

Aşa este şi cu clădirea noastră dinăuntru. Oamenii se silesc să-şi adune o mulţime de cunoştinţe, însă una le lipseşte şi nici nu caută s'o aibă, anume cât de păcătoşi sunt şi că păcatul cere ori iertare ori pedeapsă.

Scanned by CamScanner

Auzind aceste cuvinte, un nepăsător ar putea să mă întâmpine cu vorba: „Ei şi! Chiar dacă este aşa, o să îndrepţi dumneata lumea? Ea este aşa cum este şi nu se mai schimbă. Fiecare se poartă cum îl taie capul. Şi-o da el seama odată! Treaba lui!“ Răspunsul meu este că avem de adus la cunoştinţa lumii Evangheliа, adică vestea bună a iertării, a păcii şi a vieţii veşnice. Chiar dacă toată lumea şi-ar închide urechile şi inima la auzul acestei veşti, noi tot trebue s'o vestim, pentrucă aşa ne-a poruncit Domnul căruia slujim (Marcu 16.15). Lumea nu se schimbă, o ştim, şi nu urmărim gândul să schimbăm lumea, ci să-i vestim pe Domnul Isus; — totuşi, cei ce primesc pe Domnul Isus, se schimbă aşa de mult, încât pot să zică şi ei ca Apostolul Pavel: „Cele vechi s'au dus, iată că toate s'au făcut noi“ (2 Corint. 5.17). Nu schimbăm lumea, o repet, însă Domnul Isus schimbă pe oricine vine la El şi-i urmează.

Intre cei ce au ascultat vestea Evangheliei sunt unii care, deşi cred că Domnul Isus Hristos s'a răstignit pentru noi şi că, prin sângele Lui, El a plătit datoria noastră, totuşi, dacă i-ar întreba cineva: „Aveţi păcatele iertate?“ — ar sta în cumpănă, neştiind ce să răspundă; sau ar răspunde cum răspund cei ce n'au avut parte de vestea Evangheliei: „Dacă eşti iertat sau nu, mântuit sau nu, aceasta abia la judecată se va vedea“. Aceşti oameni, când citesc că Domnul a zis femeii păcătoase: „Iertate îţi sunt păcatele! Credinţa ta te-a mântuit; du-te în pace“, sunt gata să zică: „Ferice de această femeie că a avut parte să audă din gura Domnului astfel de cuvinte! Ea a putut să spună: „Da, sunt iertată, sunt mântuită“, pentrucă Mântuitorul însuşi i-a spus lămurit acest lucru; dar noi... Noi nu putem să spunem că suntem mântuiţi. Aceasta

Scanned by CamScanner

o ştie numai Dumnezeu. Şi cine cutează să spună că este mântuit, este un îngâmfat şi un rătăcit".

Ei bine, iubiţilor, cine judecă aşa, cu toate că pare că din smerenie vorbeşte aşa, este cel puţin un neştiutor şi din neştiinţă vorbeşte aşa cum vorbeşte. Imi dau seama că vă aduc lucruri ciudate la auz, de aceea ca să nu fiu învinuit că vorbesc din capul meu sau că mă iau după alţi oameni cu alte învăţături, vă aduc înainte vorba limpede a unui om al lui Dumnezeu, Apostolul Pavel, pe care cu toţii îl cinstim. Fiind închis în închisoarea din Filipi împreună cu tovarăşul său de călătorie şi de lucru, Sila, în urma unui cutremur au fost întrebaţi de mai-marele închisorii, cunoscut sub numele de „temnicerul din Filipi": „Domnilor, ce trebue să fac ca să fiu mântuit?" Pavel şi Sila i-au răspuns: „Crede în Domnul Isus şi vei fi mântuit tu şi casa ta" (Faptele Ap. 16). Nu se poate ceva mai limpede. Aşa dar, dacă eu cred în Domnul Isus, aşa cum îl înfăţişează Sf. Scriptură, eu sunt mântuit. „In El **avem** răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogăţiile harului Său" zice acelaşi Apostol în Epistola către Efeseni (1.7). Domnul Isus Hristos însuşi zice: „Adevărat, adevărat vă spun, cine crede în Mine are vieaţa veşnică" (Ioan 6.47). Să luăm seama bine că El zice are, nu va avea; are adică din clipa în care prin credinţă a primit pe Domnul Hristos ca Mântuitor şi Stăpân, fiindcă El este Dumnezeul adevărat şi vieaţa veşnică (1 Ioan 5.20; vezi şi Ioan 5.24); iar a-L avea pe El înseamnă a fi mântuit şi a avea vieaţa veşnică.

„Da, dar acestea sună a cuvinte spuse ca pentru toţi. Altceva ar fi dacă şi astăzi Mântuitorul ar spune astfel de cuvinte unuia sau altuia dintre noi" va zice cineva. Cine vorbeşte aşa, dovedeşte numai că este fără pricepere. Lucrul de căpetenie este să ştim că

Scanned by CamScanner

acestea sunt cuvintele Domnului Hristos. Ele au fost spuse odată pentru totdeauna şi noi le avem acum scrise. Faptul că sunt scrise nu scade nimic din preţul lor. Totuna este dacă eu stau de vorbă cu tatăl meu sau dacă dânsul îmi scrie în scrisoare ce are să-mi spună. Dacă i-aş zice: „Tată, e drept că în scrisoare îmi spui că mă iubeşti, dar eu nu cred că mă iubeşti decât dacă îmi spui în faţă, gură către gură". Tatăl meu ar fi în drept să-mi spună atunci: „Dar bine, fiule, ce vorbă este aceasta? Fie că ţi-aş spune în faţă, fie că îţi scriu, nu este totuna?"

Aşa este şi cu Cuvântul lui Dumnezeu. Mântuitorul s'a înălţat la cer şi stă de-a-dreapta Tatălui; dar Cuvântul Său ne-a rămas şi a fost scris de oameni care au fost însuflaţi de Duhul Sfânt şi este ca un fel de scrisoare către noi toţi. Fie că ne-ar vorbi acum fiecăruia în parte, fie că avem scris ceea ce a avut să ne spună, totuna este. Increzându-ne deci în Cuvântul Lui, care este cum nu se poate mai lămurit, putem să spunem: „Isus Hristos zice că oricine crede în El are vieaţa veşnică; eu cred în El, deci am vieaţa veşnică şi sunt mântuit".

— „Bine, dar lucrul acesta îl spune pentru toţi; nu mi-l spune chiar mie anume" poate să adauge cineva. Iată ce răspundem noi: Dacă tatăl meu ar spune de faţă cu toţi fraţii şi surorile mele: „Copii, vă iubesc din tot sufletul şi port grijă de voi", — iar eu aş zice: „Tata nu mă iubeşte şi n'are grijă de mine, pentrucă a spus acest lucru la toţi, nu mi l-a spus mie anume" aş vorbi ca un om înţelept? Atunci, înţelept este oare omul care zice: „Cuvintele Evangheliei sunt pentru toţi, nu sunt chiar pentru mine". Ce te împiedecă să iei Cuvântul ca pentru tine?

Scriptura este scrisă pentru noi (1 Corinteni 10.11) şi ce este scris rămâne. „Cerul şi pământul vor trece,

Scanned by CamScanner

dar cuvintele Mele nu vor trece" a zis Domnul (Matei 24.3). Oricine poate să se oprească deci la un loc ca acesta şi să zică: „Doamne Isuse, Tu spui aici: „Cine crede în Mine, are vieaţa veşnică". Ştiu că Tu spui adevărul. Cartea aceasta este Cuvântul Tău. Tu ai spus această vorbă şi Tu ai îngrijit ca ea să fie scrisă pentru noi, deci şi pentru mine. Iţi mulţumesc că-mi vorbeşti aşa de limpede. Intemeiat pe Cuvântul Tău, eu pot să zic acum că am vieaţa veşnică şi sunt mântuit, pentrucă mi-ai dat harul de a crede în Tine".

Sunt mulţi oameni stăpâniţi de părerea că abia când ai fi desăvârşit, adică abia atunci când n'ai mai putea să păcătueşti, ai putea să spui că eşti mântuit. Ei cred că mântuirea şi desăvârşirea este unul şi acelaşi lucru; dar greşesc. Mântuirea este darul pe care-l primeşti prin credinţa în Domnul Isus, atunci când ai pus piciorul pe calea Lui; iar desăvârşirea este ţinta spre care te îndrepţi din clipa în care te-ai hotărît să urmezi Lui.

Urmăriţi cu mintea voastră pe femeia păcătoasă în drumul ei spre casă. După ce Mântuitorul i-a spus: „Credinţa ta te-a mântuit; du-te în pace", ea se scoală negreşit foarte veselă şi porneşte spre casă. Fără să ne abatem cu nimic dela Evanghelie, să ne închipuim că ai fi întâlnit pe această femeie pe drum. Ai fi citit negreşit pe faţa ei bucuria ei mare. Şi dacă ai fi întrebat-o: „Ce este cu tine de eşti aşa de veselă?" ea ţi-ar fi răspuns: „Sunt fericită, pentrucă astăzi am căpătat iertare şi sunt mântuită". — „De unde ai scos tu o vorbă ca asta? Tu să vorbeşti de mântuire? Asta nu poate s'o spună o femeie cumsecade, dar una ca tine, o păcătoasă!" — „Şi cu toate acestea, eu sunt iertată, sunt mântuită". — „Cum poţi să spui una ca asta? Ce ai făcut?" — „N'am făcut nimic". — „Atunci cum eşti iertată şi mântuită?"

Scanned by CamScanner

— „Pentrucă aşa mi-a spus Domnul Hristos, care nu minte. Eu m'am recunoscut păcătoasă, am vrut să scap de păcatele mele şi m'am dus la El. El m'a primit şi mi-a zis: „Păcatele îţi sunt iertate". Pot eu să spun că nu-mi sunt iertate, când El zice că sunt? El mi-a mai zis: „Credinţa ta te-a mântuit". Pot eu să spun că nu sunt mântuită, când El zice că sunt?"

Pe ce se întemeia iertarea şi mântuirea acestei femei? Nu este aşa că pe cuvântul Domnului Hristos? Şi de când putea ea să spună că este iertată şi mântuită? Nu este aşa că din clipa în care a crezut în ce i-a spus Domnul Hristos? Tot aşa stă lucrul şi cu noi. La fel căpătăm şi noi iertarea ca şi ea. „Oricine crede în El, capătă prin numele Lui iertarea păcatelor" (Faptele Ap. 10.43).

Cine se uită însă la sine însuşi, la ceea ce este el sau poate să facă el, niciodată nu va ajunge să spună că este mântuit. Cine însă se uită la Domnul Isus şi se întemeiază pe jertfa Lui, pe ceea ce a făcut El pe cruce pentru noi, acela, da, poate să spună că este mântuit.

Cred că înţelegem acum de ce aceia care nu cunosc pe Domnul Isus, nu cunosc şi nu preţuesc jertfa Lui de pe Golgota şi n'au legătură de vieaţă cu El, se miră când aud pe cineva spunând că este mântuit şi numesc aceasta rătăcire şi mândrie. Mântuirea pe care a săvârşit-o Domnul Isus pe cruce în locul nostru şi pe care o primeşte în dar oricine crede în El, n'are în ea nimic care să fie spre lauda omului, ci este numai şi numai spre lauda şi slava Domnului. Dar tocmai de aceea mântuirea este deplină şi sigură, pentrucă este în întregime săvârşită de Domnul Isus pe cruce pentru noi. Ori a săvârşit-o El în întregime, şi atunci ea este deplină şi sigură; ori a săvârşit-o numai în parte, şi atunci care este acea parte? Dar

Scanned by CamScanner

nu merge cu părţi şi cu frânturi. Dela un capăt la altul, mântuirea este lucrarea Domnului Isus pentru noi.

De aceea, cine a ajuns să creadă în jertfa de pe Golgota şi s'o ia ca făcută pentru sine şi primeşte prin credinţă pe Domnul Isus în inima sa, acela poate să spună: „Sângele curs pe crucea de pe Golgota a ispăşit păcatele mele. Eu cred lucrul acesta şi de aceea ştiu că sunt iertat. Mântuitorul meu este acum al meu şi eu sunt mântuit de El".

Ar fi timpul să sfârşesc vorbirea mea. Găsesc însă că şi cele din urmă cuvinte spuse femeii: „Du-te în pace", cuprind o însemnată învăţătură pentru noi. Mai întâi, dacă Domnul ar fi zis numai „du-te", ar fi sunat cam rece; zicându-i însă „Du-te în pace", sună plăcut.

In acele clipe, fariseii gândeau rău despre Mântuitorul. „Cum poate El să ierte păcatele? Cum poate El să spună acestei femei că este mântuită?" se gândeau ei. Dacă ei ar fi spus femeii ce gândeau, femeia ar fi putut să se ridice şi să le spună în faţă: „Eu sunt mântuită, sunt iertată. Cum puteţi voi să-mi tăgăduiţi acest lucru?" Fariseii erau însă meşteri la cuvânt. Ei ar fi putut să ia în râs pe femeie, să-i spună cine ştie ce vorbe şi astfel să-i vâre în suflet îndoieli şi să-i sgudue încredinţarea pe care i-o dăduse Domnul în cuvintele pe care i le-a spus. Intre ei, ea era ca între nişte lei. De aceea Domnul Isus îi zice: „Du-te în pace". Cu alte vorbe: Nu este locul tău să stai aici între aceşti oameni care sunt gata să-ţi fure ce ţi s'a dat. Nu e locul să stai de vorbă cu ei. Lasă să se adâncească în tine cuvintele care ţi s'au spus şi care te-au bucurat. Trăieşte în starea aceasta nouă de femeie iertată şi mântuită; şi când vor vedea vieaţa ta schimbată, nu vor mai avea ce să

Scanned by CamScanner

zică; sau şi de vor zice ceva, cuvintele lor vor fi fără putere.

„Du-te în pace“ mai înseamnă du-te acasă, vezi-ţi de treburile casei, trăieşte între ai tăi vieaţa nouă pe care ai căpătat-o şi fii o lumină pentru cei din casa ta.

„Du-te în pace“ mai înseamnă iarăşi că ea, care nu avusese până atunci pace, pentrucă nu avusese iertare, să se bucure acum de pacea căpătată prin iertarea păcatelor şi să ştie că de această pace se va bucura mereu, trăind în ascultare de Dumnezeu.

„Du-te în pace“ şi fii de acum fiinţa iubitoare de pace şi făcătoare de pace (Matei 5.9). „Dacă este cu putinţă, întru cât lucrul acesta atârnă de voi, trăiţi în pace cu toţi oamenii“ (Romani 12.18).

Oricine ar trebui să se întrebe: Cum stau eu faţă de Dumnezeu? Pe ce-mi întemeiez eu credinţa mea: pe închipuirile minţii mele sau pe Cuvântul lui Dumnezeu? Cred eu cu adevărat acest Cuvânt? Dacă-l cred, atunci ce am eu prin credinţă? Care este starea mea de acum: mântuit ori nemântuit? Dacă zic că sunt mântuit, pe ce mă întemeiez? Vieaţa mea din afară este ea o dovadă că sunt în adevăr mântuit? Domneşte pacea în mine, în casa mea şi oriunde aş fi?

Să vă dea Dumnezeu lumina Duhului Său, ca să puteţi să daţi răspunsul cuvenit la toate aceste întrebări. Dumnezeul păcii să fie cu toţi cei ce caută pacea şi o urmăresc (1 Petru 3.11)!

Scanned by CamScanner

INTÂI CREZI, PE URMA VEZI

„Iată, roaba Domnului; facă-mi-se după cuvântul tău!“ (Luca 1.38).

A aduce cuiva o veste bună însemnează a-i face bucurie. Cu toate acestea, nu totdeauna vestea bună e primită cu bucurie. Care putea să fie cea mai bună veste pentru o fiică a lui Israel dacă nu vestea că va naşte pe Mesia, pe Hristos? Cu toate acestea, Maica Domnului n'a primit cu bucurie această veste. Când Arhanghelul Gavril i-a spus că va naşte pe Isus, pe ea a cuprins-o o mare mirare. Un timp a rămas în tăcere, apoi şi-a luat curajul şi a întrebat: „Cum se va face acest lucru, fiindcă eu nu ştiu de bărbat?“ (Luca 1.24). Ingerul i-a răspuns: „Duhul Sfânt se va pogorî peste tine şi puterea Celui-Prea-Inalt te va umbri...“ (Luca 1.35). Maica Domnului n'are alt răspuns de dat decât: „Iată roaba Domnului, facă-mi-se după cuvântul tău!“ (Luca 1.38). Din acest răspuns se vede că ea n'a înţeles cum s'ar putea face cele spuse de înger; dar, smerită, le-a primit aşa cum i s'au spus. S'a încrezut deci în Dumnezeu, care-i vorbea prin îngerul trimes la ea.

Vorba „Evanghelie“ este o vorbă grecească; pe româneşte ea înseamnă „veste bună“. Oricine a cunoscut Evanghelia Domnului, a primit-o, trăieşte potrivit cu ea şi caută s'o facă cunoscută în lume, este un om care are de adus oamenilor o veste bună, vestea că păcatele le sunt ispăşite de Domnul Hristos pe cruce, că mântuirea este săvârşită de El pentru noi şi că, pe temeiul sângelui Său care a fost vărsat pentru noi, Dumnezeu iartă pe orice păcătos care se pocăeşte şi crede în Domnul Hristos. Cu toate acestea, celor mai mulţi această veste nu li se pare bună, mai

Scanned by CamScanner

ales la început. Cine mărturiseşte altuia pe Domnul Hristos, este aducător de veste bună şi vorbeşte cam aşa: „Vin în numele Domnului Hristos să-ţi spun că El te-a iubit şi te iubeşte, că El a ispăşit pe cruce păcatele tale şi poţi să fii iertat şi mântuit, dacă tu crezi în El şi-ţi dai inima Lui, ca să-i urmezi. El îţi dă o inimă nouă şi o vieaţă nouă şi sfântă". Omul rămâne atunci mirat, ca şi cum ar vrea să spună: „Ce va să zică asta? Nu înţeleg ce-mi spui. Nu pricep cum este cu putinţă să am păcatele iertate, să fiu un alt om şi să am o altă vieaţă".

Nu de mult am auzit că cineva a spus că nu mai vine aici, fiindcă nu înţelege nimic, cu toate că vorbirea este cât se poate de simplă; iar altcineva se mira cum atâta lume poate să asculte nişte vorbe goale. Nu mă mir dacă şi mie mi se spune ce i s'a spus odinioară Apostolului Pavel în Atena: „Ce vrea să spună palavragiul acesta?" (Fapt. Ap. 17.18). Totuşi, sunt aici de faţă şi oameni care înţeleg ce li se predică, cu toate că altădată nu înţelegeau. Ce vreau să spun? Vreau să spun că se întâmplă cu mulţi ce s'a întâmplat cu Maica Domnului: rămân miraţi şi nu înţeleg când li se aduce la cunoştinţă vestea bună, Evanghelia mântuirii lor.

Trist lucru este însă să-şi închidă cineva inima faţă de cele ce i se vestesc despre Domnul Hristos, sub cuvânt că nu înţelege. „Inima este nespus de înşelătoare şi de desnădăjduit de rea" (Ieremia 17). Pe aceşti oameni îi înşală inima lor. Ei vor să rămână aşa cum sunt, adică în păcatele lor, şi atunci aduc fel de fel de desvinovăţiri pentru ei şi învinuiri pentru alţii. Cu aceasta, îşi pregătesc un viitor din ce în ce mai trist. „Ochi au şi nu văd, urechi au şi n'aud". Cine caută însă să înţeleagă ce aude şi, dacă nu înţelege, întreabă, acela caută, şi Evan-

Scanned by CamScanner

ghelia spune că cine caută, află (Matei 7.8). Mă bătea într'o vreme gândul să bat pe pereţii acestui locaş nişte table, pe care să fie scrise cuvinte din Evanghelie cu litere mari, aşa ca să poată fi citite de toţi. Cele dintâi cuvinte ar fi fost negreşit acestea: „Dacă un om nu se naşte din nou, nu poate să vadă împărăţia lui Dumnezeu“ (Ioan 3.3); sau acestea: „Trebue să vă naşteţi din nou“ (Ioan 3.7), căci îmi ziceam că aceste cuvinte, intrând în suflet nu numai prin urechi când sunt spuse, ci şi prin ochi când vor fi citite, se vor înfige poate acolo şi nu vor da pace până când nu se va lămuri omul ce este cu ele. Ah, este atâta amorţeală în sufletele oamenilor, este atâta lene de a gândi la lucruri serioase, încât de multe ori îţi vine să părăseşti vorba de îndu-plecare şi să le strigi: „Opriţi-vă! Unde mergeţi?“

Maica Domnului s'a tulburat şi a întrebat pe înger cum va fi naşterea Domnului; iar îngerul i-a răspuns că aceasta se va face în chip minunat, prin puterea Duhului Sfânt. Evanghelia cere însă oamenilor să se nască din nou. Lucrul acesta întrece orice pricepere. De aceea, orice om poate să întrebe cum a întrebat odinioară şi Nicodim: „Cum se poate naşte un om bătrân?“ (Ioan 3.4). Răspunsul este foarte simplu: Crezând în Domnul Isus Hristos ca în Acela care a murit pe cruce pentru păcatele tale, pentru ca astfel să iei iertare; şi primindu-L în inima ta, pentru ca El să-ţi fie Stăpânul de care să asculţi întotdeauna şi în toate. Naşterea din nou este, negreşit, o lucrare tainică, pe care o face Dumnezeu, prin Cuvântul şi prin Duhul Său (Ioan 3.5). Din partea omului, atât se cere: să se pocăiască şi să creadă în Domnul Isus Hristos, aşa cum îl înfăţişează Sf. Scriptură. Dacă omul îşi face partea sa, Dumnezeu Îşi face pe a Sa.

„Cum se va face lucrul acesta?“ a întrebat Maica

Scanned by CamScanner

Domnului, nedumerită; totuşi, chiar dacă n'a înţeles cum se va face lucrul acela, s'a încrezut în Dumnezeu, care i-a vorbit prin înger; şi după ce s'a încrezut, a văzut minunea. Poate că şi tu nu poţi să înţelegi ce este „naşterea din nou" şi cum se face ea; poţi însă să-ţi faci partea ta, care este aceea de a te recunoaşte păcătos şi a crede în Domnul Hristos ca mort pentru păcatele tale şi înviat pentru neprihănirea ta; după aceea vei vedea înfăptuindu-se minunea cu tine. Dacă însă nu vrei să iei în serios glasul Evangheliei, dacă continui să te joci cu păcatul, dacă stai mereu nepăsător şi nu cauţi iertare pentru păcatele tale şi împăcare cu Dumnezeu, atunci vina este întreagă a ta şi nu te vei putea desvinovăţi că n'ai înţeles ce este „naşterea din nou", fără de care nimeni nu poate să vadă împărăţia lui Dumnezeu.

Da, sunt lucruri pe care noi trebue să le facem: să ne pocăim şi să credem în Evanghelie, fiindcă aceste lucruri nu le poate face nimeni în locul nostru. Şi dacă noi ne facem partea noastră, Dumnezeu Işi face partea Sa şi vom trăi minunea „naşterii din nou". Dacă însă noi nu ne facem partea noastră, atunci nici Dumnezeu nu-Şi face partea Sa. Oamenii se tem însă de pocăinţă şi de credinţa deplină în Domnul Isus, ca nu cumva să ajungă într'o stare rea, ba chiar în rătăcire. De lume, de gândurile lor deşerte, de apucăturile lor rele, de poftele şi pornirile lor spre rău, chiar de Satana, — ei nu se tem; se tem însă de a se preda Domnului ca să asculte în totul de El. Ce suceală nenorocită! Părăsiţi această teamă şi încredeţi-vă în Domnul! El nu vă va duce la rău, ci la pace şi fericire. Cei ce s'au încrezut în El şi Ii urmează, vă vor spune, toţi fără abatere, că în El au aflat adevărata vieaţă şi că, de-ar avea o mie de vieţi, niciuna n'ar da-o altuia decât Domnului Isus.

Scanned by CamScanner

După ce a primit vestea ce i s'a adus şi s'a încrezut în Domnul, Maica Domnului a simţit o mare bucurie care i s'a revărsat în suflet. Firesc lucru este ca bucuria să fie împărtăşită şi altora. Maica Domnului a simţit această nevoie. Dar cui să împărtăşească ea bucuria ei? Cui să spună ea că va naşte pe Hristos şi că, în sfârşit, Mântuitorul vine? Lumii dimprejur? Dar aceea n'ar fi crezut-o şi cine ştie ce vorbe i-ar fi scos; în orice caz, lumea aceea n'ar fi înţeles-o şi n'ar fi luat parte la bucuria ei. De aceea merge la singura femeie care putea s'o înţeleagă, la Elisaveta, femeie bătrână şi evlavioasă. Neavând niciun copil, Elisaveta rugase pe Dumnezeu să-i dăruiască un copil. Dumnezeu îi ascultase rugăciunea şi făcuse cunoscut soţului ei, preotul Zaharia, că-i va dărui un copil. Aflând prin aceasta har înaintea Domnului, Elisaveta era veselă şi putea să înţeleagă făgăduinţele şi lucrările Domnului.

Starea de mai nainte a Elisavetei se poate asemăna cu starea celor mai bune bătrâne de aici. Ele au putut să împlinească obiceiurile moştenite şi să fie foarte religioase; totuşi, să fie fără iertare, fără pace, fără nădejde şi fără lumina adevărată, căci nu ştiau unde merg dacă mor. Da, religioase şi evlavioase în felul lumii, dar străine de Evanghelie şi de Domnul Isus. Au primit însă pe Domnul Isus în inima lor şi acum fiecare poate să spună: „Am pace. Ştiu că Domnul m'a primit şi m'a iertat. Ştiu ce a făcut El pentru mine. Cred şi sunt mântuită. Acum pot să mor, fiindcă ştiu unde merg. Slavă Lui, că nu m'a lăsat să mor până nu L-am aflat pe El, vieaţa mea!“ Aceste bătrâne, acum credincioase cu adevărat, ar putea să vă spună că toată vieaţa pe care au trăit-o până au primit pe Domnul Isus, a fost o vieaţă pierdută, pentrucă pierduţi sunt anii trăiţi fără Domnul Isus; dar se bucură

Scanned by CamScanner

că, măcar acum, într'al unsprezecelea ceas, au avut parte de chemarea sfântă. Astfel de bătrână fericită era Elisaveta care a aflat har la bătrâneţe, în timp ce Maica Domnului a aflat har la tinereţe. Elisaveta putea să înţeleagă pe Maria şi să ia parte la bucuria ei.

Intâlnirea acestor două fiinţe este prilej de veselie şi de cântări de laudă pentru Dumnezeu. Două fiinţe simple, neînvăţate, spun cu acest prilej cuvinte pe care Duhul Sfânt a găsit cu cale să ni le păstreze. Lucru şi mai minunat este că amândouă slăvesc pe acelaşi Mântuitor, fiindcă amândouă aveau nevoie de un Mântuitor. Elisaveta zice: „Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui tău! Cum mi-a fost dat mie să vie la mine mama Domnului meu?...“ Maria a zis: „Sufletul meu măreşte pe Domnul şi mi se bucură duhul în Dumnezeu, Mântuitorul meu...“. Cum vedeţi, amândouă slăvesc pe acelaş Domn, una numindu-L „Domnul meu“, alta „Mântuitorul meu“. Ca şi aceste femei, fiecare din noi trebue să poată să spună despre Domnul Isus Hristos că este „Domnul meu“, „Mântuitorul meu“. Atunci crede cu adevărat în El şi se bucură de El.

Din faptul că Maica Domnului merge, după ce a aflat har înaintea Domnului, să împărtăşească bucuria ei bătrânei care aflase har înaintea ei, aş scoate îndemnul ca cei de curând hotărîţi pentru Domnul Isus, să împărtăşească bucuria ce însoţeşte această hotărîre, altora mai dinainte hotărîţi, căci aceştia sunt în stare să-i înţeleagă. Necredincioşii nu pot să înţeleagă această bucurie şi-şi bat joc; căci, de obiceiu, oamenii batjocoresc ce nu cunosc (Iuda 10). Şi dacă totuşi, vor mărturisi cu bucurie şi altora că s'au hotărît pentru Domnul Isus şi vor fi întâmpinaţi cu batjocură, să nu se mire şi să nu se descurajeze, ci să îndrăsnească.

Scanned by CamScanner

Iubite ascultător nemântuit! Ai venit aici poate cu gândul să auzi vorbindu-ţi-se despre un păcat sau altul, despre o virtute sau alta. Dar iată că în loc de a auzi vorbindu-ţi-se despre un păcat sau altul, ţi s'a vorbit despre Cel ce a murit pentru păcate şi care acum e viu şi chiamă la El pe păcătoşi. In loc de a auzi vorbindu-ţi-se despre o virtute sau alta, ai auzit despre Acela care este comoara tuturor virtuţilor şi pe care trebue să-L primeşti ca Stăpân şi Mântuitor. Lipindu-te de El, vei descoperi păcate pe care până acum le-ai trecut cu vederea, dar vei şti că toate îţi sunt şterse; ba mai mult, vei fi împodobit cu virtuţile Domnului Isus, virtuţi care alcătuesc „roada Duhului" şi sunt: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga-răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blândeţea, înfrânarea poftelor (Galateni 5.22—23).

Atunci vei înţelege bucuria celor mântuiţi, pentrucă o vei avea; şi vei înţelege şi purtarea acestora, pentrucă la fel te vei purta şi tu. Atunci vei fi una cu ei prin credinţa în acelaşi Mântuitor şi Domn. Dar, fără a fi o făptură nouă, lucrurile pe care le-ai auzit rămân pentru tine întunecoase, slabe şi neînţelese.

Dumnezeu voieşte să ai şi tu bucuria că ai aflat în Domnul Isus pe Domnul tău, pe Mântuitorul tău (personal), ca să ştii în Cine crezi, Cui urmezi şi unde o să ajungi, când vei părăsi acest pământ.

Scanned by CamScanner

ISUS VA CHIAMĂ

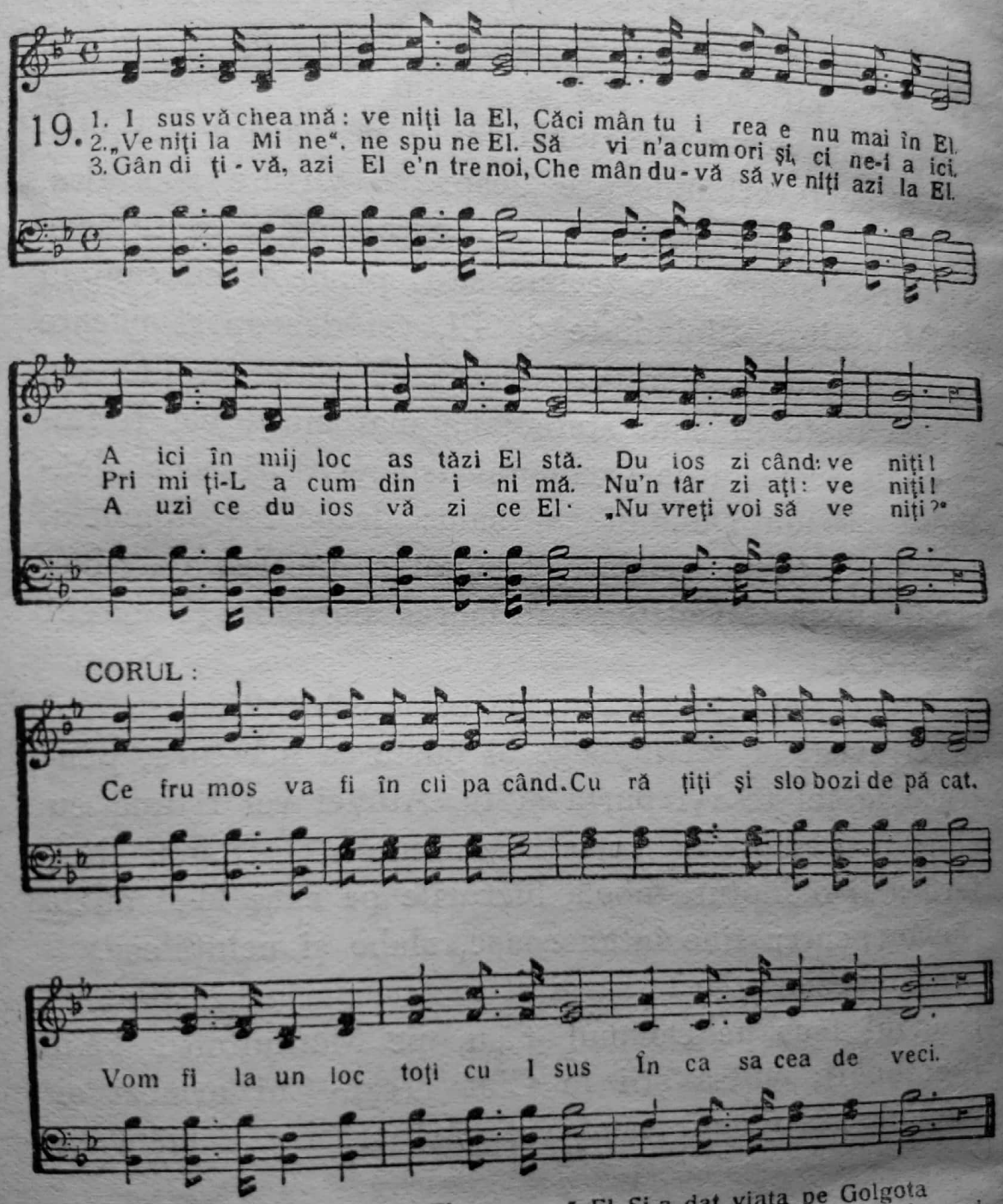

4. De-atâta vreme v'aşteaptă El
Ca, în sfârşit, să vă-'ntoarceţi la El.
Nu vreţi voi să vă-'ntoarceţi acum
Inima să I-o daţi?

5. El Şi-a dat viaţa pe Golgota
Şi ne-a scăpat de osânda de veci
Şi fără plată ne iartă azi
De ori şi ce păcat.

6. El nu ne cere alta nimic
Decât la El să venim şi să luăm
Ce El pe cruce ne-a dobândit
In chinuri de nespus.

7. Nimeni nu poate să spună azi
Că la Isus el nu poate veni,
Când totul este gata de mult
Când zice El: „Veniţi!“

Scanned by CamScanner

CUPRINSUL CĂRŢII:

	Pagina
Graiul crucii (Galateni 6.14)	5
Mulţimea îngrozită (Luca 23.48)	14
Al cui eşti şi cui slujeşti? (1 Corint. 6.20)	22
Lumina lumii (Matei 5.14—15)	33
Sarea pământului (Matei 5.13)	39
Roadă pentru Dumnezeu (Ioan 15.5)	46
Intre spini (Luca 8.14)	54
„Dacă ar învia cineva din morţi“ (Luca 16.31)	62
„Cred în Isus, dar n'am a face cu El“ (Luca 8.28)	70
Ce va să zică a crede (Luca 8.48)	79
Vieaţa veşnică (Luca 10.25)	87
Ingrijorări şi frământări (Luca 10.41—42)	97
Cuvântul lui Dumnezeu (Luca 11.28)	105
Glasul Lui (Ioan 10.27)	114
Lepra şi păcatul (Luca 17.13)	120
Crăciunul (Matei 2.2)	128
Creştinătatea de astăzi (Marcu 12.7)	136
An nou (Psalmul 90.12)	143
Ioan Botezătorul predicând (Luca 3.7)	149
Zacheu (Luca 19.6)	156
Mândrie şi smerenie (Luca 18.11.13)	163
Intoarcerea la Dumnezeu (Luca 15.20)	171
Simeon. Mângâieri (Luca 2.25)	180
Moartea şi judecata (Evrei 9.27)	188
Cuvinte aspre (Luca 13.7)	197
Dovada iertării păcatelor (Marcu 2.10—11)	206
Mântuire deplină şi veşnică (Marcu 9.25)	214
Poate cineva să spună că este mântuit? (Luca 7.50)	225
Intâi crezi, pe urmă vezi (Luca 1.38)	235

BIBLIOTECA * ACADEMIEI * ROMÂNE

Scanned by CamScanner

Tipărite de acelaşi:

Din Betania la Golgota (epuisată) 80 lei; *Veniţi la Isus* 40 lei; *Fiţi tari în Domnul* 40 lei; *Din cuvintele lui Ion Plugarul* 20 lei; *Eu sunt Domnul, Doctorul tău* 20 lei; *Isus ispitit în pustie* 20 lei; *Mielul lui Dumnezeu* 15 lei; *Domnul este păstorul meu* 15 lei; *Când ai pe Isus* (epuisată) 15 lei; *Vieaţa în căsnicie* 6 lei; *Planul mântuirii* 5 lei; *Golgota* 4 lei; *Dumnezeu îmi este deajuns* 4 lei; *Cercetează-te singur* 4 lei; *Trebue să mă botez a doua oară?* 4 lei; *Smerenia* 3 lei.

Tractate: Oglinda lui Dumnezeu. — Aşa de uşor? — Creştinătatea de astăzi — 1 leu.
Impăcaţivă cu Dumnezeu. — Cea mai mare nenorocire. — Inimi sdrobite. — Aş vrea să fiu altfel, dar nu pot. — Şarpele de aramă. — Cine e de vină? — 0,50.
Ceasornicul de nisip. — Da, este siguranţă. — Iertat şi ajutat. — Nu prin fapte. — Podul suspinelor. — Eşti creştin? — Visul flămândului. — Ce gândeşte Dumnezeu despre mine? — Ai tu un Mântuitor? (epuisat). — Trei întrebări — Un fapt sigur. — 0,25.

Istorioare pentru copii: Cântecul mamei. — Fetiţa surdă şi mută (epuisat). — Trei locuinţe. Birueşte răul prin tine. — Biblia ologului. — 2 lei.

Scanned by CamScanner

Lei 50.—

Scanned by CamScanner